

INTERNASYONAL > 15-16

INTERNASYONAL'LE KURTULUR İNSANLIK!-I-

Özgür Gelecek Gazetesi olarak, çeşitli ülkelerin MLM parti ve örgütlerinin enternasyonal faaliyete ilişkin görüşlerinin yer aldığı belgelerin çevirileri yayımlamaya başlıyoruz.

Bunların yanı sıra, yine konuya katkıda bulunabilecek çeşitli materyaller de Türkçe'ye çevrilerek bu sayfalarda yer alacaktır.

İlk olarak Hindistan Komünist Partisi (Maoist) tarafından proletaryanın enternasyonal örgütünü oluşturma noktasında bir taslak önergesi olarak Şubat 2017'de yayımlanan makale ile başlıyoruz.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 27 Ekim - 9 Kasım 2021 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 248 www.ozgurgelecek27.net Fiyatı: 2 TL

DİRENEN İŞÇİLER BİRLEŞİK MÜCADELE İLE KAZANACAK!

EMEK > 10

TC'nin Savaş Çığırkanlığı

Son günlerde faşist R.T.Erdoğan'ın Rojava'ya yönelik tehditlerini daha sık duymaya başladık. Serekaniye/Gire Spi işgaline benzer bir şekilde yeni bir toprak parçasını ilhak etmenin koşullarını sürekli yoklayıp durmaktadır.

SENTEZ > 12

Başını Alıp Giden Dolar ve Derinleşen Yoksulluk

Bağımlı ülkeler, uluslararası mali sermayeye bağımlı oldukları ve onun güdümünde oldukları için, krizin faturası onlara daha ağır boyutlarda kesilmektedir. Nitekim Türkiye'nin durumu bunun sonucudur. Durumun üstesinden gelinmediği gibi giderek daha ağırlaşmaktadır.

Rojava | Rojava Ermenileri ve Öz Örgütlülükleri

Rojava'da yaşayan Ermeni halkının özgüçleri olan Şehit Nubar Ozanyan Taburu ve Ermeni Halk Meclisi, bir kampanya başlattıklarını ilan ettiler. Rojava'ya yönelik saldırı ve tehditler karşısında öz savunma gücünün gelişmesi, uluslararası arenadaki sahiplenme ile direk ilintilidir. Kampanyanın en temel amacı özellikle diasporada yaşayan Ermeni halkının dikkatini Rojava'ya çekmek, soykırımın yaşandığı bu topraklarda ikinci bir soykırımın yaşanmaması için öz savunma gücünü geliştirmektir. Bu amaçla oluşan Ş. Nubar Ozanyan Taburu ve Ermeni Halk Meclisi'nin çalışmaları oldukça tarihsel öneme sahiptir.

İşgale ve saldırılara karşı Kürt, Arap, Süryani/Asuri Askeri Meclisleri yanısıra Ermeni halkının öz savunma gücü Ş. Nubar Ozanyan Taburu'nun varlığı, halkların ortak savunması anlamında oldukça önemlidir. Tüm soykırım ve göçe rağmen Rojava'da hala bir birlikteliğin var olması ileriye yönelik umut yaratmaktadır.

Ermeni halkının özörgütlülüğü olan Ermeni Sosyal Meclisi'nin yine Ermeni dil ve kültürünün geliştirilmesi görevinin yanısıra işgale karşı Ermeni halkının örgütlenmesi ve uyanık kılınması görevini yerine getirmek gibi bir "zorunluluğu" da bulunmaktadır. Zira bu "zorunluluk" tamamen TC devletinin ve çetelerinin saldırıları sonucu oluşan maddi bir zemini ifade etmektedir. Soykırımdan sabıkalı TC devleti, ikinci bir soykırımı çeteleri vasıtasıyla gerçekleştirmek için fırsat kollamakta, işgal için uygun anı yakalamaya çalışmaktadır. Bu bağlamda Soykırım'dan geride kalan Ermeni halkını (Batı Ermenistan halkını) yeniden göçe, açlığa, talana ve katliama maruz bırakma politikası yürürlüğe girecektir. Dün Osmanlı'nın Kürt Hamidiye Alayları, İt-

tihatçıların Teşkilat-ı Mahsusa çeteleri ve askeri güçleriyle gerçekleştirdiği soykırımı bugün çeteleri ile uygulama amacındadır.

Rojava Ermenileri bir yandan var olma, dil/kültür ve tarihlerini yeniden keşfedip öğrenme gayretine girerken diğer yandan TC ve çetelerine karşı kendi savunmasını geliştirmek zorunda kalmaktadır. Bu durum bir yanı ile baskın kültürler olan Arap ve Kürt kültürleri karşısında var olma savaşı aynı zamanda TC faşizminin bölgedeki işgaline karşı bir duruş anlamına gelmektedir.

Böylesine çetin bir mücadelenin, "dışardan" katkı ve sahiplenme olmadan başarıya ulaşması düşünülemez. Enternasyonalist ilerici ve devrimci güçler başta olmak üzere diaspora Ermenilerinin ve dünyanın birçok coğrafyasına dağılmış Ermeni halkının, Rojava Ermenilerine el uzatmasını sağlamak, birçok anlamda kazanım olarak ezilenlerin hanesine yazılacaktır. Bu adımları boşa çıkarmak için TC, askeri hareketleri, MİT oyunları, psikolojik terörü vb. tüm yöntemleri devreye sokmuştur. Ancak halkın faşizme ve gericiğe karşı gelişen öfkesi karşısında aynı zamanda "çaresiz" durumdadır. Soykırımın tekrarlanmaması için tek çare, Ermeni halkının öz savunma ve öz örgütlülüklerinin güçlenmesidir.

Rojava Ermenilerinin yürüttüğü kampanya daha şimdiden belli düzeyde yankı yaratmıştır. Avrupalı Ermeni Devrimcilerin gösterdiği duyarlılık bu anlamda önemli bir adımdır. Buradan devamla Avrupa, Rusya ve ABD'de yaşayan Ermeni halkının daha şimdiden Rojava Ermenilerine yönelik duyarlılıkları mevcuttur. Azerbaycan'ın Karabağ'ı işgal etmesinden sonra bu duyarlılık sahiplenmeye dönüşmüştür. Bu durumu göz önüne alarak faaliyet yürütüldüğünde sahiplenmenin gelişmesi için çalışmalara ihtiyaç vardır.

Rojava Ermenilerinin örgütlülüklerinin güçlenmesi Rojava devrim kazanımlarının güçlü kılınması anlamına gelecektir. Ortadoğu'da halklarının birarada yaşaması anlamında da Ermeni halkı kilit bir yerdedir. Zira soykırım sonrası Batı Ermenileri nar taneleri gibi tüm bölgeye yayılmıştır. Bölgede hemen hemen her ülkede yerleşik Ermeni halkına rastlamak mümkündür.

DENEYİM | Asıl Başarı Kolektif Emegindir!

Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu'nun (ATİK) son dönemde yapmış olduğu etkinliklerin yoğun ilgi görmesi tesadüf değil. Bu yoğun ilgiyi "pandemi sonrası insanların biraraya gelme isteği" (ki bunun tersi bir istek de mevcut) ya da etkinliğe çağrılan sanatçıların "isimleri" etkilese de esas başarı ATİK'e bağlı yerel derneklerin kolektif emegidir.

Bu kapsamda 17 Ekim günü, Almanya'nın Nürnberg şehrinde yapılan etkinliğin örgütlenme sürecinden/deneyiminden bahsedeceğiz.

Dernek Yönetim Kurulu (DYK) olarak (şunu belirtelim; pandemi sürecinde biraraya gelme "yasaklarından" kaynaklı uzun süre kitlesel etkinlik yapamadık) üyelerimizi ve çevre çeperimizi işin içine katarak Yılmaz Güney anma etkinliği düzenlemeye karar verdik.

Bölgemizde devrimci sanatçı Yılmaz Güney anma etkinliği, uzun zamandır -pandemi öncesinde de- yapılmıyordu. Hem sanatın ve sanatçının baskı altında olduğu bir süreçte hem de Avrupa'daki göçün 60. yılı vesilesiyle anmanın, pandemi sürecinden kaynaklı üzerimizde olan "hantallığı" atacağına ve kitlelere giderek kurumumuzu anlatmak için doğru bir araç olacağına inandık.

Kitlesel bir etkinlik yapmamızdaki kilit rol, kararlarımızı, çalışma şeklimizi üyelerimizle tartışıp onları da bu çalışmanın aktif birer üyesi olarak harekete geçirmek oldu. Böylelikle hem kendi içimizde bir adım "geride" duran yoldaşlar ileriye doğru bir adım atmış olduklar hem de ciddi bir potansiyel ile start

verilmiş oldu.

Gönüllü tüm arkadaşlarımızla biraraya gelerek komisyonlar kurduk. Teknik, güvenlik, stand ve sağlık komisyonları vb. çalışma ekipleri kurduk. Özellikle sağlık alanında süreçten kaynaklı gelen insanların herhangi bir kaygıya düşmesi için çok hassas davrandık. Doğru ele alındığında kurulan tüm komisyonların saat gibi işlediğini bir kez daha pratiğimizde gördük. Hedeflenen bilet satış rakamını kısa sürede yakaladık. Deyim yerindeyse adeta kapı kapı dolaştık. Ve kitlelere güvendiğimiz ve doğru araçları kullandığımız zaman, hızlı bir dönüt aldığımızı gördük.

"Doğru yol ve yöntem, kitlelere güven ile başarmayacağımız şey yok!"

Etkinliğin içeriği de oldukça doluydu. Ferhat Tunç, Grup Umuda Haykırış gibi sanatçı dostlarımızın yanısıra Alman ve göçmen dost kurumların konuşma yapması ve artan ırkçılık karşısında enternasyonal dayanışmayı büyütmesinin önemi bir kez daha ortaya çıktı.

Ama asıl işimiz şimdi başlıyor. Evet, doğru yol ve yöntemleri kullandığımızda, kitlelere güvendiğimizde başarmayacağımız hiçbir şey yoktur. Burada önemli olan, gittiğimiz kitleyi siyasi anlamda örgütlemek, en azından derneğimize yakınlıktır. Yazının başında vurguladığımız gibi, bu görevi de üyelerimizle birlikte yaparsak başarıya ulaşırız.

Güne, saate sarılmalıyız. Kısa ama ileriye yol almalıyız...

Geleceğiz, Zenginlere Yedirmeyeceğiz KİTLELERİN MÜCADELESİNDEN ÖĞRENMEK VE ÖRGÜTLENMEK!

*Hakim sınıfların dalası
ve atılan adımlar,
emekçileri ve halkı daha
da fakirleştirmekte,
TC'nin toplam dış
borcunun daha da
artmasına neden
olmaktadır.*

Geride bıraktığımız hafta ülkemizde özellikle hakim sınıflar cephesinde safların daha da netleştiğini gösteren adımlara tanık oldu. TÜSİAD Yüksek İstişare Konseyi Toplantısı ve orada açıklanan “Geleceği İnşa” projesinin ardından TCMB’nin “faiz indirimi” kararı, Türk hakim sınıfları arasındaki gerilimin son örneğini oluşturdu. Bilineceği üzere Türk hakim sınıfları, “Türk Usulü Başkanlık Rejimi” adı altında biçimsel anlamda bir rejim değişikliğine gitmiş, “tek adam rejimi”yle kendi sınıf çıkarlarını korumak ve sömürülerini daha da artırmak için adım atmışlardı.

“Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi” olarak adlandırılan bu değişiklik kısa bir süre Türk hakim sınıflarının çıkarlarına hizmet etmiş görünse de son yaşanan gelişmeler, bu sistemin Türk hakim sınıfları arasındaki çelişki ve çatışmayı daha derinleştirmiş görünmektedir. Türk hakim sınıfları arasında sömürüden daha fazla pay alma, devlet olanaklarından daha fazla yararlanma konusunda yaşanan kışırmada büyük bir anlaşmazlık çıktığı görülmektedir.

Son yaşanan gelişmeler “tek adam rejimi” adı altında R.T.Erdoğan’ın Türk hakim sınıflarının bir kesimini temsil eden MÜSİAD’ı önceleyen bir pratik tutum içinde olduğunu göstermektedir. Bu pratik tavır ise Türk hakim sınıflarının, komprador büyük sermayenin temsilcisi konumunda olan TÜSİAD’ı önemli ölçüde endişelendirmiş görünmektedir. Nitekim R.T.Erdoğan’ın doğrudan em-

rindeki TCMB’nin faiz indirimi kararından önce yapılan TÜSİAD toplantısında öne çıkan açıklamalar ve “uyarılar” buna işaret etmektedir.

R.T.Erdoğan komprador büyük burjuvazinin bu uyarılarına, TCMB aracılığıyla faiz indirimi kararıyla “cevap” verdi. Bu durum açıktan MÜSİAD’ı kollayan bir adımdı. TCMB’nin bu kararı beraberinde Türk Lirası’nın (TL) uluslararası rezerv para olarak kabul edilen yabancı para birimleri karşısında “tarihi” değer kaybına yol açtı. R.T.Erdoğan’ın “iyi bir ekonomist” olarak(!) “faiz sebep enflasyon netice” olarak ifade edebileceğimiz görüşü doğrultusunda TCMB’nin faizleri düşürme politikası MÜSİAD’ı gözetten bir yaklaşım olarak şekillense de diğer taraftan ülkeye emperyalist mali sermayenin girişini sınırlamakta ve özellikle de büyümek için emperyalist sermayeye ihtiyacı olan komprador Türk büyük burjuvazisini daha da kaygılandırmış bulunuyor.

Endişenin büyüklüğünü R.T.Erdoğan’ın en büyük destekçilerinden biri olarak gösterilen ve bir dönem faiz indirimini “Merkez Bankası’nın faiz indirimi hem bankaların fonlama maliyetini hem de mevduat faizlerini düşürecek” (26.07.2019) açıklamasıyla savunan TOBB Başkanı R. Hisarcıklıoğlu’nun da yaşanan gelişmeler karşısında “Merkez Bankası’nın faiz indirimi kararı sonrası hem uzun vadeli faizlerin hem de döviz kurlarının artması reel sektörümüzü tedirgin etmektedir” açıklamasında da anlaşılabilir. (22.10.21)

Her iki açıklama arasındaki fark hakim sınıflar arasındaki çelişkileri ve yaşanan saflaşmayı da göstermektedir. Bir dönem R.T.Erdoğan’ın arkasında saf tutan TOBB da dahil olmak üzere önemli bir sermaye kesiminin TÜSİAD’ın arkasında yedeklendiği görülmektedir. Bu durumun farkında olan TÜSİAD, “Geleceği İnşaa” raporuyla ön almaya çalışıyor. Pandemiyle birlikte yaşanan ekonomik krizin daha da derinleşmesi, yüksek enflasyon nedeniyle halkın alım gücünün düşmesi, artan yoksullaşmayla birlikte “tek adam rejimi”ne yönelik artan tepkileri kendi sınıfsal çıkarlarının arkasında yedeklemek istiyor.

Emperyalistler yeni süreç hazırlanıyor!

Burjuva feodal siyaset içinde AKP-MHP’nin oluşturduğu “Cumhur İttifakı”nın kitle desteğinin azalmasına paralel, geniş kitlelerin düzene olan tepki ve öfkesini görüyor. Örneğin Ege Bölgesi Sanayi Odası (EBSO) Yönetim Kurulu Başkanı Ender Yorgancılar: “Enflasyon ile birlikte yüksek gıda fiyatları ile doğalgaz, elektrik ve petrol fiyatlarının artışı, yoksullaşma ile olası toplumsal tepkileri beraberinde getirebilecektir” uyarısında bulunuyor. (23 Ekim)

İktidarın kitle desteğinin azalmasına paralel burjuva muhalefetin oy oranları aynı oranda yükselmiyor. Kitlelerin önemli bir kesiminin kararsız olması, burjuva muhalefete de güvenmemesi, iktidarın asıl sahiplerinin öne çıkmasına neden oluyor. Komprador büyük burju-

vazi açıkladığı “Geleceği İnşa” raporuyla “Millet İttifakı”na ön açıyor. Deyim yerindeyse burjuva muhalefetin “ekonomi programını” açıklıyor.

Türk hakim sınıfları düzenin yeniden restorasyonunu en az hasarla gerçekleştirmek istiyorlar. Kitlelerin düzene yönelik tepki ve öfkesini yeniden düzen içi siyasete kanallı etmenin yollarını arıyorlar. Bunun en önemli göstergesi, burjuva muhalefet temsilcisi partilerin “tek adam rejimi”ne karşı, yeniden parlamento maskeli faşizminin restorasyonunu öneriyor olmalarıdır. Adına da “Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem” demektedirler.

Türk hakim sınıfları arasında ve burjuva siyasette yaşanan bu gelişmeleri gören emperyalist kapitalistler ise kendilerini “yeni sürece” göre konumlandırmanın adımlarını attıklarının örneklerini veriyor. Dış siyasette birbiri ardına TC’yi doğrudan ilgilendiren kararların alınması bununla ilgilidir. Örneğin Avrupalı emperyalistler, Avrupa Birliği Komisyonu’nu aracılığıyla açıkladıkları 2021 ülke raporuyla Türkiye’yi, Suriye’de ilk kez “işgalci güç” olarak tanımlanıyor. (20 Ekim) Hemen ardından Türkiye’de görevli on ülkenin büyükelçisi faşizmi “Osman Kavala Davası” için açıktan açığa uyarıyorlar. Uluslararası Mali Eylem Görev Gücü (FATF), Türkiye’yi “kara para aklama” ve “terörizmin finansmanı ile mücadele” konusunda yeterince çaba göstermeyen ülkelerin bulunduğu “gri liste”ye alıyor. (21 Ekim) Gerçekte emperyalistler TC faşizminin özellikle Suriye savaşında cihatçı çeteleri en başından beri “eğitip-donatmış”, onları lojistik olarak desteklediğini bilmiyor değillerdi. Çünkü “terörü finanse etme” işini birlikte gerçekleştirmişlerdi. Bu kararın şimdi alınıyor olması emperyalistlerin iç siyasette yaşanacak değişim beklentileriyle ilgilidir.

Emperyalist merkezlerde TC ile ilgili birbiri ardına alınan bu kararlara son olarak ABD 2 Nolu Temyiz Mahkemesi’nin Halkbank’ın “devlet dokunulmazlığı” itirazlarını reddetmesi ve yargılama izni vermesi ekleniyor. Kararda Halkbank’ın kara para aklamadan

yargılandığı hatırlatıldı ve bu eylemlerin devletlerarası değil ticari olduğu vurgulandı. (22 Ekim)

Bütün bu gelişmeler Türk hakim sınıflarının ve TC'nin iç siyasetine doğrudan etkide bulunurken özellikle ekonomik krizin daha da derinleşmesine neden oluyor. Türk Lirasının değer kaybetmesi daha da artıyor. Emperyalist mali sermayeye göbekten bağımlı Türk hakim sınıfları arasında sömürüden daha fazla pay alma, devlet olanaklarından daha fazla yararlanma dalaşı beraberinde sadece hakim sınıflar arasında çelişki ve çatışmayı getirmemektedir. İzlenen ekonomi politika ve alınan kararlar doğrudan doğruya işçi sınıfı ve emekçi halkın yaşam koşullarını etkilemekte, alım gücünü düşürmekte, yoksulluğu ve işsizliği daha fazla artırmaktadır.

Hakim sınıflar dalaşırken fatura halka kesilmektedir

Öncelikle şunu ifade etmek gerekir. R.T.Erdoğan'ın izlemiş olduğu ekonomi politikası bilinçsiz değildir. Diğer bir ifadeyle beceriksizlikle açıklanmamalıdır. R.T.Erdoğan temsil ettiği hakim sınıf klığının (özellikle MÜSİAD'ın) sınıfsal çıkarlarını savunmaktadır. Bu sınıfsal çıkarları savunduğu için de son olarak "faiz indirimi" emri vermiştir. R.T.Erdoğan'ın bu emriyle TL dolar karşısında 2021'de yüzde 23 değer kaybederek, "değer kaybı ligi"nde dünya lideri olmuş durumdadır! TL sadece dolar karşısında değil diğer uluslararası rezerv paralar karşısında da değer kaybetmiş durumdadır. Bu noktada önemli olan uluslararası rezerv paraların değer kazanmasından ziyade, TL'nin değerini azalmasıdır. Paranın pul olmasıdır.

TL'nin değer kaybetmesi ise özelde emekçilerin ("maaşlarını dolarla almadıkları" için!) genelde ise halkın yaşam koşullarını doğrudan etkilemektedir. TL'nin değer kaybetmesi beraberinde emekçilerin ücretlerini erimesine neden olmaktadır. İktidarın faiz indirimleri emekçilerin ve halkın alım gücünün düşmesi, yüksek enflasyon, derinleşen yoksulluk, artan ve sürekli hale gelen işsizlik olarak ortaya çıkmaktadır. TL'nin değerinin düşmesi ve döviz kurundaki yükseliş sabit ücretlilerin alım gücünü her geçen gün yok ediyor. Dolar kurundaki yükseliş ile asgari ücret 2006 yılından bu yana ilk kez 300 doların altına düşmüş durumdadır. Örneğin iktidarın son faiz indirimi sonrasında Dolar kuru-

nun 9.65 lira olmasıyla asgari ücret 292 dolara gerilemiş durumdadır. Bunun anlamı asgari ücretlinin gelirinin bir günde 13 dolar erimesi demektir. Zaten açlık sınırında olan asgari ücretin açlık sınırının da altına düşmesi demektir.

TL'nin değerinin erimesi üretim maliyetlerine de yansımaktadır. Bu durum üretilen metallerden, kullanılan benzin, doğalgaz, elektrik vb. kısacası her alanda yeni zamların yapılmasına neden olmaktadır. Zaten yüksek olan enflasyon nedeniyle düşük olan emekçilerin ve halkın alım gücünün daha da düşmesine yol açmaktadır. Bu durum yoksulluğun artmasının yanında giderek açlığında kitleselleşmeme neden olmaktadır.

Hakim sınıfların bu dalaşı ve atılan adımlar, emekçileri ve halkı daha da fakirleştirmekte, TC'nin toplam dış borcunun daha da artmasına neden olmaktadır. Bunun faturasının önümüzdeki süreçte başta vergilerin artırılması olmak üzere, kamu hizmetlerinin zamlanması gibi önlemlerle emekçi halka mal edileceği açıktır. TC faşizminin önümüzdeki yıl 32.7 milyar doları kamu kesimine ait olmak üzere 103.5 milyar dolar dış borç ödemesi bulunmaktadır. Kamunun TCMB dâhil toplam 206.9 milyar dolar dış borcu vardır. Buna 33.5 milyar dolar döviz cinsi iç borcu ekleyince 240.4 milyar dolar etmektedir. Diğer bir ifadeyle doların 10 kuruş artışıyla sade yurttaşların cebinden 24 milyar lira para çıkmaktadır. Kısacası dolar kurunun yükselişi emekçi halkı daha fazla borçlandırmaktadır.

Ekonomik alanda bütün bu gelişmeler yaşanırken elbette "birileri" kazanmaktadır. TL'nin değerinin düşmesi ve doların yükselmesi en çok dolar sahiplerinin memnun etmektedir. Yurtiçinde yerleşiklerin mevduat hesaplarında toplam 262.2 milyar dolar bulunmaktadır. Bu mevduat sahipleri dolar kurundaki 40 kuruşluk artıştan 104.9 milyar lira zenginleşmiş durumdadır. Bankalarda bulunan paranın yüzde 57.2'sinin 1 milyon lira üzerinde mevduat olan milyonerlerin hesaplarında olduğu düşünülürse kurdaki artışın tek sevindirdiği kesim burjuvalardır. Sistemin gerçek sahipleri bunlardır ve halkın yoksullaşmasından zenginleşmektedirler.

Halk kitlelerinde politikleşme artıyor

TC faşizmi uyguladığı ekonomi politikalarıyla zenginleri daha zengin emek-

çileri ve halkı daha da yoksullaştırırken hazırladığı 2022 Bütçesi'yle bu yönelimini sürdürmektedir. Faşizm 2022 bütçesiyle işçi sınıfı ve halka daha fazla yoksulluk ve açlık vaat etmektedir.

Bu somut gerçeklik beraberinde işçi sınıfında ve halk kitlelerinde düzene olan tepkiyi ve öfkeyi de biriktirmektedir. Bu tepki nedeniyle işçi direnişleri, hak alma eylemleri artmaktadır. Örneğin işçi ve emekçiler, İstanbul-Kartal'da olduğu gibi sarı sendikalardan bağımsız olarak miting örgütlemektedir. Yine çarşı-pazarda, sokakta emekçiler ve halk kendilerine dayatılan yoksulluğa, hayat pahalılığına, zamlara, açlığa ve işsizliğe isyan etmektedir. Yaşanan ekonomik kriz, hayat pahalılığı ve artan yoksulluk kendiliğinden bir bilinç oluşturmakta, kitleler giderek politikleşmektedir. Bu bir ajitasyon cümlesi değildir. Örneğin pandemi sürecinin başlangıcında "Evde Kal" çağrılarına yanıt olarak "Beni virüs öldürmez, senin bu düzenin öldürür" diyen ve "siyasetle ilgilenmediğini" açık söyleyen tır şoförü Malik Baran Yılmaz geline aşamada ise; "Eskiden, abi sen milletvekili değilsin, başkan adayı değilsin, niye siyaset tartışsın ki derdim. Şu an bir kişinin muhakkak siyasi düşünceye sahip olması gerektiğini düşünüyorum. ... En ufak bir bireyle bile mücadele etmeye çalışmalarına, insanları dost, vatandaş değil, düşman olarak görmelerine bu sefer bayağı sinirlendim, kin beslemeye başladım. ... Siyasetle işi gücü olmayan Malik'i bu hale getirdiler" demektedir. (18 Ekim)

Sistem sahipleri kendi düzenlerine karşı gelişen bu "kin"in farkındadırlar. Tam da bu farkındalık nedeniyle sokakta hakkını arayan her kesimden insana

azgın bir faşist terörle saldırmakta, polis ve yargıyı devreye sokmaktadırlar. Ya da örneğin büyükelçileri "istenmeyen kişi" ilan edip, güç gösterisiyle ön almaya çalışmaktadır.

Faşizm içte yaşanan bu politikleşmeye ve kendisine yönelen "kin"e karşı yine bildik "ulusal çıkar" ve "beka" demagojisini devreye sokmakta, Rojava'ya dönük işgal tehditleri savurmakta, Suriye'ye yönelik savaş tezkeresini uzatmak için meclise getirmektedir. Burjuva muhalefeti bir kez daha kendi arkasında yedeklerken, "terörle mücadele" propagandalarıyla, halkta oluşan politikleşmeyi geriletme, şovenizm ve din maskesiyle hedef saptırmak istemektedir.

Bu koşullar altında bizlerin görevi politikleşen halk kitleleriyle daha fazla ilişkilendirme. Bir polemikle yeniden gündeme gelen Başkan Mao'nun ifadeleriyle kitle denizinde "suda balık" olmalıyız. Ancak sadece "balık" olmamız yetmez. Aynı zamanda kitlelerin mücadelesinden öğreneceğiz. Sadece kitlelerin mücadelesinden değil, gerici ve elbette düşmanın pratiklerinden de öğreneceğiz. Öğreneceğiz ki birleşik devrimci mücadeleyi daha da yükseltelim, tek tek "kin"leri ve parça parça gelişen kendiliğinden mücadeleleri ortak düşmana karşı örgütleyip yönlendirebilmeliyiz.

Görmezden gelinen ya da "öncüye ihtiyaç yok" denilen ve kitlelerin kendiliğindenci direnişlerine, artan "kin"lerine parçalı ve düzen içi çözümler önerildiği ve açıktan açığa savunulduğu koşullarda, öncü ve önder olmanın gerekliliğini ancak ve ancak böyle yerine getirebiliriz.

Tarım Tekelleri Fahiş Zamlar Yapıyor; Köylü Üretimden Kopuyor!

Gıda krizi, gıda ürünlerinin zamlanması nedeniyle halkın gıdaya erişiminin zorlaşmasıdır. Dünyada ve Türkiye’de gıda krizi, her geçen gün biraz daha derinleşmektedir. Kapitalist sermaye birikim rejiminin kâr hırsı; doğayı barbarca talan etmesi; iklim krizinin neden olduğu sonuçlar yüzünden ekolojik sistemin bozulması; tarımsal üretim alanlarının küresel ölçekte endüstriyel tarım tekellerinin egemenliğine dönüşmesi vb. sarmal bir biçimde üretim rejimini değiştirmiştir. Sömürge, yarı-sömürge ülkelerde yoksul halk, yeterli miktarda güvenli gıdaya ulaşamadığı için ölüyor (özellikle çocuklar). AKP iktidarının son 20 yıl içinde çıkarttığı ve uyguladığı tarım kanunları, mevcut haliyle devam ettiği takdirde ülkemizde de milyonlarca emekçi, sağlıklı-yeterli ve güvenli gıdaya ulaşamayacaktır.

Bu yıl, kapitalist üretim rejiminin yol açtığı ekolojik tahribat sonucunda iklim krizinin neden olduğu doğa olayları önceki yıllara oranla daha sert geçti. (*Burada kısa bir parantez açalım; kuraklık, dolu, kuvvetli yağışlar, sel taşkınları, aşırı sıcak ve soğuklar, toprak erozyonu, orman yangınları vb. gibi doğa olayları, dünyanın oluşumundan itibaren vardı ve yer kürede eko-sistem sönümleninceye kadar da devam edecektir. İklim krizi, yer kürenin doğal evrimsel döngüsü sistemi dışına çıkararak onu bozan ve üstte sıraladığımız doğa olaylarının normalin üzerinde anormal bir şekilde sıklaşıp tekrar etmesi ve evrimsel süreç eğrisinin kırılmasıdır.*) Önceki yıllara oranla tarımsal ürün türleri içinde kimi çeşitlerde rekolte kaybı ve verim düşüklüğü daha fazla yaşandı. Bununla birlikte tarım şirketlerinin, zincir marketlerin, tefeci tüccarların tarım piyasasını istedikleri gibi yönetmesi, doymak bilmeyen kâr hırsları mevsiminde bile en temel meyve ve sebze fiyatlarının ucuzlamamasına neden oldu. Yoksul halk, meyve sebzeyi pazarda tane ile almaya başladı. Hatırlanırsa, AKP’li Tarım Bakanı, önceki yıllarda pahalılığın suçlusu olarak meyve sebzeyi mevsiminde tüketmeyen halkı ilan etmişti. Tarım Bakanı’nın unuttuğu, tarım ürünlerinin mevsiminde dahi aşırı pahalı olması ve yoksul halk için birçoğunun artık lüks sınıfına girmesiydi...

Burjuva iktisatta kural bellidir: “Arz-talep dengesi bozulursa ürüne ulaşmak da zorlaşır; arz düşerse fiyat da artar.” Tarımsal üretim faaliyetinde ürün verimliliğini belirleyen birçok temel etken vardır. Bun-

lar içindeki belli başlı öğeler şunlardır: “*Tarım arazisinin fiziki şartlarının ekim biçim işleri için tesviyeli olması; toprağın bitkiler için elverişli mineral, element yapısına sahip olması; ürün türü çeşidinin iklim koşullarına uygun olması; tohumun, gübrenin, zirai koruma (ilaç) vb. gibi şeylerin uyumlu olması.*” Bunlardan bir tanesinin hatalı oluşu, üretim rekoltesi ve kalitesi için ciddi sorunlara neden olacak şeylerdir.

Tarım insan yaşamı için olmazsa olmazdır!

Tarımsal faaliyette birçok dış faktör, köylünün asırlık, geleneksel tecrübesiyle uyum içinde birarada uygulandığında verim elde edilir. Bu nedenle yerel, geleneksel tecrübe birikimi, aile işletmeciliğiyle olacağından önem arz eder. Tarımın gelecek kuşaklara sağlıklı bir şekilde aktarımı için aile üretiminin korunması; köylünün üretimden kopmaması zorunluluktur. Tarım, insan yaşamının devamı için olmazsa olmaz bir yerdedir. Köylüler, üretim girdi maliyetinin yarattığı ağır yükü artık kaldıramadıklarından topraklarını terk ediyor, tarlaları bırakıyor ya da daha az girdi maliyeti hesabıyla mahsulünde olması gereken kimi (gübre vb. gibi) şeyleri olması gerektiği miktarda kullanamıyor veya daha az gübreye gereksinim duyan bitki türlerine yöneliyor. Gaziantep Ziraat Odası’nın açıklamasına göre; bu yıl köylüler, gübre fiyatının aşırı zamlanması nedeniyle buğday, arpa, mısır ekiminden vazgeçerek daha az gübre gereksinimi duyan nohut ve kırmızı mercimeğe yönelmiş durumdalar. Benzer şekilde Türkiye’de patates üretiminin en yoğun yapıldığı Niğde’de köylüler, patatesten para kazanamadıkları için, gübre fiyatlarının da yüksek olması nedeniyle kuru fasulye ekimini tercih edecekler!

Denizli Ziraat Odası’ndan yapılan açıklamada da şöyle söyleniyor: “*Son dönemde sulama anlamında büyük eksiklik yaşıyoruz. Girdi maliyetleri her geçen gün artıyor. Çiftçi bu dönem büyük kayıp yaşamışken, her ne hikmetse gübre fiyatları inanılmaz bir artış yaşadı. Böyle bir artış hayatımda görmedim. Çiftçinin üretimi bu sene azalmışken, gübredeki bu fiyat artışıyla şimdi üretim daha da azalacak. Üreticiler, bu dönem azar azar gübre dökmeye başladı. Gübre neredeyse bütün ürünlerde kullanılıyor. Bu yüzden ekim yapılacak toprakların büyük bir bölümü bu yıl boş kalacak... Üretici kaderiyle baş-*

başa kaldı. 2022 üretim yılı ülke için çok kötü geçecek.” (03.10.2021) Bu örnekten de anlaşılacağı gibi köylünün/küçük aile işletmelerinin mahsulünde gübre kullanımı girdi maliyetiyle, üreticinin alım gücüyle doğrudan alakalıdır. Köylünün alım gücü varsa gübreyi olması gerektiği kadar kullanır; yok ise kullanamaz...

Gübre, tarımsal üretimde ürün verimliliğini ve rekoltesini artırmakta kullanılan en önemli araçlardan birisidir. Tüm bitki türleri, güneş, hava, su gibi topraktan da temin edeceği minerallere ihtiyaç duyar. “*Bitkiler, yetişebilmesi için topraktan Azot, Fosfor, Potasyum, Kalsiyum, Magnezyum, Kükürt, Demir, Çinko, Molibden ve Klor olmak üzere 13 adet besin elementini yeterli miktarda almak zorundadır.*” (TZM VIII. Teknik Kongresi Bildiriler Kitabı 2) Doğru ve yeterli gübre kullanımı, ürün rekolte ve verimini ürün çeşitlerine göre % 50 ile % 100’e varan oranda artırabiliyor.

Gübrede dışa bağımlılık...

Cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi, ekonomide, siyasette, bürokraside, hakim sınıf klikleri içinde vuku bulan çatışmaları azaltmada; toplum katmanları nezdinde sistemin kendini üretebilmesi için rıza üretme işlemini yerine getirememiştir. Yeni sistem, mevcut sorunları çözmek şöyle durun içinden çıkılmaz duruma sokmuştur. 2018’de derinleşmeye başlayan ekonomik kriz, 2020’ye gelindiğinde Covid-19 pandemisiyle birlikte dünya genelinde tedarik zincirinde yaşanan aksaklıklar; emperyalist tarım tekellerinin ve devletlerin tarım ürünlerinde büyük miktarlarda stoklamaya gitmesi; iklim krizinin tarımsal alanda neden olduğu küresel ve bölgesel sorunlar vs. hepsi ithalata bağımlı hale getirilen Türkiye tarımında çöküntü yarattı.

Bütün üretim araçlarında olduğu gibi gübrede de dışa bağımlılıktan kaynaklı döviz kurunda yaşanan her dalgalanma, yurtdışından aşağıya yayıldıkça tsunami etkisi yapmaktadır. “*Ülkemiz topraklarının organik madde açısından % 65’i çok yetersiz, % 25’i orta, % 7’si iyi ve % 3’ü ise çok iyi durumdadır. Yani topraklarımızın yaklaşık % 90’ını organik madde yönünden yetersiz olduğu görülmektedir.*” (TZOB) Tarım topraklarındaki verim düşüklüğüne rağmen Türkiye gübre kullanımında Avrupa’dan daha geridedir. Bunun nedeni de fiyatların pahalı oluşu vb.ridir. Türkiye’de köylülerin gübre kullanımı, ekonomik krizlerin yaşan-

dığı yıllarda genel kullanım eğrisinin altında olmuştur. Yetersiz gübre, rekolte rekolte kaybını artıracak gibi ürün kalitesini de düşürmektedir. BM-FAO istatistiklerine göre; dünyada gelişen 94 ülkede 4.5 milyar insanın protein ihtiyacının % 20’si buğday ürünlerinden karşılanıyor. Türkiye’de bu oranın % 53 olduğu düşünülürse; konunun önemi daha iyi görülecektir. Bu durum aynı zamanda halk sağlığını etkilemektedir.

Türkiye’de ilk kimyasal gübre fabrikası 1953 yılında Azot Sanayi (GÜRETAŞ) İskenderun’da kurulmuştur. (Ondan önce Karabük Demir Çelik İşletmeleri’nde üretilmiş ve Türk Şeker tarafından ithal edilmiştir.) Kamu tarafından daha sonraki yıllarda değişik yerlerde gübre fabrikası açılmıştır. Bu fabrikalar 1984’te kamu iktisadi teşebbüsü (KİT) statüsüne alınmış; 1998’e gelindiğindeyse dönemin hükümeti tarafından özelleştirilecek KİT’lere dahil edilmiştir. Son gübre fabrikası, 2005 yılında özelleştirilmiş ve Türkiye gübre piyasası kamunun elinden çıkartılıp özel şirketlere verilmiştir.

Bugün gübre fiyatlarının bu denli zamlı olmasının iki temel nedeni vardır: “İlki gübrede ham madde ve ara unsurlar olarak dışa bağımlılık; ikincisi, tarımsal KİT’lerin AKP’nin tarım politikasıyla birlikte özelleştirilmesi.” 2005 yılından önce gübre piyasasının % 90’ı kamunun elindeydi. Şimdi % 100’ü özel şirketlerdedir. Özcesi; üre gübre bir yılda 1.800 liradan 650 liraya, 20-20 gübre 1.680 liradan 4.300 liraya, DAB gübre 2.250 liradan 7.000 liraya çıkıyorsa sorumlusu AKP iktidarının tarım politikasıdır.

Sonuç olarak;

Temelleri 1980’de atılan neo-liberal serbest piyasa programı doğrultusunda tasfiye edilmeye çalışılan küçük aile işletmelerinin geleceği önem arz ediyor. Uygulanmakta olan emperyalist tarım programına karşı mücadele etmek emperyalizme karşı durmaktır. Çiftçiler, köylüler, tarım tekellerine karşı kendi öz güçleriyle köy sendikaları, tarım kooperatifleri, birlikleri öretilirse işçilerle, emekçilerle ortak gelecekleri için kol kola, omuz omuza olacak zemini yaratabilirlerse başarıya ulaşılabilir. Bu da köylülerin kendiliğinden “sömürülüyorum öyleyse karşı durayım” diyeceği bir şey olmadığından; sınıf bilinçli öznenin sorunu kavraması ve çözüm üretmesiyle olacaktır.

RÖPORTAJ | “Direnişimiz Bitti Gibi Algılamasın, Sürüyor!”

Pandemi döneminin başından itibaren, işçi ve emekçilerin var olan kısmi hakları bile eritilmeye başlandı ve “sözde” işten çıkarmanın yasak olduğu dönemde dahi patronlar, binlerce işçiyi Kod-29 saldırısıyla tazminatsız bir şekilde işten attı. Süreç, işçi sınıfının hanesine daha fazla saldırıyı gösterirken, işçiler de bu saldırılara karşı çeşitli alanlarda direnişlere başladılar. Pandemi boyunca pek çok işyerinde, fabrikada direniş ve grevler başgösterdi. Bu direnişler beraberinde kazanım da getirdi.

Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak devam eden işçi direnişlerinden Cargill ve Bel Karper ile söyleşi gerçekleştirdik. Sendikal düşmanlığa ve işten atmalara karşı devam eden direnişlerde sendika, direniş sonucu fabrikalara girdi. “Direniş devam ediyor” diyen Tek Gıda-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanları **Suat Karlıkaya** ve **Yunus Durdu** ile konuştuk.

İlk olarak Cargill direnişine ilişkin Tek-Gıda İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı **Suat Karlıkaya** ile görüştük.

17 Nisan 2018’de sendikal örgütlenme yapan işçilerin işten atılmasıyla başlayan sürecin üzerinden 1.280 gün geçti. Sekiz işçi, yağmur çamur dinlemeden kurdukları çadırda “İşimi geri istiyorum” diyerek direniş sürdürdü. Cargill Direnişi 1.280 gün devam etti ve bu direnişin sonucunda sendika fabrikada yetki belgesini aldı. Karlıkaya bunu bunun henüz bir kazanım olmadığını ve

direnişin sürdüğünü vurgulayarak şunları ifade etti:

“Direnişimiz bitmedi henüz. Bahsettiğiniz gibi 1.280 günlük direnişimizin ardından yetki belgesini aldık ve iyi niyet göstergesi olarak bir çadırımızı kaldırdık. Ancak bizim başından beri 1.280 gündür söylediğimiz gibi taleplerimiz belli, arkadaşlarımızın işe iade edilmesi. Arkadaşlarımız henüz işe iade edilmedi ve bu noktada direnişimiz sürüyor. Zaten sendika genel merkezimiz ve genel başkanımız da bu konuyla alakalı açıklamalarını kendi hesaplarına yaptılar. Sadece şunu söylüyoruz; biz direnişimizde önemli bir virajı dönmüş durumdayız. Yani insanlar direnişimiz bitti gibi algılamasın, direnişimiz sürüyor.”

Karlıkaya’ya “İşten atılan işçilerin durumlarını ve işe dönmeleri için direnişin ne şekilde devam edeceğini” sorduğumuzda ise “Evet o konuyla ilgili görüşmeler devam ediyor, zaten ücretten önce bizim ilk talebimiz arkadaşlarımızın işbaşı yaptırılması” diyerek şu an direnmeye devam eden 8 Cargill işçisinin işe geri dönmesi için mücadele ettiklerini söyledi.

Tek-Gıda İş Sendikası’nın Cargill, AdkoTürk ve Bel Karper direniş ve grevleri de sürüyor. Bununla beraber birçok alanda işçi direnişleri devam ediyor. Karlıkaya’ya devam eden işçilerin direnişlerini ve bununla beraber pazar günü gerçekleştirilen işçi emekçi mitingine dair görüşlerini sorduk. “Gücümüz

“Sınıfın şu anda küllenmiş olan dinamiklerini ateşlemek ve harlamak zorundayız. Bu ülkenin kurtuluşu, işçi sınıfının dirayetindedir, işçi sınıfının ayağa kalkmasındadır.”

birliğimizden gelir” diyen Karlıkaya şunları söyledi:

“Tek-Gıda İş Sendikasının Örgütlenme çalışmalarını tamamladığı Cargill, AdkoTürk ve Bel Karper fabrikalarının önünde görevlerimiz devam ediyor. Aynı zamanda 2018 yılından itibaren başlamış olan mücadelemiz var. Yani şu anda fabrikalarda işçiler de bir enerji birikimi var, insanların alım gücü düştükçe, geçinemedikçe muhakkak ki bir çare arıyorlar ve işçi sınıfı da şu an bu çarenin peşinde. Bu mücadelelerle aslında işçi sınıfına yol göstermeye çalışıyoruz, yani sendika olarak bunu öncülü olmaya çalışıyoruz. Yasal çerçevelerde işçilerin haklarına saygı duymasının, toplu sözleşme haklarının, anayasal haklarının verilmesi talebimiz var sendika olarak. Bunu da zaten alanlarda insanlar görüyorlar diğer örgütlü olduğumuz işyerlerinde de devam ediyor. İşçilerin biraraya geldiği bir işçi mitingi var. Bunun gibi mitinglerde kalabalık olmamız, birlikte olmamız lazım, ‘gücümüz birliğimizden gelir’ şiarıyla devam ettirmemiz gerek ve bununla birlikte bu ülkeyi yönetenlere, kanun koyuculara işçilerin hakları için birlik-beraberlik içerisinde olduğumuz mesajını vermek zorundayız.”

Karlıkaya son olarak şunları söyledi: “Direnişlerin isimleri önemli değil, her biri kendine ait bir direniştir. Ama bizim işçi sınıfının mücadelesini vermemiz gerekiyor, ona yol göstermemiz gerekiyor. Sınıfın şu anda küllenmiş olan dinamiklerini ateşlemek ve harlamak zorundayız. Bu ülkenin kurtuluşu, işçi sınıfının dirayetindedir, işçi sınıfının ayağa kalkmasındadır. Son olarak da işçi sınıfı ve emek dostların hep beraber hareket etmesi gerektiğini söylemek istiyorum.”

“Örgütleniyoruz ve direnişimiz devam ediyor!”

Ardından Bel-Karper direnişinde devam eden süreci **Yunus Durdu** ile konuştuk. İki aylık bir direniş sürecinin ardından Bel-Karper’de kısmi bir kazanım elde edildi. Bel-Karper patronları, direnişin

ardından TİS masasına oturmayı kabul etti ancak direniş sürüyor. Durdu devam eden direnişe dair şunları söyledi:

“Bel-Karper’de yetkimizi altı yıl önce aldık. 2016 yılında burada sendikalaştık, Bel-Karper Bakanlığa itiraz ederek çoğunluk tespitini reddetti. Bunun hukuki süreci ise altı yıl sürdü. 1 Ocak 2021 tarihi itibarı ile de Çalışma Bakanlığı’ndan yetki belgesini aldık Bel-Karper’de. Ancak işveren bizim Toplu İş Sözleşmesi’ne hiçbir şekilde yanaşmayarak burada oturuma gelmedi, biz de normal yasal süreç devam ederken 17 Mayıs günü greve çıktık. Ve grevdeki arkadaşlarımızla beraber işçilerin % 70’i ile birlikte yaklaşık 160 günü aşkındır grevdeyiz. Burada önce atılan baş temsilcimiz vardı, onun akabinde atılan beş arkadaşımız daha oldu. Süreç 6 aydır devam ediyordu; şimdi ise Bakanlık nezdinde sayın genel başkanımız üst düzey yöneticiler arabulucu noktasında biraraya geldiler. Bel-Karper yönetimi sendikanın toplu iş sözleşme sürecini ve sendikayı tanıyacağını, bunlarla beraber aynı şekilde müzakereye devam edeceğini söyledi ve karşılıklı bir protokol imzalandı. Önümüzdeki süreçte bu protokol nezdinde toplu iş sözleşmemizi yapacağımız ve arkadaşlarımız işlerine dönecekler.”

Durdu son olarak devam eden iş yeri direnişlerine, grevlere ve sendikal mücadeleye dair şunları ifade etti:

“Şunu söylemek istiyorum; İşçilerin hak gaspına karşı sendikamızın duruşu ortadadır. Biz her zaman duruşumuzu bozmadan mücadele etmeye çalışıyoruz. Burada kimin ne yapıp yapmadığından ziyade, bir işçi sendikasıyız ve öyle davranmaya çalışıyoruz. Bir tarafta örgütlenirken bir taraftan da grevlerimiz devam ediyor ve tabii ki işten atmalar da devam ediyor. Kartal’daki işçi mitingini de bu noktada olumlu görüyorum. Arkadaşlarımıza, buraya katkı veren herkese teşekkür ediyorum. İlginize teşekkür ediyorum.”

RÖPORTAJ | “Salcomp’ta Sendikaya Rağmen İşçiler Patronun Önüne Atılıyor!”

Türk Metal Sendikası ile Çin sermayeli Xiaomi ve iş ortağı Salcomp yöneticileri arasında 18 Ekim gerçekleşen görüşmenin anlaşmayla sonuçlandığı açıklanmıştı. İşçiler işe başladıktan sonra patronlar ve onların sorumlu olarak belirlediği kişiler tarafından baskıya maruz kaldıkları için işten çıkmak zorunda kalıyorlar. Bu isimlerden biri de Semra. Semra bize iş yerinde yaşadıklarını aktardı ve yoğun baskı, kötü çalışma koşullarından kaynaklı birçok işçinin işi bıraktığını da ekledi. Semra “Biz işçiler patronların önüne atıldık” şeklinde Salcomp’ta yaşadıklarını özetledi.

- Neler yaşandı, bize iki haftalık Salcomp deneyimini aktarır mısınız?

- İlk biz girdik işe ama birkaç gün içinde baskı uygulamaya başladı Salcomp. İlk olarak tuvaletlerle başladı. “Hemen gidip gelin, günde bir kez gitmeniz gerek” dediler, ikinci de direkt tutanak tutuluyor. İş başında su içmek yasak, düşünün su bile içemedik. Her şeye tutanak tutulmaya başlandı. Baskı oluyor, sendikaya söylediklerimiz zaman sendika diyor ki; “Bu bizim sorunumuz değil, kendiniz hallededeceksiniz”. Yani bizi direkt patronların önüne atıyor.

Çalışanların üzerinde patronların ciddi bir yükü var, bu yükü daha fazla mağdur oluyoruz. Sonuçta birkaç arkadaşla istifa verdik çünkü baskı çok yoğun. Örneğin, çay molası 15 dakika ama patronlar “5 dakika olmadan burada olacaksınız” diye baskı yapıyor. 5 dakika erken gelmeyenler direkt tutanağa geçiriliyor. Üçüncü tutanakta sonra da iş akti feshediliyor. Düşünsenize, işe

başlıyorsunuz, su içmek isteyeceksiniz ama içemeyeceksiniz, 1 saat sonra belki tuvalet ihtiyacınız olacak ama gidemeyeceksiniz. Ve bunlara sendika karışmıyor hiçbir şekilde. Sendika şu an sadece bekliyor, gözlemliyor ama içerde patronlar bize yükleniyor. Yarım saat olan yemek molası 25 dakika kullandırılıyor. Oysa bizim aşağı çıkıp gelmemiz bile 10 dakika sürüyor. Mesafe var, her seferinde güvenliklerden geçiyoruz, üstümüzü değiştiriyoruz vb. Her şeyi büyük bir stres ve koşturmaya içinde yapıyoruz çünkü vakit kalmıyor. Yetişmiyor ve sonuçta geldiğimizde kapıda seni “sorumlular” bekliyor ve psikolojik baskı ile sorguya çekiyorlar; “Neden geç kaldın, 5 kala burada olman gerekiyordu.”

- Sence Salcomp niye böyle yapıyor, sendika ile çalışma koşullarının düzeltilmesi konusunda konuşmuşlardı grev döneminde.

- Sendika sürekli “sendikaya üye olun” diyor ama eski üyeler birçok şeyden yararlanacak, yenileri hiçbir haktan yararlanamıyor. “Aralık’ta masaya oturacağız, anlaşamazsak arabulucu, o da olmazsa grev yapacağız” diyorlar ama işçiler “Biz zaten yeni grev yaptık, kışın ortasında niye yine grev yapalım” diye düşünüyor. Ve haklı olarak tepkililer. Sendika ikili oynuyor açıkçası bir de bençe sendika şöyle de bir hata yapıyor; Bizi sendikalı yapıyor yeni girdiğimiz için ama patronlar yeniler için “hiçbir haktan yararlanamazsınız” diyor. Bu yanlış bir şey. Bu işçinin patronların önüne atılması demektir. Patronlar sendikadan dolayı yani aralarındaki anlaşmazlıktan dolayı

işçinin üzerinde baskıyı artırmış durumda.

Bu iş yerinde işe giriş çıkış saatleri belli başka hiçbir şey belli değil, artı servisler de sıkıntılı. Şöyle bir sorun var; güzergahlar belli değil biz kendimiz dolmuş ile gidip geldik çoğu zaman. Eve mesafe 800 kilometre diyor ama kimisi yarım saat yürüyor, kimisi gece vardiyasından çıkınca evine bırakılmıyor. İşe başlarken sendika ile anlaşma yapıldı ama çoğu şeye uyulmadı ve birçok arkadaşımız yeniden işten çıktı.

“Sürekli mobbing uygulanıyor!”

Esenyurt Penti’nin Algü Depo’da çalışan Emel çalıştığı süreç boyunca depoda yaşadıklarını anlattı:

“Penti’nin deposunda 2019’dan bu yana çalışıyorum. Çok haksızlık yaşadım, psikolojik baskı da yapıyorlar. Buraya başladığımda hiçbir rahatsızlığım yoktu, çalışmaya başladıktan 1.5 sene sonra bel rahatsızlığım başladı. Bundan dolayı iki kere doktora gittim. MR çekirdim ama doktor ‘bir şeyin yok’ dedi. Sürekli üstüme geliyorlardı. Sürekli mobbing uyguluyorlardı. Çıkmak istediğimi, rahatsız olduğumu söyledim; onlar da bana rapor getirmem gerektiğini, bir kanıt olması gerektiğini söylediler. Elimde bir kanıt olmadığı için götüremedim bir şey. Ama sürekli mobbing uyguladılar, eski olduğum için hiçbir hak almadan çıkmam için, tazminatımı vermemek için yapıyorlardı bunu. Daha fazla dayanamadım ve istifamı vermek zorunda kaldım. Dilekçemi yazıp verdim.”

...

Ben 3 yıllık olduğum için 42 gün ihbar sürem olduğunu söylediler, bunu doldurmam gerektiğini iddia ettiler. Şu an 39. gündeyim ve 4 günüm kaldı. Ayrıca bir doktor benim eski MR sonuçlarıma bakınca bel fıtığı olduğumu söyledi. Çok şaşırdım, çünkü daha önce gittiğim doktor ‘fıtığın yok’ demişti. Bulduğum yeni işyeri de depo olduğu ve fıtığım olduğu için işe almadı. Ben bu olaydan sonra Algü Depo’dan maddi-manevi ne hakkım varsa almak istiyorum. Bunun için dava açmak istiyorum.”

“Fıtığın iş hastalığı olduğunu yeni öğrendim!”

Depoda çalışan diğer işçilere de mobbing

uygulanıyor. Bazen erkeklerin bile kaldıramadığı kolileri bize kaldırtıyorlar. İnsanlar tazminatları haklarını alamayacaklarını bildikleri için ve belirli bir yaştan sonra iş bulamayacaklarını düşündükleri için çalışmak zorunda kalıyorlar. Özellikle kadınlar için çok daha zor, çıktıklarında iş bulmaları imkansız gibi bir şey. Bundan dolayı da mecburen çalışıyorlar. Bazıları da ellerinde bir kanıtları olsa çıkmak istiyor. Depo işi ağır bir iş, sürekli haksızlık ve mobbing uygulanıyor. Ben ‘belim rahatsız’ dediğim zamanlarda bile bana ‘sana inanmıyoruz, madem öyle bize kanıt getir’ diyorlardı. Şimdi fıtık olduğumu öğrendim. Aslında haklarımı fazla bilmiyordum, fıtığın iş hastalığı olduğunu yeni öğrendim ve bunun için yasal yollara başvuracağım.”

Mitsuba’da Direniş Sonuç Verdi

Kocaeli Gebze’deki Mitsuba Otomotiv’de sendikal hakları ve işten atılan arkadaşları için 12 Ekim günü işçiler, fabrika işgal eylemine başlamışlardı. Eylem başladıktan sonra toplamda 10 işçi tazminatsız şekilde işten atılmıştı. Geceyi fabrikada geçiren işçiler, sabah da direnişe devam ediyordu. Sabah saatlerinde çok sayıda polis ve TOMA fabrika önüne geldi.

Birleşik Metal-İş Gebze 2 Nolu Şube ve Genel Başkan Adnan Serdaroğlu ile patron tarafı arasında gerçekleşen görüşmede patron, işçilerin tazminatlarını ödeyeceği sözü verdi. Öte yandan işçilerin işe iade talebine dair dava sürecinin sonuçlanması beklenecek. Patron, işçilerin sendika hakkını da tanıdı. Sendikanın hazırlayacağı taslak sonrası toplu iş sözleşmesi görüşmeleri için masaya oturulacak.

Muhabirimizin alandan aktardığı bilgiye göre işe alınmayan 10 işçi için diğer işçilerin duygusal anlar yaşadığı ve bunun için de mücadele edeceklerini söyledi. Bazı işçilerin ise anlaşmaya dair yoğun tepkileri olduğunu ifade etti.

KADINLARIN BİRLİĞİ

Çalışma Yaşamında Şiddetin Önlenmesi, ILO 190 Sayılı Sözleşme...

Şiddetle mücadelede, kadın mücadelesinin yarattığı dinamikler kadınlara yeni pencereler, yeni olanaklar yaratıyor. Kadınların şiddetle mücadelede geliştirdiği her türlü aracı çeşitli biçimlerde boşa düşürmeye odaklanan erkek egemen sistemin ve bunun yansıması olan çeşitli erkeklik formlarının tüm çabasına rağmen kadınların gücünden, dinamizminden ve fiili meşru mücadelesinden beslenen yollar açılıyor. İfşa bunların en güncel olanı mesela.

İstanbul Sözleşmesi'ne dönük zamana yayılmış saldırı hali ve nihayetinde TC'nin sözleşmeden çekilmiş olması karşısında "me too"nun yansıması biçiminde coğrafyamızda açığa çıkan ifşa örnekleri bize biraz soluk aldırdı desek abartılı olmaz.

Kadın ve LGBTİ+'ların kazanımlarına dönük saldırıların ayyuka çıktığı bir zaman diliminde, varolan bütün yüklerin üstüne bir de pandeminin yarattığı ağırlığın eklenmeye çalışıldığı, pandemi koşullarının yaşamın her alanındaki şiddeti körüklediği bir dönemde, kadınların salt kendi iddia ve iradelerinden beslenen bir yöntem olarak ifşa gerçek anlamda bir pencere açtı ve yer yer ohh dertti.

Şiddetle mücadelenin tek yönlü olmayacağını işaret niteliğindeki örneklerden biri İstanbul Sözleşmesi iken bir diğeri de kadınların fiili meşru mücadelesinin vücut bulmuş hali olan ifşa oldu. Her iki yöntem ve araç da kadınların güçlü biçimde sahip çıktığı ve savunduğu örneklerdi.

Şiddetle mücadeleyi hukuksal zeminde güçlendiren İstanbul Sözleşmesi'nin savunulması ve dahası uygulanması için zorlayıcı olunması, bu bakımdan önemliydi. Yeri gelmişken bu kapsamda kadınların sahipleneceği/sahiplenmesi gereken bir başka sözleşmeden söz etmek istiyoruz: ILO 190 sayılı sözleşme. İşyerinde şiddet konusunda yasal olarak bağlayıcı ilk uluslararası sözleşmeden söz ediyoruz.

2019 yılı Haziran ayında ILO'nun Uluslararası Çalışma Konferansı'nda kabul edilen 190 sayılı "Çalışma Yaşamında Şiddet ve Tacizin Önlenmesi Sözleşmesi", ülkelerin onayına açıldı. 25 Haziran 2021'de Uruguay, Fiji, Arjantin, Ekvator, Namibya ve Somali'nin onaylamasından sonra sözleşme yürürlüğe girdi.

Kadınlara dönük her türlü şiddet ve taciz, erkek egemen tahakküme yaslanan bir sorun. Bunun bir yansıması olarak toplumsal cinsiyete dayalı şiddet çalışma alanlarında da her geçen gün artıyor. Pan-

demo koşulları bunu çok somut olarak bir kez daha kanıtladı. Kadınların ürettiği emek artarken bunun ücreti her vesile ile düşürülerek değersizleştirildi. Kabaca ifade edersek bütün bunların önlenememesi, kadınların güçlenmesi aynı zamanda yasaların iyileştirilmesine de bağlı. Bu bağlamda da "iş yaşamında şiddet ve taciz asla görmezden gelinemez, kabul edilemez ve insana yakışır iş ile asla bağdaştırılamaz, şiddete ve cinsel tacize sıfır tolerans, üretim yapan veya hizmet üreten bir işyerinin cinsiyetçi şiddet içermemesi gerekir" diyen ve bundan patronun sorumlu olduğunu açıkça belirten sözleşmenin önemli olduğunu düşünüyoruz.

Çalışma yaşamında şiddet ve tacize son vermeyi amaçlayan ilk uluslararası belge, çalışma yaşamında şiddet ve tacizi önleyici yöntemler geliştirilmesi ve ulusal yasalarındaki mevcut boşlukları kısmi de olsa doldurma amacı taşımaya bakımdan önemli. Çalışma yaşamında ayrımcılık ve eşitsizlikle mücadelede ciddi boşluklar olduğu açık. Bu sözleşmenin söz konusu koca boşluğu ne kadar kapsadığı ya da uygulamada bunun başarıyla başarılamayacağı bugün için elbette belirsiz. Bu belirsizlikten bağımsız olarak çalışma yaşamındaki şiddete karşı farkındalık yaratma potansiyeli ve şiddeti önleyici-kısmi kalma ihtimali yüksek olsa dahi- maddeleri kapsamında anlamlı bir araç olabilir.

Ancak ILO 190'nın devletler tarafından onaylanması veya ulusal hukuka dahil edilmesi gerekiyor. Elbette AKP iktidarının ILO sözleşmeleri dahil bağlayıcı olan, devlete sorumluluk yükleyen uluslararası sözleşmelerin gereğini yapma konusunda pratiği ortada.

Söz konusu gerçeklikle birlikte bu sözleşme ile nasıl ilişkilenebileceğimize, şiddet ve tacizle mücadeleyi çalışma alanlarına taşımada sözleşmenin araç olup olamayacağına ilk elden odaklanabiliriz. Bunun yanında sözleşmenin imzalanma ihtimali en çok kadın örgütlerinin ve sendikaların tutumuna, çaba ve ısrarına bağlı tabi ki. Çünkü pek çok deneyimle sabit olduğu üzere kadınları önceleyen, şiddeti ve tacizi önlemeyi hedefleyen, şiddet ve taciz faillerine yaptırım hedefleyen hiçbir proje, yasa, sözleşme vs. kadınların mücadelesi olmadan gerçekleşmiyor. Ve tabi kadınların savunusu sürekli olmadan sürdürülebilir de olmuyor. Mevcut gerçeklik içinde şiddetle mücadele de arayışların bitmesi mümkün değil, karşımıza çıkan her olanağı değerlendirebilmeliyiz.

Avcılar Kadın Platformu'ndan Esra Yıldız İçin Eylem

İstanbul'da Avcılar Kadın Platformu tarafından 18 Ekim günü "Esra Yıldız ve katledilen tüm kadınlar için isyandayız" şiarıyla Atatürk Anıtı önünde bir eylem yapıldı. YDK'nın da katıldığı eylemde Deprem Anıtı'na yürümek isteyen kadınların etrafını çeviren polis, yürüyüşü engelledi. Barikata yüklenen kadınlar, polis şiddetine maruz kaldı. Engellemeye tepki gösteren kadınlar sık sık "Kadın cinayetleri politiktir", "Aç aç, barikatı aç", "Kadınlara değil, katillere barikat" sloganlarını attı.

Barikat önünde yapılan konuşmada, "Geçtiğimiz hafta katledilen Esra Yıldız için bugün burada toplandık. Yürüyüşümüz 'Valilik izin vermiyor' denilerek engelleniyor. Bizler bu yasağı, bu barikatı protesto ediyoruz" denildi ve ses çıkarma eylemi yapıldı. Polis ise sık sık anonsla müdahale tehdidinde bulundu.

Açıklamada ayrıca "Biz kadınlar, yaşadığımız her türlü erkek-devlet şiddetinin karşısında birlikte mücadele ederek ve birbirimizle dayanışarak kazanacağımızı biliyoruz. Yılmadan ve bıkmadan yıllardır söylediğimizi buradan bir kez daha haykırıyoruz; 'kadına yönelik şiddet münferit değil, politiktir' ve bu şiddeti önlemenin en önemli yolu toplumsal cinsiyet eşitliğinin yaşamın her alanında sağlanmasından geçer. Şiddeti önlemenin yolu İstanbul Sözleşmesi'nin tüm maddeleriyle birlikte hayata geçirilmesinden, caydırıcı yargı kararlarından, yeterli sayıda sığınma evinin açılmasından geçer. İktidarların şiddeti besleyen gerici, militarist, kadın düşmanı ayrımcı politikalarından vazgeçmesinden geçer" denildi.

Açıklama, "Emeğimiz, bedenimiz ve kimliğimiz üzerindeki binlerce yıllık erkek egemen sömürü düzenine karşı sokaklardayız! Sermayeye, ranta, savaşa aktarılan bütçe hakkımıza sahip çıkmak için sokaklardayız! Fetvalarıyla ne giyeceğimizi, ne söyleyeceğimizi, nasıl yaşayacağımızı buyur ederek bize sınır çizenlere karşı sokaklardayız! 'İstanbul Sözleşmesi Yaşatır' demek için sokaklardayız! Her türlü yasağa ve baskıya rağmen 'Susmuyoruz, Korkmuyoruz, İtaat Etmiyoruz' demek için sokaklardayız! Binbir emekle elde ettiğimiz kazanımlarımıza ve haklarımıza sahip çıkmak için sokaklardayız! Bir kişi daha eksilmemek için sokaklardayız!" şeklinde son buluyor.

“Teslim Alma Politikalarına Boyun Eğmeyeceğiz!”

SÖYLEŞİ
TJA | ELİF HAYRAN

Tevgera Jinên Azad (TJA) ile DBP Kadın Meclisi'nin “İrkçılığa ve cinsiyetçiliğe êdî bese. Şimdi kadın özgürlük zamanı” şiarıyla 16 Ekim'de Diyarbakır İstasyon Meydanı'nda düzenlediği mitingte birçok kadın, sarı-kırmızı-yeşil renkli yazma taktıkları için polis saldırısına ve şiddetine maruz bırakıldı. Tüm bunlar, bölge illerinden gelen kadınların mitinge katılımını engellemek içindi. Üç ayrı arama noktasında kadınlara “ince arama” adı altında çıplak arama işkencesi dayatıldı ve bu şekilde mitinge katılım kadınlara yönelik şiddete dönüştürüldü.

Mitingin ardından tutsak TJA Dönem Sözcüsü Ayşe Gökkan'ın 30 yıl ceza alması da kadınlara yeni saldırı olarak kendini gösterdi.

Konuyla ilgili Amed TJA'dan Elif Hayran ile kısa bir röportaj yaptık.

- İlk olarak Amed'de DBP ile birlikte “İrkçılığa ve cinsiyetçiliğe êdî bese (artık yeter). Şimdi kadın özgürlük zamanı” şiarıyla bir miting gerçekleştirdiniz. Miting çalışmaları nasıl geçti, neler yaptığınızı anlatır mısınız? Nasıl dönüşler aldınız yani miting öncesi çalışmaların nasıl geçtiğini aktarmakla başlasanız seviniriz.

- TJA ve DBP olarak “İrkçılığa ve cinsiyetçiliğe artık yeter. Şimdi kadın özgürlük zamanı” şiarıyla düzenledi-

ğimiz bölge mitingi için Kürdistan'da il-ilçe ve köylerde son zamanların en iyi çalışması yapıldı diyebiliriz.

Her eve, her kadına temas etmeye çalıştık. Bilindiği gibi AKP hükümeti döneminde olduğu kadar hiçbir süreçte kadına karşı taciz-tecavüz, katliamlar bu denli yoğun yaşanmamıştır. Bir gece ansızın tek adam rejiminin İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararı alması, kadın katliamlarına karşı cezasızlık politikası vb. kadına şiddeti artırmaktaydı. Biz de tüm bu yaşananlardan kaynaklı böylesi bir miting ihtiyacı duyduk. Nitekim köylerde aldığımız toplantılarda, evlerde-sokaklarda, mahallelerde temas ettiğimiz her kadına mitinge neden ihtiyaç duyduğumuzu anlattık, karşılıklı fikir alışverişinde bulunduk ve çok olumlu sonuçlar da aldık. Yaptığımız çalışmalarla mitingimizi tüm Kürdistan'ın gündemine yerleştirdik.

“Ayşe Gökkan'a verilen ceza, kadın kimliğine yöneliktir!”
- Mitinge girişte polis kadınlara yönelik her zamanki baskısını aşan bir tutumla, saldırı ve şiddet biçimi ile karışlaştınız. Siz bu şiddeti nasıl değerlendiriyorsunuz, bu özel saldırı şekli nasıl bir mesaj içeriyor?

- Günler öncesinden Tertip Komitesinin yapmış olduğu başvuru sonucunda mitinge izin verildi ama miting günü

alana gelen kadınlara reva görülen baskı, şiddet ve engellemelerle işkenceye varan uygulamalarla karşı karşıya kaldık. Şarkılarımız yasaklandı, sloganlarımız engellendi. HES kodu adı altında kontroller işkenceye dönüştü, üç ayrı arama noktası kurularak tacize varan ince aramalardan geçirildi insanlar, kadınların ayakkabıları çıkartıldı, insan onuruna aykırı muamelelerle alana gelen kadınlar yıldırılmaya çalışıldı. Annelerin yazmalarına müdahale edildi, sarı-kırmızı-yeşil renklere tahammülsüzlük annelerin gözaltına alınmasına varan uygulamalarla korku ve yıldırma politikası ile bizleri susturmaya, iradesizleştirmeye çalıştılar. Sayın Abdullah Öcalan üzerindeki tecride dönük konuşmalar da müziğin sesinin artırılmasıyla sabote edilmek istendi.

- Yine bir dönem sözcünüz olan Ayşe Gökkan'a 30 yıl ceza verildi, bunu nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu Kürt kadınlara veya kadınların sözcülerine dair bir cezalandırmaya işaret değil mi?

- TJA Dönem Sözcüsü Ayşe Gökkan'a verilen ceza, kadın kimliğine, Kürt kimliğine; Ayşe Gökkan şahsında erkek devlet şiddetine karşı direnen başta Kürt kadınları olmak üzere aslında kadın özgürlük mücadelesi veren tüm kadınlara verilmiştir. Kadın mücadelesine, kazanımlarına dönük bir saldırdır. Ama bizlere karşı yapılan hukuksuzluklara asla boyun eğmeyeceğiz, mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz.

- Son olarak hem Amed mitinginde kadınların yaşadıklarını hem de Ayşe Gökkan'ın aldığı cezayı düşündüğümüzde kadınlara dönük saldırılara karşı özellikle kadın kamuoyuna nasıl bir çağrınız var?

- Miting alanında yapılan saldırılar kadın taciz, tecavüz, katliamlarına ses çıkaran, İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçmeyen, erkek devlet şiddetine karşı boyun eğmeyen tüm kadınlara yapıldı.

Biz de devlete “Bizleri teslim alma politikalarınıza, saldırılarınıza boyun eğmeyeceğiz” şeklinde seslendik.

KBG: “Ayşe Gökkan Yalnız Değildir!”

Kadınlar Birlikte Güçlü (KBG) Tevgera Jinên Azad (TJA) Dönem Sözcüsü Ayşe Gökkan'a verilen 30 yıl hapis cezasını Kadıköy Süreyya Operası önünde 22 Ekim günü yaptığı basın açıklamasıyla protesto etti.

“Kadın mücadelemiz yargılanmaz” pankartının açıldığı eylemde kadınlar sık sık “Ayşe Gökkan yalnız değildir”, “Jîn, Jiyan, Azadî” ve “Kadınlar birlikte güçlü” sloganlarını attı.

Basın metnini okuyan Ezgi Karakuş, erkek şiddetinin artarak devam ettiği bu dönemde, şiddete karşı mücadele eden kadınları engelleyen “erkek devletin” kadın düşmanı politikalarını devam ettirmekte olduğunu vurguladı.

Karakuş, “Kadın kazanımlarına ve sınır tanımayan kadın dayanışmasına saldırmayı amaç edinmiş erkek devlet; 20 Ekim tarihinde Diyarbakır'da görülen duruşmada TJA sözcüsü ve mücadele arkadaşımız Ayşe Gökkan'a politika yaptığı için, Kürt ve kadın kimliğiyle mücadeleden vazgeçmediği için 30 yıl hapis cezası vermiştir” diyerek Gökkan'ın 18'inci celsede tutuklandığını ve Kürtçe savunma yapma hakkının ihlal edildiğini ifade etti.

Karakuş konuşmasında, “Biz kadınlar, kimilerimizin susturulduğu, hapsedildiği koşulda hiçbirimizin güvende olmadığını çok iyi biliyoruz. Kürt politikacıların hapsedilmesi ve kurumların kapatılmasının bölgede kadınları her türlü erkek devlet şiddeti karşısında nasıl yalnızlaştırdığını hep birlikte deneyimledik.

Ayşe gibi bu baskıya rağmen mücadeleyi sürdüren kadınlar sayesinde ayakta kalıyoruz, birbirimizden güç buluyoruz. Çok iyi biliyoruz ki, bu kararı verenler gidecek, Ayşe Gökkan ve tüm yol arkadaşlarımız serbest kalacak” dedi.

TC'nin Savaş Çığırkanlığı

Son günlerde faşist R.T.Erdoğan'ın Rojava'ya yönelik tehditlerini daha sık duymaya başladık. Serekaniye/Gire Spi işgaline benzer bir şekilde yeni bir toprak parçasını ilhak etmenin koşullarını sürekli yoklayıp durmaktadır.

Rojava'ya yeni bir sefer başlatmanın en önemli sebebini AKP/MHP iktidarının iç politikada girdiği darboğazı aşamamaları oluşturmaktadır. Bir diğer sebebi ise neo-Osmanlılık hülyaları ve emperyalist güçlerin bir kesiminin teşvikidir.

TC devleti bir yandan işgal hamlesini bir an önce başlatmak isterken diğer yandan ise içine girdiği Mehdiyan/Zap/Avaşın hattından Rojava'ya kadar geniş çapta bir cephe açmanın olası yıkıcı sonuçları üzerinde kafa patlatmaktadır. Bu anlamda yoğun bir savaş süreci ve sonrasında gelebilecek bir ekonomik bunalımın Erdoğan/Bahçeli iktidarının sonu anlamına gelebileceğini en iyi kendileri görmektedir.

TC'nin içinde bulunduğu NATO bloğu arasında TC'ye karşı giderek güçlenen bir bloklaşmadan bahsetmek mümkün. Bu kesimler, NATO'nun Erdoğan/Bahçeli üzerinden hüküm kuramayacaklarını daha yüksek sesle dillendirmektedir. Biden'in "rahatsızlıklarının" yanısıra Özerk Yönetim'e gösterilen "diplomatik önem" in altında TC'nin işgal girişiminin şimdilik revaçta olmadığını sinyalleri yatmaktadır. Ancak TC'nin planlarını şekillendiren esas durumu Rus-ABD karşıtlığından doğan çelişkilerin oluşturacağı ve emperyalistlerin belirleyici olacağını unutmamak gerekir.

Olası işgal yerleri...

TC'nin Rojava'ya yönelik olası işgal yerlerin başında Til Rıfat, Minbiç ve Ayn İsa gelmektedir. Buraların stratejik olarak konumu oldukça önemlidir. Fırat'ın doğusunu "emniyet altına alma" bakımından Minbiç öne çıkarken, Til Rıfat'ın daha ziyade Afrin, Azez, Cerablus üçgeninde yer alması, daha fazla alan hakimiyetini beraberinde getirecektir. Diğer yandan Tebqa ve Tişrin gibi elektrik üretiminin olduğu yerlere dair tehdit pozisyonunu güçlendirecektir. Minbiç halkının büyük oranda Arap olmasını kullanarak halkın YPG/YPJ güçlerine karşı örgütlenmeleri için belli bir süredir TC'nin çalışmaları bulunduğu artık aşikar bir durumdur. Yine uzun bir zamandır ilhak etmeye çalışılan Ayn İsa, TC'nin üzerinde önemle durduğu bir yerdir. M4 yolu üzerinde olması, Raqq'a'ya olan yakınlığı ve doğu-batısını kontrol altında tutması bakımından stratejik bir yerde bulunmaktadır. Her 3 kent, Rojava'nın batısında stratejik noktaları oluşturmaktadır. Bu anlamda Fırat'ın batısına olan

ve özellikle Afrin ile bağlantı olabilecek yollar önemli oranda kesilecektir.

TC'nin başından beri üzerinden durduğu en önemli noktalardan birisi Rojava ve gerilla alanları arasındaki damarların kesilmesi meselesidir. Başur ve Rojava arasındaki bağlantıların koparılması bağlamında Derik'in işgal edilmesi, Şengal'e yönelik hava hareketleri ile YBŞ'nin önemli oranda güçten düşürülmesi ve KDP'ye "hediye" edilmesi amaçlanmaktadır.

Aylardır yoğun havan saldırısının yapıldığı kentlerden birisi olan Til Temir cephesinde hareketlilik devam etmektedir. Til Temir'in köylerine yönelik yapılan saldırılarla Til Temir Askeri Meclisi'nin meşru müdafaa temelinde geliştirdiği savunma aşılammıştır. Halkların ortak savunması olarak bilinen Til Temir cephe hattında Kürt, Arap, Ermeni ve Asuri/Süryani kuvvetlerin birlikteliği gün geçtikçe güçlenmektedir. Bu birlikteliği parçalamak adına Til Temir, TC'nin askeri hedefleri arasına girmeyi "hak etmektedir".

İşgal hareketine Fırat'ın batısında gerçekleştirilmesi en kuvvetli ihtimal olarak görülmektedir. Her yanı çete ve rejim ile çevrilmiş Til Rıfat'ın işgal edilmesi TC-Rus antlaşmasının ne yönde geliştiği gösterecek önemli bir durum olacaktır. Rusya, TC'yi yeni bir maceraya sürüklemeye kararlı görülmektedir.

TC, yeniden çetelerini "Suriye Kurtuluş Cephesi" altında tahkim etmektedir. Buna karşı, QSD güçleri, çeşitli halklardan oluşan askeri meclislerin işgale karşı pozisyonları daha net durumdadır. Afrin'den sonra giderek hakimiyet alanını genişleten TC'nin, içte ve dışarda yaşadığı çelişkilerden kaynaklı, eli her zamankinden daha güçsüzdür. Buna karşı, YPG/YPJ güçleri başta olmak üzere özsavunma güçlerinin savaş morali artmıştır. Psikolojik üstünlük bir anlamda Rojava özsavunma güçlerinin lehine bir durum meydana getirmiştir. Ancak bu TC'nin, Suriye rejimi ve Rusya'nın pek istemediği bir durumdur. Bu anlamda Rusya, Özerk Yönetim'in yıpranmasını arzulamakta; olası Suriye Rejim ile girişilen görüşmelerde elinin zayıf kalmasından yanadır.

Silah tekelleri marketinin kapısında TC'nin "Bayraktar" markalı seyyar arabası

Batmakta olan gemiye yama yapılarak kurtarılmaya çalışılıyor. Bu yamalardan son zamanlarda en öne çıkan ise Erdoğan'ın birebir pazarlamasını yaptığı Bayraktarlar ve ROKETSAN tarafından üretilen bazı silahlar. Silah ticaretinin gündemdeki son durağı ise Kuzey Afrika. Bu ülkelerin SİHA'ları ve silahları alıp almayacağı bir yana çokça övü-

nülen bu "yerli ve milli"(!) "son teknoloji savaş harikalarının" parçalarının nerelerden ithal edildiği gerçekliği daha önce defalarca gündem olmuştu. Yine satışların yapılmak istendiği ülkelerin ekonomilerinin de bu silahların parçalarının ithal edildiği emperyalist ülkelere bağımlı olduğu gerçekliği göz önünde duruyor.

Liberallerin çokça iddia ettiği gibi Erdoğan ne yaptığının farkında değil mi? Yoksa ilişkilerini ilerletmeye çalıştığı Mısır'la başka bir aşamada daha sıkı pazarlık yapabilmek için mi Etiyopya'ya Bayraktar satıyor?

Bu pazarlıklar, devletler arası politikada her zaman var olmuştur ve var olacaktır. Erdoğan ile masaya oturan Sisi'nin diğer taraftan Anastasiadis ve Miçotakis ile direkt Erdoğan'ın politikalarına karşı açıklama yapması Erdoğan'la gemileri yaktığı anlamına gelmemektedir. Sisi'nin ne yaptığını bilmediği anlamına da... Başka bir pazarlığın ön adımıdır. Erdoğan'ın Bayraktar ticareti, emperyalistlerle damısklı olarak Sisi ile pazarlığın bir parçası ve batmakta olan gemiye yapılan yamadır.

Emperyalistlerin yeşil ışık yakmadığı hiçbir yerden karşıya geçemeyecek duruma gelen TC'nin, Erdoğan'ın cesaretiyle bir anda kendini yolun ortasına atıp karşıya geçmeye çalışabileceğine dair yürütülen tartışmalarda Bayraktar satışları önemli bir noktayı oluşturmuştur. Oysa bütün bu caydırıcı kırmızı ışıklar, sözde yaptırımlar Rusya ve ABD arasındaki dengelerden, Almanya'nın ihtiyaç ve taleplerinden bağımsız ele alınamaz durumdadır.

Diğer yandan Rusya'nın TC ile yaptığı pazarlıkların benzerini TC'nin Kuzey Afrika ülkeleriyle yapması iktidarın bir karakteridir. Ancak Rusya bu pazarlıkları kendinden büyük emperyalist güçlere bağımlı olmadan yaparken TC birbiri ile pazar çekişmesi yaşıyan, vesayet savaşı sürdüren büyük abilerin boyunduruğu altında benzer bir taktik izlemeye çalışmaktadır. Bu taktik şüphesiz her halükarda "büyük abilere" yarayacak, uzun vadede ise hem TC'ye hem de silah ticareti yaptığı ülkelere dönüşü pahalı olacaktır. Bir anlamda silah tekellerinin kapı önünde duran seyyar satıcı görünümü ile Erdoğan Afrika macerasına atılmış oldu.

Bayraktar satışıyla gün kurtarılmaya çalışırken S-400ler alınıyor, bunun bir yaptırımı olarak F-35 listesinden çıkarılıyor. Faşizmin torbası şüphesiz dikiş tutmaz ancak yedek torbalar her zaman vardır. Bu torbalar çoktan sözde yeni bir şey söylüyormuşçasına, halkın taleplerini dile getiriyormuşçasına, sıraya dizilmiş Erdoğan'dan ve AKP/MHP hükümetinden boşalacak devlet pisliğini ka-

mufle etmeyi beklemektedir.

Kahrolsun halkın katili cunta, yaşıyasın halkın birleşik mücadelesi!

Ekonomik bir krizden çıkışın yolu olarak savaş ticareti her zaman devletler ve hükümetler tarafından başvurulmuş bir yöntem oldu. Yunanistan, Arjantin, Irak... Hepsinde cuntalar devrildi, hükümetler değişti; halkın durumunda ise büyük değişimler yaşanmadı. İlk etapta kazanılan bazı demokratik haklar da zaman içerisinde gasp edildi. TC açısından ise "içte terör, dışta düşmanlar" söylemi her dönem her hükümet tarafından kullanılan bir söylemdi. AKP/MHP hükümeti bu söylemin ekmeğini en çok yiyenlerden. "Muhalefet" de her fırsatta "teröre karşı birlik, devletin bekası için sebat" çizgisinde payına düşenden nasiplenmiştir.

Erdoğan'ın son günlerde sıkça dile getirdiği bir başka savaş mevzusu da Til Rıfat'a ya da Rojava'nın herhangi bir yerine yönelik yapılacak saldırılardır. Ancak bunun Saddam'ın Kuveyt işgaline benzetildiği senaryolar yaygınlaşmaya başlamıştır. Bütün bu ahval ve şerait içinde -Erdoğan'ı destekliyor ya da desteklemiyor olsun- halkın durumu kötüye gitmektedir. Üstelik sadece TC içinde değil işgal ettiği topraklarda da durum aynıdır.

"Halk sokağa çıkmıyor çünkü korkuyor" söylemi daha önce birçok pratikle yıkılmış ve "korku duvarı aşıldı" tespitleri tekrarlanmıştı. Esasta dün de bugün de direniş irili ufaklı ve ancak parçalı bir şekilde devam etmişti. Türkiyeli Kürtler açısından da kadınlar ve LGBTİ+lar açısından da, işçi ve emekçiler açısından da bu direnişin her zaman bir sokak boyutu olmuş ve yer yer barikatları da parçalamıştı. Ancak bugün direnişlerin daha istikrarlı ve güçlü olmasını sağlayacak bir birleşik mücadelenin önemi halkın öncü güçleri tarafından geç de olsa anlaşılmış ve halkın katili cuntanın her türlü engelleme, yıldırma ve korkutma politikalarına rağmen bunu kırarak adım atılmıştır. Ne satılan Bayraktarların ne "teröre karşı birlik" provokasyonlarının ne de "halk sokağa çıkmıyor, muhalefet yeteri kadar cesur değil" liberal söylemlerinin bu birleşik mücadeleye bilincinin gelişmesinin önüne geçmesine izin vermek gerekir.

Faşizme karşı mücadele devletin "sınırlarını" aşmıştır. Til Temir, Minbiç, Şengal, Metina/Zap/Avaşın ya da Derik'te mevcut savaş pozisyonu ile Birleşik Mücadele Güçleri'nin sürdürdüğü mücadele birbirleri ile sıkı sıkıya bağlıdır. Saldırıları, tek bir merkezden planlanmakta ve uygulanmaktadır. Dolayısı ile direnişlerin odak noktası yine TC faşist devletinin kendisi oluşturmaktadır.

TC'nin İşgal Çıkmazı; Rojava'ya Saldırı!

Faşist AKP-MHP ittifakı, Rojava'ya yönelik yeni işgal saldırılarının devam edeceğini R.T.Erdoğan'ın ağzından duyurdu ve karşı devrim cephesinde hareketlilik başladı. Elbette ki Rojava'ya dönük olası bir işgal saldırısı, bölgesel anlamda bütün siyasal dengelerin ve dizilişlerin yeniden kurgulanmasını gerektiren bir süreç olarak işleyecektir. Bu yüzdendir ki hemen herkes böylesi bir operasyonun mümkün olup olmadığını tartışmakla ve TC devletine operasyon icazeti verilip verilmeyeceğini değerlendirmekle meşgul.

Ancak bu yönlü bir değerlendirmenin doğru politik sonuçlara ulaşabilmesi için her şeyden önce içerisinde bulunulan anın niteliğini kavramak gerekiyor.

Uzunca bir süredir Rojava'ya yönelik işgal tehditlerini daha alçak bir ses tonuyla sürdüren TC devletinin bir anda vites yükseltmesi, son bir ayda gerçekleşen siyasal gelişmelere ve sahada gerçekleşen askeri hareketlilikle yakından bağlıdır. ABD ile açıktan yaşanan çelişkiler, Soçi'de Rusya ile varılamayan uzlaşma, Suriye rejiminin varlığını güçlendiren diplomatik yoğunluk ve bu gelişmelere eş güdümlü olarak İdlib dahil birçok yerde Türkiye'ye ait askeri noktaların kapsamlı şekilde vurulması, TC devleti için Suriye'de son perdenin açıldığının ilk işaretleri oluyordu. Şimdi ise TC, sürecin kendi aleyhine döndüğünü görüyor ve keskin bir hamle yaparak dengeleri değiştirmek istiyor. AKP-MHP ittifakının işgal tehdidi, ABD ve Rusya'yı yeni bir denkleme zorlayarak çöküşü geciktirmek ya da çöküş içerisinde küçük "zaferler" kazarak durumu yönetilebilir kılmaktır.

Bunu anlamak şunun için önemlidir: TC devletinin son işgal tehdidi, faşist AKP-MHP ittifakının gerileyişinin sonucudur. Karşımızda, yeni Osmanlılık hayalleri çökmüş, İdlib'den kovulmaya yüz tutmuş, içeride ve dışarıda derin çelişkiler yaşayan ve dahası Suriye'deki askeri kuvvetleri hemen her gün vurulan bir sistem var. İşgal operasyonu başlasın ya da başlamasın her iki seçenek de AKP-MHP faşist ittifakının yıkılışını hızlandıracak devrimci dinamikleri içerisinde taşıyor.

İşgal saldırısında hedef neden Şehba ve Tıl Rıfat?

Olası bir işgal saldırısının Şehba ve Tıl Rıfat bölgesini hedeflemesi, TC devletinin Ortadoğu'da siyaseten yenildiğinin ve tüm söylemlerine rağmen ABD-Rusya icazetiyle hareket ettiğinin bir diğer göstergesidir.

Rojava Devrimi'nin "damarlarını kesmek" ve giderek tasfiye etmek iddiasında olan Türkiye'nin, devrimin siyasi ve askeri merkezleri yerine Şehba ve Tıl Rıfat gibi Rojava'nın sinir uçlarını hedeflemesi, açık bir çaresizlik ürünüdür. Üstelik Tıl Rıfat, yalnızca QSD kuvvetlerinin değil, Suriye rejiminin ve Nubul Zehra ilçesinde de İran'a bağlı kuvvetlerin yer aldığı karmaşık bölge.

Peki TC devleti bu karmaşık bölgede neyi amaçlıyor?

1- Bu soruya verilecek ilk yanıt, faşist AKP-MHP ittifakının, Rojava Devrimi'ne kapsamlı bir saldırı için icazet alamadığıdır. Şu an hem ABD hem de Rusya, siyasi dengeleri değiştirecek bir işgal operasyonunu kendi ajandalarına uygun bulmuyor. Bunun farkında olan, TC devleti ise her iki tarafı da razı edebileceği bir yer olarak Tıl Rıfat'ı öngörüyor.

2- Türkiye için Tıl Rıfat'ın bir diğer anlamı da Rojava Devrimi ile Suriye rejiminin sınırlandırılması ve kendisine bağlı çetelerin Halep önlerine konuşlandırılmasıdır. Türkiye İdlib'te pazarlığı sürdürmek ve geri adım atsa da Suriye Rejimi karşısında varlığını korumak istiyor.

3- Tıl Rıfat, Rojava Devrimi için jeo-politik bakımdan oldukça önemli bir yer. Halep'e yakın olması, çeteler ve Suriye rejimi arasında bir tampon bölge görevi görmesi ve başta Efrin olmak üzere TC devletinin işgalci pozisyonundaki kuvvetleriyle mücadelede de öne çıkması belirleyicidir. Tıl Rıfat, Suriye rejimi ile Rojava Devrimi arasındaki mücadelede, devrimin masada ve sahada elini güçlendiren önemli bir alandır.

4- Şehba kantonu, Rojava Devrimi'nin resmi olarak ilan ettiği dördüncü kantondur. Bu bölgenin işgal edilmesi Efrin'in ardından devrimin kendisine ait özerk bir alanı kaybetmesi olduğu gibi, Fırat'ın batısının demografik olarak değişimini hızlandıracaktır. Efrin'e dönüş için bekleyen on binlerce ailenin Fırat'ın doğusuna göç etmesi, bölgenin Kürtsüzleştirilmesi ve Rojava Devrimi'ne bağlı siyasal güçlerin gelecekteki söz hakkının engellenmeye çalışılması demektir.

5- Şehba Kantonu'nun Nubul Zehra ilçesinde İran'a ait resmi olmayan milis kuvvetlerinin varlığı biliniyor. TC devleti hem Suriye rejimini hem de İran'ı sınırlama kartını, ABD'yi bu operasyona ikna etmek için kullanmaya çalışıyor.

İşgal operasyonu mümkün mü?

Faşist AKP-MHP ittifakının siyasetinin odağında Kürt ulusunun kazanımlarının yok edilmesi ve devrimci-demokratik mücadelenin tasfiye edilmesi olduğu düşünüldüğünde, işgal saldırısının zorunluluğu anlaşılabilmektedir. Amaçlanan işgal yoluyla Rojava'yı sınırlamak ve savaş gerekçesiyle ülke içinde toplumsal muhalefet üzerinde en katı faşist baskı politikalarını uygulamaktır. Bunun bir devlet politikası olduğu, burjuva muhalefet kligi "Millet İttifakı" bileşenlerinin sınır ötesi tezkereye verdiği evet oylarıyla bir kez daha ispatlanmıştır.

Ancak vurgulamak gerekir ki, TC devleti, hiçbir güçten icazet almadan yalnızca kendi iradesiyle işgal operasyonu başlatabilecek bir siyasi kuvvete sahip değildir. Faşist AKP-MHP ittifakının sert açıklamaları da, pazarlıkta elini güçlendirmek amacıyla. TC, ABD- Rusya ya da her ikisinden icazet almadan gerçekleşecek bir operasyonun mutlak bir yenilgiyle sonuçlanacağını herkesten iyi biliyor.

Öyleyse soruyu "Türkiye Rojava'ya saldıracak mı?" yerine şöyle sormak da mümkün: ABD ve Rusya Türkiye'ye icazet verecek mi?

İlk elden söylenebilecek olan, yeni bir işgal saldırısının bugünden yarına mümkün olmadığıdır. Şu an için Türkiye hem askeri hem de siyasi olarak hiç kimseyi yeni bir işgal operasyonuna razı edememiş gözüküyor. Olası bir durum değişikliği için zaman gerekecektir.

ABD, açık bir biçimde böylesi bir operasyondan yana olmadığını hemen hemen tüm düzeylerde dile getirdi. Bu, Türkiye'ye duyulan bir güvensizliğin yanı sıra, son günlerde daha açıktan dillendirilmeye başlanan ABD-Rusya uzlaşısının da bir neticesidir. Aynı şekilde AB raporlarının, TC devletini ilk defa "işgalci güç" olarak tanımlaması da aynı kapsamdadır. ABD, Türkiye'ye Suriye'de daha fazla rol vermemeye konumunu sürdürüyor. Ama şunu da unutmamak gerekir ki; olası işgal operasyonun hedefi olacak Şehba ve Tıl Rıfat'ta ABD'nin değil Rusya'nın sözü geçiyor.

Şu anki tablo itibarıyla Rusya ve Suriye rejimi arasındaki ortak koordinasyon en yüksek seviyede. Bu yüzdendir ki Suriye rejiminin Türkiye'nin işgaline açıktan tavır aldığı bir pozisyonda Rusya'nın da hızlı bir icazet vermeyeceğini söyleyebiliriz. Ayrıca, ABD'nin ve NATO'nun izin vermediği bir operasyona Rusya'da sıcak bakmayacaktır.

caktır. Rusya'nın tek başına "oyun bozanlık" yapması düşünülemez.

Ek olarak ifade etmek gerekirse, Rusya'nın geçtiğimiz günlerde Şam'da Suriye rejimi ile yaptığı görüşmede Rojava'nın özerkliği için girişimlerde bulunduğu basına yansdı. Ve bu bilgiyi doğrular biçimde İlham Ahmed, ABD ziyareti sırasında "Şam'la diyalogun güçlenmesi" için tüm güçlerin çalışmasını talep etti.

İdlib ise Rusya'nın Türkiye'ye karşı sahada en sert mücadele ettiği alan. Rusya, Türkiye'nin askeri varlığını çok kısa süre içerisinde sonlandırabilecekken bunu daha çok diplomasi yoluyla halletmek istiyor. Askeri hamleler ise şimdilik TC devletini hizaya çekmek için kullanılıyor.

Türkiye'nin İdlib'e karşılık Şehba ve Tıl Rıfat'ı istediği bir gerçek. Ancak Rusya'nın sahada ve siyasette gücü tükenen Türkiye'nin bu pazarlığını kabul etmesi için böylesi bir takas yeterli değil. Çünkü Türkiye İdlib'ten şu ya da bu biçimde çıkartılacakken ve hatta giderek Suriye'nin dışına doğru itilmesi öngörülürken kimse TC'ye yeni bir alan açmak için heves göstermeyecek. Bu yüzden yaşanan gelişmeleri İdlib'teki TC varlığının geleceğiyle eşitlemek doğru ama eksik bir bakış olacaktır. Türkiye'nin işgal ısrarı, İdlib'teki varlığını aşan iç ve dış siyasetteki gerilimlerden beslenmektedir.

Denklemleri bozan Rojava'nın varlığıdır. Rusya ve Suriye rejimi, devrim yönetimine ait bölgeleri ele geçirmek için Türkiye ile kimi hesaplara girişebilir. Bir anlamda Rusya, iki tarafı birbirine kırdırarak, Suriye rejiminin bayrağını Şehba ve Tıl Rıfat'da egemen kılmak isteyecektir. Bu amacını Türkiye'nin işgaline izin vererek mi yoksa Rojava ile diplomatik görüşmelerle mi gerçekleştireceğini zaman gösterecek.

Unutulmaması gereken şudur ki; ege-menlerin kendi iç çelişkileri ve gelecek hesapları kadar Rojava Devrimi'nin güçleri de hesabını yapıyor. Olası işgal saldırısına karşı direniş, Efrin ve Serekaniye'dekine benzemeyecek. Rojava Devrimi'nin askeri hazırlıkları eskiye oranla güçlendiği gibi daha önemlisi konjonktür de TC'nin yenilgisi için uygundur. Sahadaki bütün kuvvetler TC'nin yenilgisini arzuluyorken, Rojava Devrimi'nin direnişi yeni bir sürecin kapısını aralayabilir. Durumun kırılmasının farkında olan TC ise olası bir yenilgiden kaçınmak için tam destek alana kadar işgal operasyonuna başlayamayacaktır.

Başını Alıp Giden Dolar ve Derinleşen Yoksulluk

Uluslararası alanda sorunlar çözüme ulaşmadığı gibi daha zorlu ve meşakkatli bir dönemece doğru yol alıyor. Bu durum tüm dünya açısından geçerli. Emperyalist devletler, kendi ülkelerinde bile bu sorunlar yumağının üstesinden gelememiş, bağımlı ülkeleri ise daha zorlu bir hatta sokmuş durumdadır. Zaten onların sorunların üstesinden gelmesi de beklenemez. Çünkü sorunların nedeni bizzat kendileridir. Dolayısıyla emperyalizm alternatif değil, tersine hedeftir.

Bağımlı ülkeler, uluslararası mali sermayeye bağımlı oldukları ve onun güdümünde oldukları için, krizin faturası onlara daha ağır boyutlarda kesilmektedir. Nitekim Türkiye'nin durumu bunun sonucudur. Durumun üstesinden gelinmediği gibi giderek daha ağırlaşmaktadır. Öyle ki sorunlar yumağı ve faşizmin baskı mekanizması artık çığırından çıkmış gibidir. Bu durum, belki de Türkiye tarihinde ekonomik, sosyal ve siyasal yapının temellerinin en yoğun sarsıldığı ve en saldırgan bir döneme girildiğinin bariz göstergesini oluşturmaktadır. Bunun sonucu sömürü, işsizlik, yoksulluk giderek artmakta, sınıf çelişkileri ve ezilen yığınlar üzerindeki baskı mekanizması en köhnemiş boyutlara tırmanmış durumdadır.

Öyle ki, emperyalist sistemin ekonomik, mali ve siyasi baskı ve yaptırımlarının külfeti de emekçi halka çıkarılmıştır. İktidardaki sınıflar dışında toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan işçiler, köylüler, esnaf, öğrenciler, kadınlar ... bir girdap içine sokulmuşlardır. Dolar, euro, sterlin gibi para birimleri başını alıp gitmeye başlamış; onlar yükseldikçe Türk lirasının değeri düşmüştür/düşmektedir. Bunun sonucu olarak da halkın yoksulluğu çok daha üst boyutlara tırmanmaktadır.

Doların yükselişi hız kesmiyor!

Emperyalizme bağımlı ülkelerin para birimi de emperyalizmin rezerv parasına bağımlıdır. Dolayısıyla kriz dönemlerinde bağımlı ülkelerin para birimlerinin değeri giderek düşer. Bu da beraberinde emekçilerin alım gücünün düşmesini getirir. İçinde bulunduğumuz koşullarda Türkiye böylesi bir durumdadır.

Aslında kapitalist sistemin işlerliğine göre paranın değerini belirleyen ana faktör, paranın üretim süreci içindeki yeridir. Yani para, kapitalizmin üretim, dolaşım ve dağılım süreci içinde ne kadar aktif yer alırsa, altın standardı karşısında değeri artar. Ne

kadar çok meta üretilir ve -üretildiği oranda- ne kadar çok satılırsa, para oynadığı misyon sonucu altın karşısında değer kazanır. Aksi durumda yani para üretim ve dolaşım sürecinden koptukça altın karşısında değer kaybeder. Bu durum, kapitalizmin işleyişi ve para/altın ilişkisinin sonucudur.

Dolayısıyla paranın üretim sürecinden kopması ve giderek borsa, faiz piyasaları, bono, tahvil gibi sanal alım-satım piyasalarına kayması giderek değer yitirmesini beraberinde getirir. Pazarlardaki meta karşısında alım gücünü düşürür. Bunun sonucu, günümüzde olduğu gibi aşırı üretim ve mali kriz girdabından çıkamamaları nedeniyle karşılıksız para basımını artırmak olur.

Bu durum, kendisini emperyalizme bağımlı ülkelerde daha uç boyutlarda gösterir. Bağımlı ülkelerin de sahip oldukları altın rezervleri vardır. Ama bu ülkelerde, yerli paranın altın standardı karşısında değerini belirleyen faktör, daha çok uluslararası para birimlerinin giriş-çıkış hacmindeki seyridir. Daha açık bir deyimle; uluslararası rezerv paranın, ülkeye giriş ve çıkışlardaki seyri, yerli paranın hem altın hem de dolar karşısındaki değerini belirliyor. Bu menkul kıymetler için, borsada olan giriş çıkışlar için de geçerlidir. Kısacası uluslararası emperyalist sistemin neden olduğu kriz devam ettikçe yeniden üretim süreci dışına taşan aşırı sermaye birikimi, sanal piyasalar içinde yer alır. Bu durumun yarattığı tahribat ve içine girdiği kısır döngünün külfeti de daha çok Türkiye gibi ülkelerin halklarına çıkarılır.

Öyle ki, ülkede bir taraftan işyerleri kapanıyor, işsizlik hızla artıyor, açlık çığ gibi büyüyor, TL'nin değeri hızla düşüyor ve yabancı para karşısında formalite para biçimine dönüşüyor, emekçilerin aldıkları reel maaşların alım gücü düşüyor vb. Diğer taraftan halk emperyalistler, kompradorlar, büyük inşaat çeteleri, tüccarlar, bankalar, üst düzey bürokratlar, mafya çeteleri vb. tarafından sömürüye ve her türden gaspa maruz bırakılıyor. Bununla ilgili olarak emperyalistler tarafından Türkiye'ye sokulan sıcak para dışarıya çıkartılmıştır. Ayrıca Türk kompradorları, inşaat firmaları, mafya liderleri ve devletin tepesindekiler tarafından gaspedilen milyarlarca dolar da Türkiye dışına çıkarılmıştır. Günümüz Türkiye'sinde devletin güdümünde mafya tarzı sömürü de hızla üst boyutlara tırmandırılmıştır. Bu yoldan gelen kara para, resmi olanaklar üzerinden aklanmış ve Türkiye dışına çıkarılmıştır. Görüldüğü gibi her yoldan gaspedilen paranın önemli bir bölümü Türkiye'de

tutulmuyor ve yurtdışına aktarılıyor.

Merkez Bankası yüzde 18 olan faizi yüzde 16'ya düşürmüştür. Bunun üzerine Dolar/TL 9.50 üstüne, Euro/TL ise 11.16 üzerine tırmanışa geçmiştir. Gram altın 550 liraya kadar çıkmıştır. Tüm bunlar, Türkiye tarihinde rekor seviyesinde rakamlardır. Başta doların yükseliş hızı olmak üzere para ve altının bu denli tırmanışa geçmesi, artık kontrol mekanizmasının iyice raydan çıktığının göstergesidir.

Elbette ki bu mevcut durum ezen ve ezilenler arasındaki çelişkiden ve sınıf mücadelesinden kopuk ele alınmamalıdır. Tersine onun bir sonucu olarak görülmelidir.

2022 bütçe hedefi

2022'nin bütçe taslağı Cumhurbaşkanı Yardımcısı Fuat Oktay tarafından Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'nde açıklandı. 15 Ekim'de Meclis Başkanlığı'na sunulan bu bütçe taslağı, 26 Ekim'den itibaren Mecliste görüşülecek. Bir ay sürecek görüşmeler sonrası AKP-MHP tarafından onaylanarak resmîyet kazanacak.

Bu bütçe taslağı krizin faturasının halka yüklenmesini hedeflemektedir.

Sunulan bütçe taslağında, giderler 1 trilyon 750 milyar 957 milyon lira olarak hesaplanmıştır. Gelirler ise 1 trilyon 472 milyar 583 milyon liradır. Gider/gelir arasında 278 milyar 374 milyon açık vardır. Ki bu açığın TL'nin yabancı paralar karşısında düşmesiyle daha büyüyeceği beklenmektedir.

Bütçe için halktan kesintiler daha artırılacak, mallara daha çok zam yapılacak, kesilen cezalar vb. ek gelirler artırılarak bütçe açığı karşılanmaya çalışılacaktır. Buna karşın devletin bu bütçesi, esas olarak mevcut düzen çıkarları doğrultusunda harcanacaktır. Bütçe resmîyet kazandıktan sonra hizmet ettiği kompradorlar, bankalar, inşaat firmalarına sunulacak ve faşist devletin ordu, yargı, polis gibi kurumlarının giderleri karşılanacaktır. Ayrıca Türk Si-

lahlı Kuvvetleri'nden emekli generaller ve subaylar tarafından kurulan SADAT'ın giderleri ile Bilal Erdoğan'ın başkanı olduğu TÜGVA (Türkiye Gençlik Vakfı) gibi dini motifli "vakıf"ların giderleri de bütçeden karşılanacaktır. Yine mafya kurumu ile resmi kurumların iç içe geçtiği girift yapıların da giderleri de bu bütçeden karşılanacaktır.

Nitekim bu durum uluslararası alanda da iyice açığa çıkmıştır. Öyle ki, resmi devlet statüsünde olan TC'nin gelir ve giderlerinin önemli bir bölümü kayıt dışı olarak görülmektedir. Bundan dolayı uluslararası bir kuruluş olan FATF (Kara Paranın Önlenmesine İlişkin Mali Çalışma Grubu) tarafından kara para aklama ve terörizmin finansmanı ile mücadele alanında yeterli çabayı göstermediği gerekçesiyle "gri liste"ye alınmıştır.

Mevcut durumun panzehiri

Ekonomik ve mali kriz giderek derinleşmiş ve tüm emekçi sınıflar giderek yoksullaşmıştır. Bu durum halk tarafından daha çok hissediliyor, daha çok görülüyor. Bunun sonucu olarak giderek artan bir tepki vardır.

Böylesi durumlarda ezen sınıfların klasik bir yöntemleri vardır. Sorunların kaynağı olarak mevcut düzeni ve devleti göstermezler. İş başında olan hükümeti, yönetimi işaret ederler. Muhafız olan partileri alternatif olarak piyasaya sürerler ve yığınların öfke ve tepkisini kontrol altına almaya çalışırlar. Nitekim 20 yıla yakın bir süredir yönetimde olan R.T.Erdoğan yönetimine karşı, CHP-İYİ Parti ittifakı piyasaya sürülmekte ve kitlelerin tepki ve hoşnutsuzluğu düzen içinde tutulmaya çalışılmaktadır.

Oysa halkın gerçek kurtuluşu sistemi tümünden hedef almalarıyla mümkündür. Sorunların yaratıcısı bizzat mevcut düzenidir. Dolayısıyla düzen partileri alternatif olamazlar. Alternatif; çeşitli milliyetlerden halkımız, gençler, kadınlardır. Toplumun çoğunluğunu oluşturan halk yığınları mevcut düzenin panzehiridir.

TÜGVA, “Paralel Devlet Yapılanması” ve Burjuva Muhalefeti

Son günlerde gündemin ilk sıralarında Türkiye Gençlik Vakfı (TÜGVA) ile ilgili ortaya çıkan yeni bilgiler var. 2014 yılında R.T.Erdoğan'ın oğlu Bilal Erdoğan tarafından kurulan TÜGVA, kurulduğundan bu yana gündemde yer almaktan hiç geri durmadı. Fakat son günlerde ortaya çıkan belgelerle ve bu belgelerin TÜGVA tarafından da kabul edilmesiyle, TÜGVA üzerinden yapılan vurgunun, kayırmacılığın ve yolsuzluğun boyutu da iyice gün yüzüne çıkmış oldu.

Öncelikle; TÜGVA nedir? TÜGVA, 2014 yılında AKP'li Recep Tayyip Erdoğan'ın oğlu Bilal Erdoğan tarafından kurulmuş bir “gençlik vakfı”dır. “Gençlik vakfidır” söylemini kendilerinden aldık, yine kendi deyimleriyle “adalet anlayışlarına uygun olarak” genç bir nesil yetiştirmeyi hedefliyormuş. Bu yazımızda TÜGVA'nın devlet ile derin ilişkisini ve yetiştirdiği yeni nesil gençliği nerelerde kullandığı konusu üzerinde durmak istiyoruz.

Haftalardır Türkiye'nin birçok ilinde öğrenciler, “**Barınamıyoruz**” sloganıyla sokak ve parklarda kamp kurmuş durumda. Salgın nedeniyle bir buçuk yılı aşkın süre uzaktan eğitimden sonra, özellikle yoksul öğrenciler, emlak fiyatlarındaki artış ve yurt yetersizliği nedeniyle kalacak yer bulmakta zorlanıyor. Bilindiği gibi emlak fiyatları pandeminin başlangıcından bu yana yüzde 50'den fazla artmış durumda. Bu durumu protesto eden öğrenciler, yurt ve mali yardım için düzenlemeler yapılmasını talep

ediyor. Buna karşın R.T.Erdoğan ABD'ye gitmeden önce öğrencilerin şikayetlerini anlamadığını açıklayarak ve her zamankinden daha iyi durumda olduklarını iddia eden bir açıklama yaptı. Öğretmenler ve eğitim emekçileri sendikası Eğitim-Sen de barınma krizinin daha fazla öğrenciyi gerici İslamcı tarikatların kollarına sürükleyeceği konusunda uyardı.

İlim Yayma Cemiyeti, Ensar Vakfı, TÜGVA ve Türkiye Gençlik ve Eğitim Vakfı TÜRGEV gibi AKP ile bağlantılı dini vakıflar, ellerinde olan yurtlarda öğrencilerin barınma ihtiyacını karşılayarak buralarda kendilerine biat edecek ve “adalet” anlayışına uygun olarak hareket edecek bir yeni nesil geliştirmekteler. Eğitim-Sen'in yayımladığı verilere göre, AKP'nin iktidara geldiği 2002 ile 2020 yılları arasında ülke genelinde üniversite sayısı 93'ten 203'e, öğrenci sayısı ise 1.882.000'den 8.241.000'e yükselmiş durumda. Bu dönemde devlet öğrenci yurtlarının sayısı 191'den 773'e, dernekler, dini vakıflar ve ticari kuruluşlar tarafından işletilen yurtların sayısı ise 2.210'dan 4.406'ya yükseldi.

AKP-MHP iktidarında TÜGVA'nın görevi

Gazeteci Metin Cihan'a elektronik posta ile gönderilen belgeler, TÜGVA gerçekliğini ortaya çıkarmış oldu. Aynı belgeler, TÜGVA eski Van yöneticisi Tamer Özsoy'un Mezopotamya Ajansı'na verdiği şu ifadelerle de doğrulandı: “*TÜGVA'da bir buçuk yıl yöneticilik yaptım, torpil ve yolsuzluklara şahit oldum.*” Yine Özsoy:

“Yönetici olduğum zamanlarda, özellikle Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'nde bulunan Millet Kütüphanesi'nde çalışan kişilerin tamamen TÜGVA'nın referansı ile alındığını gördüm. Cumhurbaşkanlığı Külliyesi Millet Kütüphanesi'ndeki alım, genelin bir kısmı. Bu sadece görünen kısımlar. Bekçi alımları da böyle, tamamen TÜGVA'nın referansı ile gerçekleşti. Ankara'da şu anda bir mülakatta bulunulduğunda, TÜGVA'dan KADEM'den tanındıkların olup olmadığı sorulur” ifadesinde bulundu. Bu bağlamda ortaya çıkan belgelerle TÜGVA'nın elinde Polis Özel Harekatı, Subay-Astsubay aday listeleri ve vekil teklif listesi olduğu öğrenildi. Dolayısıyla TÜGVA'nın asıl misyonu da ortaya çıkmış oldu.

TÜGVA saflarına katabildiği gençleri manipülasyon dolu bir “eğitim”den geçirecek “kendine has kadrolar” yetiştirmektedir. Bu kadrolar daha sonra polis, yargı, ordu, eğitim ve siyasette, kısacası devlet bürokrasinde konumlandırılmaktadır. Bu vakıf üyesi olanlar, “hamili kart yakınımdır” ayrıcalığından yararlanarak bürokraside hızlıca yer almaktadırlar. TÜGVA üyesi olmayan binlerce kişi, atama beklerken kayırmacılık yapılmaktadır.

Kısa bir süre önce devletle ilişkisi bozulan mafya lideri Sedat Peker tarafından gerçekleştirilen ifşa ve itiraflarla, mafya-devlet ilişkileri henüz gündemdeyken bu kez de TÜGVA gibi yeni bir “paralel devlet” örgütlenmesiyle karşı karşıyayız.

Doğrudan doğruya R.T.Erdoğan'a bağlı olan bu örgütlenmenin Hitler faşizmi

İlim Yayma Cemiyeti, Ensar Vakfı, TÜGVA ve Türkiye Gençlik ve Eğitim Vakfı TÜRGEV gibi AKP ile bağlantılı dini vakıflar, ellerinde olan yurtlarda öğrencilerin barınma ihtiyacını karşılayarak buralarda kendilerine biat edecek ve “adalet” anlayışına uygun olarak hareket edecek bir yeni nesil geliştirmekteler.

dönemindeki Nazi örgütlenmesiyle büyük bir benzerlik taşıdığını görmekteyiz. Hitler Almanya'sında da benzer bir gençlik örgütlenmesi mevcuttu (Hitler Jugend-Hitler Gençliği). Bu kuruluşun da hedefi dönemin Nazi Partisi NSDAP'ye kadro yetiştirip faşist zihniyeti yaymaktır. Açığa çıkan belgeler TÜGVA örgütlenmesinin de AKP açısından benzer şekilde ele alındığını ve kullanıldığını göstermektedir.

Burjuva muhalefetin ikiyüzlülüğü

Değinmek istediğimiz başka bir konu ise seçimlere doğru giderken iktidarın aleyhine tüm bu bilgilerin arkasına saklanan burjuva muhalefettir.

CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, Kürt belediye başkanlarının görevden alınmasını kınıyor fakat aynı cümlede şunları söylüyordu: “*Bu tür olaylar olduğunda sokağa çıkıp protesto etmenin doğru olmadığını düşünüyoruz.*” Kılıçdaroğlu'nun mesele Kürtler olduğunda kolaylıkla bu gibi açıklamalarda bulunabileceğini çoğu kez gördük. CHP veya onun gibi partiler hiçbir zaman kitlenin sokağa çıkmasını istemez, çünkü sokak muhalefeti, kitlelerin burjuva muhalefet partilerinin arkasına takılmasının en zor olduğu alandır ve halk bu alanda hızlıca politikleşerek, sistem dışına çıkabilir. Burjuva muhalefet partileri bu yolsuzluk, rant, sömürü düzeninde ortak oldukları için düzene ortaklıklarını gizleyerek kitleyi kendi saflarına sessizce kazanmak isterler. CHP'nin bugün açısından yaptığı da budur. Kendi kuruluşu da soykırım ve yağma üzerine kurulu olan CHP ve onu destekleyen sermaye grupları, -mış gibi yaparak yaşananlar sadece AKP'ye hasmış gibi gösterecek, kendilerini güçlendirmeyi hedeflemektedir.

O halde, bu kokuşmuş düzeni bütün parçaları ile teşhir ederek kitlelere gitmek, örgütlenmek ve örgütlemek anın devrimci görevidir.

TC'nin Afrika'ya İlgisi Neye İşaret?!

TC komprador burjuvazisinin 40 yılı aşkın süredir Afrika ülkeleri ile ticaret yapma arayışları olduğunu göz önüne alırsak, bu ülkelerdeki yatırımların esasen AKP ile palazlanan ve temel iş alanı inşaat olan asalak rant sermayesine yeni alanlar açmak olduğu görülmektedir.

TC devletinin AKP hükümeti aracılığıyla Sahra Altı Afrika (SAA) ülkeleriyle geçtiğimiz günlerde yaptığı bir dizi görüşme, AKP ile neo-Osmanlı hayalleri kuran kimilerini sevindirirken kimileri için de “emperyalist” TC'nin faaliyetine örnek teşkil etmekteydi. Aslında farklı açılardan aynı noktaya düşen bu fikirlerin ortak noktası, TC devletinin emperyalist bir güç olduğu ve buna göre faaliyet gösterebileceğine dayanıyor. Her iki yaklaşımın da hatalı bir değerlendirmeye dayandığı ortada.

Esasen TC devletinin SAA ülkeleri ile ticaret arayışları 1979'da başlamıştır. O sene görevdeki Ecevit hükümetinin Türkiye komprador burjuvazinin önde gelen sermayedarları ile Afrika ülkelerine yaptıkları seyahatler de yakın zamanda R.T.Erdoğan hükümeti ve yine Türkiye komprador burjuvazisi ve özel olarak da onun içinde Erdoğan hükümetinin desteğiyle palazlanan asalak rant sermayesinin de katılımıyla gerçekleşen ziyaretin de öncülü olmuştur. Bu ziyaretlerin Erdoğan için “özel” bir önemi de vardır. Özel olarak Erdoğan'a yakın Bayraktar şirketinin ürettiği SİHA'ların pazarlaması da sözkonusudur. Bir anlamda Erdoğan, bir silah tüccarı olarak satışa çıkmıştır.

Görüleceği üzere, ne Türkiye emperyalizm aşamasına geçmiş bir ülke olduğu için ne de bugünkü neo-Osmanlılık söylemlerinin gereği olarak oradadır. Süreç zaten 1979'da başlamış bugün ise devam etmektedir.

Yüzyıllar boyunca Osmanlı İmparatorluğu ile Mısır arasında Afrika ülkelerinin sömürülmesi konusunda rekabet yaşanmıştır. Bu rekabet sürecinde bir devletin örneğin daha katı İslami kuralların hakimiyetine girdiği dönemde diğerinde karşıt bir tutumun geliştiğini gözlemliyoruz. Bugün de devam eden bu rekabet, bir dönem ABD başta olmak üzere emperyalist güçlerin Müslüman Kardeşler örgütü aracılığıyla siyasi İslam'a destek vermeleri ve benzer olarak 2002 itibarıyla iktidara getirilen AKP hükümetine de aynı rolü oynamak üzere görev vermeleriyle belirsiz hale gelmişti. Emperyalist güçlerin Mısır'da Müslüman Kardeşler (İhvan) örgütünden desteklerini çekmelerinin ardından askeri bir darbe ile Mursi hükümetinin devrilmesi ve bugünkü Sisi hükümetinin kurulmasıyla Türkiye ve Mısır arasında Ortadoğu ve Kuzey Afrika (MENA-Middle East and North Africa) ülkelerinden kendi

ülke burjuvaları menfaatine pay kapma mücadelesi de yeniden belirgin hale geldi.

Etiyopya ve Mısır arasında Etiyopya'nın Nil Nehri üzerine yaptığı barajla Mısır'ı besleyen su kaynaklarını önemli oranda kesmesi nedeniyle gerilim yaşanmaktadır. Bu gerilim, yukarda bahsedilen Türkiye-Mısır gerilimi ile biraraya gelince Türkiye ve Etiyopya arasında daha yakın ilişkilerin doğmasını tetiklemiştir. Burjuva devletlerinin ikiye bölünmüş siyaset yapma biçimi olarak “düşmanımın düşmanı dostumdur” ilkesinin yalın bir şekilde işletildiğine tanıklık etmekteyiz. Elbette gerek Etiyopya gerekse Türkiye burjuvazileri mümkün olduğu kadar kendi menfaatlerine yönelik olarak karşılıklı yakınlaşma siyasetine destek vermektedirler.

AKP hükümeti ile eliyle son dönemde iki ülke burjuvazisi arasında ilişkilerin geliştirme eğiliminde olunan diğer ülke ise Somali'dir. Birkaç ay önce Erdoğan hükümetinin Somali'ye 30 milyon dolarlık hibesi ile gündeme gelen ilişkiler aslında Etiyopya olan ilişkiler gibi oldukça eski tarihlere dayansa da yine tıpkı Etiyopya gibi emperyalistler arasındaki dalaşın ve bunların bağımlı ülkeler ölçeğinde yaşanan rekabete yansımalarının bir tezahürü olarak öne çıkmaktadır.

Etiyopya'dan farklı olarak Somali'nin yer altı kaynakları bakımından -henüz açığa çıkarılmamış petrol- zengin olduğu bilinmektedir. Erdoğan hükümetinin ABD'nin ve şimdi de ABD ile Rusya arasındaki gerilime oynama siyasetinin sonucu olarak her iki emperyalist gücün bölgesel hareketine uygun olarak Afrika'da takınmaya çalıştığı tutum, kendisini Somali ile ilişkilerde de göstermektedir. Yine AKP ile palazlanan asalak rant sermayesinin Somali'deki Türkiye burjuvazisinin faaliyetlerinde inşaat işlerinin başı çektiğini görüyoruz. Yani her ne kadar Somali açığa çıkarılmamış önemli yer altı kaynaklarına sahip olsa da bunların Türkiye burjuvazisi tarafından işlenmesi söz konusu değildir. Kaldı ki tıpkı Erdoğan AKP'si gibi aynı süreçte Somali'nin IMF borçlarının ödenmesi için Norveç, İngiltere ve ABD gibi emperyalist güçlerin de Somali'ye önemli tutarda parayı hibe ettiklerini hatırlatalım.

Dolayısıyla TC devleti, Erdoğan aracılığıyla Somali'nin IMF'ye borcunu ödemesi için para hibe edecek kadar güçlü ülke yahut TC emperyalist bir devlet olarak bu şekilde

kilde davranıyor gibi kimi hatalı yorumlara temel teşkil eden hibe mistifikasyonunun aktarıldığı gibi olmadığını, TC devletinin bu konuda da ABD ve İngiltere ile birlikte hareket etmekte olduğunu görüyoruz.

TC komprador burjuvazisinin 40 yılı aşkın süredir Afrika ülkeleri ile ticaret yapma arayışları olduğunu göz önüne alırsak, bu ülkelerdeki yatırımların esasen AKP ile palazlanan ve temel iş alanı inşaat olan asalak rant sermayesine yeni alanlar açmak olduğu görülmektedir. Yine yukarıda ifade ettiğimiz gibi SİHA pazarlaması söz konusudur.

Elbette Türkiye burjuvazisi de Afrika ya da başka kimi ülkelerde kendi menfaatine ilişkileri oluşturma arayışında olacaktır. Belirleyici olan Türkiye burjuvazisinin Afrika'ya ya da diğer ülkelere meta esasen sermaye ihracı yapıp yapmadığı; bu ülkelerde meta üretimine dönük faaliyetinin olup olmadığıdır. Veriler incelendiğinde yukarda da belirttiğimiz gibi TC burjuvazisinin buralarda yol, köprü, havaalanı vs. yaptığı yani daha çok inşaat işleri yaptığı görülmektedir. Bu durumdan hareketle emperyalist sermaye ihracı ile eşleştirme yapmak fazlasıyla zorlama bir yaklaşıma tekabül eder.

Afrika ile ilişkilerin iç siyasete yansımaları

Biraz daha detaya incek olursak; ABD'nin Siyasal İslam referanslı örgütlenmeleri Ortadoğu'da iktidara getirme stratejisinin bir sonucu olarak AKP'ye de görev verildi ve AKP yerelden çok uluslararası sermayenin desteği ile ayakta tutuldu. Elbette, uluslararası sermayenin Ortadoğu'da neo-Osmanlılık, İslam'ın lideri vb. imajlarla güçlendirilmiş AKP-Erdoğan hükümeti ile elde edebileceği pek çok şey vardı. Filistin'de ellerine 5 dolar tutuşturulup toplanan ve Erdoğan posterleri açan kitlenin varlığına paralel olarak Davos Zirvesi'nde yaşanan “one minute” olayı da aynı kurgunun farklı sahneleri idi.

Emperyalist güçlerin Erdoğan ile elde edebileceği pek çok şey vardı ancak bunun belki de en önemli kırılma noktası Kobane'de Erdoğan'ın dolaylı olarak komuta kademesinde yer aldığı IŞİD'in YPG tarafından yenilmesi oldu ve bundan sonrasında gerek Suriye gerekse Ortadoğu politikalarında Erdoğan'a bağlı olmayan planlar hayata geçirmeye başladılar. Öyle ya; emperyalist güçler Suriye savaşını Rusya ve

İran'ın enerji kaynaklarını ele geçirmeyi önlemeyi amaçlayan bir stratejinin ön ayağı olarak hayata geçirmiş; bu savaş için önemli maliyetlere katlanmışlardı. Bu kadar yatırıma karşılık IŞİD'in -aslında Erdoğan'ın yenilgi yaşaması Erdoğan için sona doğru giden yolun ilk noktasını oluşturuyordu. Rusya bu durumu kendi lehine olabildiğince kullandı ve Erdoğan TC'si üzerinden çetelerin Suriye'ye geçişleri durdurmakla başlattığı yolda geline aşamada Suriye'de Bizzat Erdoğan eliyle cihatçı çeteleri temizleme aşamasına geldi. TC bir yol ayrımındadır. Ya çeteleri temizleyecek ya da onlarla Suriye rejimi ve Rusya'yla savaşacaktır.

İşte bugün Somali ve Etiyopya'da Erdoğan TC'sinin faaliyetlerini bu süreçten ayrı düşünmek olanaksızdır.

Burjuva siyasetinde Erdoğan emperyalist güçlerin Ortadoğu ve esasen Rus-İran enerji kaynaklarına yönelik stratejisi gereği fazlasıyla şişirilmiş bir imge olarak belleklere kazındı. Bunun için emperyalist güçlerin sahadaki pek çok faaliyeti Türkiye burjuvazinin Erdoğan'a istediklerini getirdiği takdirde daha da açılan kredisi ile bugünlere kadar geldi. Emperyalist sermayenin sömürü açısından çok verimli görmediği ve üstelikte maliyeti olan bölgelere, “kendisini temsilen” kimi güçlerin girmesine izin verdi, teşvik etti. TC'nin Afrika'ya olan ilgisinin arka planında bu gerçeklik vardır. Ancak son gelişmeler göstermekte ki gerek emperyalist güçler gerekse buna bağlı olarak komprador burjuvazi Erdoğan'dan desteklerini çekme eğilimindedir.

Bundan dolayıdır ki, daha önce yaşanmış olsa belki haftalarca hatta aylarca konuşup başarı hikayeleri türetecekleri Afrika ziyareti ve anlaşmalarından AKP'ye doğrudan bağlı sermaye grupları dışında bahseden olmadığı gibi Türkiye komprador burjuvazisinin en gelişkin kesimini temsil eden TUSİAD'ın “laiklik” ve özellikle “aydınlanma” vurgulu bildirisi ile AKP'ye bir anlamda ABD'nin emri doğrultusunda desteğin kesilmekte olduğu mesajı verilmiş oldu.

Önümüzdeki dönemde ABD-Çin ve Rusya arasında gerilimlerin artacağı kesin görünüyor. Bu kesinlik içerisinde bu güçler tarafından eskiden olduğu gibi AKP'nin desteklenmeye devam edilmeyeceği de ayrı bir kesinlik oluşturuyor.

ENTERNASYONAL'LE KURTULUR İNSANLIK!-I-

Açıklama: Proletaryanın ve de mücadelesinin özünde enternasyonalist olduğu bir gerçekliktir. Diğer yandan, proletaryanın öncü kurmayları, komünist partiler bir yandan ülkelerindeki devrim mücadelesini geliştirerek dünya devriminin bir parçası olurken diğer yandan Marks ve Engels'ten bu yana kurdukları enternasyonal örgütlerle ortak mücadeleyi örgütlemeye çalışmışlardır. Bugün açısından ise, uzun bir zamandır komünistlerin birliği olarak ifade edilebilecek enternasyonal bir örgütlenmenin olmayışı ve ona duyulan ihtiyaç tüm MLM parti ve örgütler tarafından ortaya konulmaktadır. Uluslararası proletaryanın bu konuda oldukça zengin bir tarihi bulunmaktadır ve bu tarihin doğru bir şekilde analiz edilerek, ortak deneyimler çıkartmak son derece önemlidir. Biz de ÖG olarak, okurlarımızı ve devrimci kamuoyunu yakından ilgilendiren bu konuya dair bir çalışma yaparak, çeşitli ülkelerin MLM parti ve örgütlerinin enternasyonal faaliyete ilişkin görüşlerinin yer aldığı belgelerin çevirileri yayımlamaya başlıyoruz. Bunların yanı sıra, yine konuya katkıda bulunabilecek çeşitli materyaller de Türkçeye çevrilerek bu sayfalarda yer alacaktır.

İlk olarak Hindistan Komünist Partisi (Maoist) tarafından proletaryanın enternasyonal örgütünü oluşturma noktasında bir taslak önergesi olarak Şubat 2017'de yayımlanan makale ile başlıyoruz.

Proletaryanın Enternasyonal Örgütünü Oluşturma noktasındaki duruşumuz -1- (Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komite, Şubat 2017)

Proletarya enternasyonal ve en devrimci bir sınıftır. Kendisini özgürleştirmesinin tek yolu bütün insanlığı özgürleştirmeye mücadelesinden geçer. Bu görevi de bütün dünyada sosyalizm mücadelesine önderlik ederek emperyalist sistemi ve her türlü gericiyi yıkıp komünizme kadar yürümesi ile gerçekleştirecektir. Bu, proletaryanın enternasyonal örgütünün gerekliliğinin temelini oluşturur.

Bunu kabul eden Marksizm'in kurucuları da böyle bir örgütü inşa etmeyi önemsemişlerdir. Marks ve Engels 1. Enternasyonal'in kurulmasında esas rol oynamış ve işçi partilerine kılavuzluk ederek çeşitli ülkelerin işçilerine enternasyonal bir

bakış sunmuşlar ve şu yoldaşlık çağrısını yapmışlardır: "Dünyanın Bütün İşçileri Birleşin!" 1. Enternasyonal'de Marks ve Engels, esas olarak küçük burjuva ideolojilerine karşı savaşmak, işçi hareketlerini desteklemek, proletaryanın bilimsel ideolojisini oluşturmak, işçilerin ve onların örgütlerinin birliğini yaratmak ve işçi ve devrimci hareketlerin deneyimlerini özetlemek görevleriyle karşı karşıya kalmışlardır. Onlar aynı zamanda farklı ülkelerdeki sorunlara ve koşullara dair çalışmalar yapıp önerilerini sunmuşlardır. Engels bizzat Alman devrimine katılmıştır. Paris Komünü devrim bayrağını yükselttiğinde ise onlar dayanışmayı inşa etmek için ellerinden geleni yapmışlar ve destek örgütlemişlerdir. Böylece Marks ve Engels proletaryayı, sermayeye karşı devrimci saldırısını devam ettirebilmesi için teorik, politik ve örgütsel olarak hazırlamak ve sosyalizmi uluslararası düzeyde başarıya ulaştırmak için 1. Enternasyonal'i kurarak ona önderlik etmişlerdir.

2. Enternasyonal, Marksizm'in proletaryanın ve Avrupa'nın birçok bölgesinde kurulmuş olan Marksist partilerin (daha sonra Sosyal Demokrat olarak tanımlanan) ve örgütlerin ideolojisi olarak geniş çapta kabul gördüğü bir dönemde inşa edildi. Engels'in 2. Enternasyonal'in kurulmasında son derece önemli katkıları vardır. Bu örgüt, sosyalizmin uluslararası düzeyde kurulması amacıyla Marksizm'in geniş çapta yayılmasında, proleter parti ve örgütlerin kurulmasında ve proleter hareketin inşasında önemli bir rol oynamıştır. Fakat sağcı eğilim, bu örgütün hiçbir resmi uluslararası merkezinin kurulmamasını sağlamayı başardı. Bu on iki yıl boyunca devam etti ve böylece üye partilerdeki sağcı eğilimlerin kontrolsüz bir şekilde devam etmesine neden oldu. Engels, ölümüne kadar, düzenli yazışmalar sürdürerek, dünyanın dört bir yanındaki partilere rehberlik ederek bu boşluğu doldurmaya çalıştı. Bu partilerde devrimci kampın liderleri ve belli güçleri olmasına karşın, oportünist ve revizyonist önderlik egemendi. Bu şekilde 2. Enternasyonal'in önde gelen partilerinin ve önemli teorisyenlerinin Marksizm'den sapması derinleşti.

Ve en önemli sınav emperyalistler arası 1. Dünya Savaşı başladığında yaşandı ve bu partilerin hemen hepsi Marksizm'i

terk etti. Oportünizmin ve revizyonizmin en kötü biçimlerine battılar. Proleter enternasyonalizmi, "kendi ülkesinin burjuvazisine hizmet" ile değiştirildi. Bu sapmanın objektif ve subjektif nedenleri Lenin tarafından analiz edilerek keskin bir şekilde ortaya çıkarıldı. Lenin, 2. Enternasyonal'deki revizyonizm ve oportünizmin büyümesini, kapitalizmin emperyalizme geçişi, sömürgelerden ve yarı-sömürgelerden elde ettiği süper kârlarla kapitalist ülkelerde, işçi sınıfının bir kesimine rüşvet verme yeteneğinin gelişmesiyle işçi aristokrasisi oluşturularak işçi sınıfının bölünmesiyle ilişkilendirdi. Lenin ayrıca, 2. Enternasyonal'in emperyalizm öncesi dönemin çerçevesine nasıl takılıp kaldığına ve emperyalizmin ortaya çıkışından kaynaklanan yeni durumun stratejik ve taktiksel sonuçlarını kavrayamadığına dikkat çekti.

3. Enternasyonal, Komünist Enternasyonal (Komintern) kuruldu. Rusya devriminden sonra Lenin'in önderliğinde kurulan 3. Komünist Enternasyonal'in ilk maddesi ve görev tanımı şöyleydi -Komünist Enternasyonal- farklı ülkelerdeki Komünist Partilerinin oluşturduğu Enternasyonal İşçilerin Birliğidir; Dünya Ko-

münist Partisinin öncüsüdür, proletaryanın Dünya Devrimci Hareketinin aktivistidir ve komünizmin prensiplerinin ve amacının yol göstericisidir. Komünist Enternasyonal işçi sınıfına ve mülksüz köylülüğün geniş katmanlarına önderlik ederek Dünya Proleter Diktatörlüğünün ve Dünya Sovyet Sosyalist Birliğinin oluşmasını ve komünizmin ilk aşaması olan sosyalizmin kurulmasını hedefler.

Sovyet Rus Devrimi tekelleri kapitalizmin emperyalizm kapitalizmin emperyalizm aşamasına geçtiği koşullarda gerçekleşti. Bununla birlikte dünya tarihinde yeni bir dönem -ücretli kölelikten kurtuluşunun ve gerçek bir özgürlüğe dönüşümünün yaşandığı devrimler dönemi- başladı. Bu koşullarda oluşan Komintern'in temel ideolojik ve siyasi yönelimi, Lenin liderliğindeki Bolşevik parti tarafından ortaya atılmıştı. Rus devriminin zaferiyle bu yönelim yaygın bir kabul gördü ve Komintern'in kuruluşunun yolunu açtı. Komintern, Marksizm'i dünyanın dört bir yanına çeşitli biçimlerde taşıdı. Proleter hareket gerçekten uluslararası bir hareket haline geldi. Sömürge ve yarı-sömürgelerde komünist partiler kuruldu.

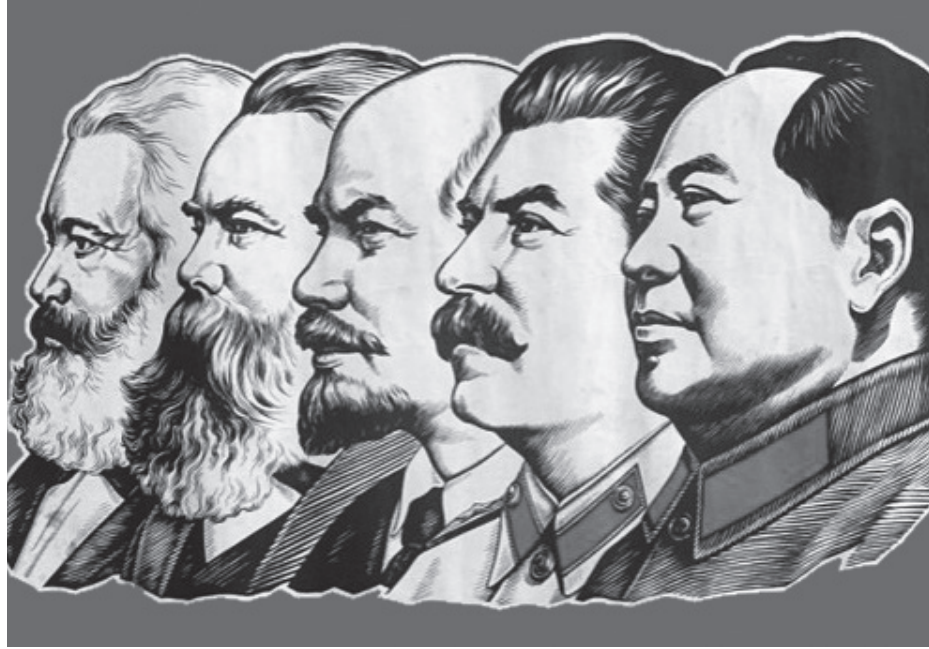
Komintern'deki partiler kitleleri ör-

gütlediler ve hem emperyalist hem de ezilen ülkelerde mücadelelerin öncüsü oldular. Devrimleri örgütlediler ve yönettiler. Böylece Komintern, proletarya hareketlerine ve anti-emperyalist ulusal kurtuluş hareketlerine doğru teorik perspektifi ve siyasi rehberliği sağladı. Bu hareketlere çeşitli biçimlerde yardım ve işbirliği sağladı ve destek topladı.

2. Enternasyonal'in çöküşü göz önüne alınarak, Komintern'in örgütsel yapısı, bir Parti'ninki gibi sağlam ideolojik, siyasi konumların somutlaştırılması olarak görülüyordu. "Dünya proletaryasının dünya partisi" olarak tasarlanmıştı. Komintern Yürütme Komitesi (YK) bir Merkez Komitesinin yetkilerine sahipti ve farklı partiler ona bağlıydı. YK, farklı ülkelerde devrimin strateji ve taktiklerini formüle etme yetkisini üstlendi ve partileri uygulama konusunda yönlendirmek için temsilcilerini gönderdi. Bu, kaçınılmaz olarak kötü sonuçlara, hatta bazen feci sonuçlara yol açtı. Çin devrimi sırasındaki bu tür deneyimler nedeniyle, Çin komünist partisi, 2. Dünya Savaşı sırasında Komintern'in dağılmasını memnuniyetle karşıladı. Bazıları (ÇKP'nin -ÇN) bu yaklaşımın altında yatan gerçek nedenleri göremedi ve yanlış bir şekilde "milliyetçilik" olarak eleştirdi.

ÇKP, dış müdahalelerin neden olduğu sorunların oldukça bilincindeydi. Daha sonra bu tür yanlış tavsiyelerde bulunduklarını özeleştiri yaparak kabul eden Stalin liderliğindeki SBKP'nin bu tür eğilimlerine karşı direndi. Kruşçev döneminde SBKP'nin uluslararası bir merkez olarak perspektifi uç noktalara götürüldü ve diğer partilerle ilişkiler çok bürokratik ve patronlaştırıcı bir şekilde ele alındı. Giderek artan revizyonist çizgisine ayak uydurmayı reddeden partiler tecrit edilmeye çalışıldı. Partiler arası ilişkilere yönelik bu zararlı yaklaşım, Mao önderliğindeki ÇKP'nin Kruşçev'in revizyonizmine karşı yürüttüğü polemiklerde eleştiri konusu oldu. ÇKP, uluslararası komünist hareketi, "baba partisi" gibi yanlış kavramlara karşı uyardı. Diğer partilerle ilişkilerinde ÇKP, görüşlerini empoze etmemeye son derece özen göstermiştir. Tecrübelerini kriter olarak değil referans materyali olarak sunmayı tercih etmiş ve her partinin kendi anlayışını, analizini ve ilgili ülkelerdeki uygulamalardan edindiği dersleri temel alması gerektiğini vurgulamıştır.

Komintern'in 1943'te dağılmasından sonra komünist partiler ikili ve çok taraflı ilişkiler ve girişimler yoluyla enternasyo-

nalist rollerini oynamaya devam ettiler. Kominform, 2. Dünya Savaşı'nın ardından, Doğu Avrupa'nın yeni sosyalist devletlerinden partilerin ve SBKP'nin katılımıyla kuruldu. 1957 ve 1960'da komünist partilerin iki önemli uluslararası konferansı toplandı. Ancak uluslararası proletarya, son yetmiş yıldır enternasyonal bir örgütten yoksundu. Buna rağmen, sosyalist ülkeler varlığını sürdürürken, bir ya da birkaç parti aslında lider bir merkez rolünü oynamıştır. SSCB ve daha sonra ÇHC bu konuma sahipti. Görüşleri diğer partiler tarafından otorite olarak kabul edilmişti.

Uluslararası komünist hareketin tüm gidişatını incelersek, resmi olarak kabul edilip edilmediğine bakılmaksızın, farklı dönemlerde bir veya birkaç partinin liderlik pozisyonunda olduğunu görebiliriz. Nitekim Birinci Enternasyonal'de İngiltere ve Fransa'nın Sendika liderleri önemli bir rol oynadılar.

2. Enternasyonal'de bile, Alman partisinin görüşleri, örgütsel olarak tüm proletarya partileri ve örgütleri eşit olmasına rağmen, daha fazla ağırlık ve etkiye sahipti. Aynı şey Komintern'deki SBKP (B) için de geçerliydi. Bu, uluslararası komünist hareketin şu ya da bu ülkede devrimin ilerlemesine ya da bir partinin revizyonizme ya da tasfiyeciliğe sapmasına göre eşitsiz gelişiminin bir yansımasıdır. ÇKP'nin Kruşçev'in revizyonizmine karşı polemiklerinde işaret ettiği gibi, "... öncü pozisyon... uzun süre değişmeden kalmaz, değişen koşullara göre değişir. Bu değişime herhangi bir bireyin veya partinin öznel istekleri değil, tarihin şekillendirdiği koşullar karar verir. Şartlar değişirse, hareketin arabasına başka partiler gelebilir. Daha önce öncü konumunda olan bir parti, revizyonizm yoluna girdiğinde, en

büyük parti olmasına ve en büyük etkiyi yapmasına rağmen bu konumu kaybetmeye mahkumdur."

ICM'deki bir ya da başka partinin lider konumu, bu partilerin belirli zamanlarda teori ve pratiklerinde en ileri düzeyde oldukları ve bu nedenle hareketin geri kalanı için rehber olarak hizmet etme nesnel gerçeğinden ortaya çıkmıştır. Bu kendi başına kötü bir şey değil. Aksine, ileri olan öncülük etmelidir. Sorun, uluslararası komünist hareketin gelişiminin belirli bir döneminde veya belirli bir noktada uluslararası komünist hareketin bir birliğinin sunduğu bir hizmet olarak değil, mutlak bir şekilde, değişmeyen bir statü olarak alındığında ortaya çıkar.

Engels çok doğru bir şekilde bu tehlikeye dikkat çekmişti - "... şimdiki dönemde Alman işçileri proletaryanın mücadelesinde öncülük misyonunu yerine getirdi. Olayların bu onur makamını ne kadar süre işgal etmelerine izin vereceği önceden kestirilemez. Ama içinde bulundukları süreçte, görevlerini layıkıyla yerine getireceklerini umalım... Ancak her şeyden önce şovenizme izin vermeyen gerçek bir uluslararası ruhu korumak, hangi ulustan olursa olsun proleter hareketin her yeni adımını selamlamak gerekir. Alman işçileri bu şekilde ilerlerse, tam olarak hareketin önderliğini yapmış olmazlar -bir ülkenin işçilerinin sürekli olarak diğerlerinin başında yürümesi hareketin çıkarına değildir- onlar bu onurlu görevi savaş meydanlarında ve daha yüksek cesaret istenen yerde oldukları sürece esas amaç için hareket etmiş olurlar."

Bir başka sorun daha var. Bildiğimiz gibi, Mao liderliğindeki ÇKP'nin farklı yaklaşımına rağmen her zaman şunda ısrarcıydı, "Mevcut enternasyonal komünist

harekette, kimin kime liderlik etme hakkına sahip olduğu sorusu basitçe ortaya çıkmamaktadır. Kardeş partiler bağımsız ve tamamen eşit olmalı ve aynı zamanda birlik içinde olmalıdır. Ortak ilgi alanlarındaki konularda istişare yoluyla görüş birliğine varmalı ve ortak amaç için mücadelede eylemlerini birleştirmelidirler." ÇKP'nin bu görüş ve tutumu, 1960'larda ortaya çıkan yeni Marksist-Leninist partilerin çoğu tarafından son söz olarak kabul edildi. Bu bize bu sorunun diğer tarafını gösteriyor. Tek tek partiler, ülkelerinde devrime önderlik etme görevini üstlenirken kendi adımlarını atmanın hayati önemini kavramadıkça, kaçınılmaz olarak bir ya da diğer partiyi körü körüne takip etme tuzağına düşeceklerdir. Sadece olumlu başarıları görme ve dezavantajları ve sınırlamaları görmeme, başarıların elde edildiği belirli koşulları ve bunun yeni koşullarda mümkün olup olmadığını akılda tutmama şeklindeki metafizik bir yaklaşım, başka bir deyişle başarılı partilere karşı eleştirel olmayan bir tutum, bu durumun temelinde yatar. Bu da kendi ülkesinin somut koşullarında öğrendiği dersleri yaratıcı bir şekilde uygulamasını engeller.

Bu genel bir durum haline gelirse, bir örgüt olmasa bile, gayri resmi bir merkezleşme ortaya çıkacaktır. Bu, bir partinin ICM'de doğru ideolojik ve politik konumlar ve uygulamalar temelinde elde edilen öncü rolünü yansıtır olabilir. Ama yine de, bir örgüt olmadan da fikir alışverişi ve fikir mücadelesiyle örgütsel merkezleşme etkisine ortaya çıkar. Aslında Büyük Tartışma yoluyla ortaya çıkan uluslararası komünist harekette var olan durum buydu. ÇKP, tüm ülkelerdeki devrimci Marksist-Leninistleri destekledi, onlara yardım etti ve dünya devrimine mümkün olan her hizmeti verdi. Ancak enternasyonalist görevlerini yerine getirirken bile yeni bir Enternasyonal kurma görevini üstlenmeye karşı çıkmıştı. "Karşılıklı ilişkilerinde her bir kardeş taraf bağımsızlığını korumalı ve aynı zamanda diğerleriyle birleşmelidir. Burada, azınlığın çoğunluğa boyun eğmesi gereken bir ilişki yoktur ve daha düşük bir Parti örgütünün daha yüksek bir partiye boyun eğmesi gereken ilişki daha da azdır. Kardeş Tarafları ilgilendiren ortak sorunlarla başa çıkmanın tek yolu, istişare ilkesine uygun olarak müzakereler yapmak ve oybirliğiyle anlaşmaya varmaktır." Ancak, bu konudaki tutumu ne olursa olsun, onun bu görüşleri fiilen uluslararası bir merkez olarak kabul edildi.

(Devam edecek)

Dr. Murat Ekmez: Niteliksiz Sağlık Hizmetine Karşı Ankara'ya Yürüyoruz!

AKP iktidarının sağlık alanında geliştirdiği neo-liberal politikaların bir sonucu olarak halk sağlığı sorunu giderek derinleşmektedir. Bu politikalardan biri olan “**Sağlıkta Dönüşüm Projesi**” ile hastaneler rant alanına dönüştürülürken; sağlık emekçilerinin daha fazla yoksullaştığı, çalışma koşullarının ağırlaştığı bir tablodan bahsedebiliriz. İktidarın sağlık sistemi üzerinden geliştirdiği özel politikalar; Sağlık Bakanlığı’nın başlattığı yeni uygulama ile Merkezi Hekim Randevu Sistemi’nde hasta randevularının 5 dakika ile sınırlandırılması için yapılan düzenleme, bu düzenlemeyle açığa çıkacak halk sağlığı sorunu ve hekimlerin bu sürece yönelik tepkisi üzerine İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Dr. **Murat Ekmez** ile bir röportaj gerçekleştirdik.

- **AKP iktidarının performans sistemi üzerinden kurduğu bir doktor-hasta ilişkisi var. Bu, bir doktorun günde 100’den fazla hastayla ilgilenmesi demek. Bu durum ne gibi sorunlara yol açıyor?**

- Sağlıkta dönüşüm projesinin en önemli ayaklarından birisiydi performans sistemi. Geldiği günden beri itiraz ediyoruz. Performans sistemini biraz açayım. Bu sistemde hekimlere baktıkları hasta sayısına, yaptıkları girişim ya da ameliyat sayısına göre bir performans puanı hesaplanıyor. Performans puanına göre de hastaneden hastaneye, klinikten kliniğe, branştan branşa değişmek üzere belli bir ek ödeme yapılıyor. Bu konudaki temel itirazımız; bu uygulamanın hekimliğin ruhuna aykırı olması ile ilgiliydi. “**Ne kadar hasta bakarsan o kadar para alırsın, ne kadar hasta ameliyat edersen bu kadar para alırsın**” gibi bir yöntemin hekimliğin ruhuyla, 5000 yıllık deneyimi olan hekimlik pratiğiyle taban tabana zıt olduğunu ifade etmiştik.

Bu piyasalaşmanın önünü açan, aslında piyasa uygulamalarını hekimlik alanına dayatan bir girişim olarak bizim itiraz ettiğimiz bir konuydu. İlk başta belli bir ekonomik kazanç yarattığı için hekim camiasında da çok olumsuz karşılanmadı fakat giderek ekonomik olarak da hiçbir anlam ifade etmeyen noktaya geldi. Daha da önemlisi, mesleğin pratiğine dönük ciddi sıkıntılar doğurdu. Tedavi ihtiyacı olan insanların, hastaların tedaviye ulaşamamasına neden olmaya başladı. Çünkü bu sistemde hastalıktan hastalığa göre bile bir performans uygulaması söz konusu. Mesela ameliyatlarda özellikle bu çok ön plana çıkıyor. Çok ciddi ameliyatlardan düşük performans puanıyla, çok da yüksek

olmayan performans puanlarıyla puanlandırıldığı; oldukça saçma, oldukça karmaşık bir sistem doğrusu. Aslında bir hekimin ideal muayene süresi için en az 15 dakikayı, ideal olarak da 20 dakikayı bir hastaya ayırması gerekiyor. Fakat Türkiye’de bu konuda ciddi sıkıntılar yaşanıyor. Bir hekimin 100 tane hasta baktığı bir yerde; hekimin bu hastaları değerlendirdiği, hastaya faydası olduğunu çok açık bir şekilde söyleyemeyiz. Bu inanılmaz niteliksiz bir sistem doğuruyor. Buna sağlık diyemeyiz, burada bir sağlıklı olmaktan bahsedemeyiz.

- **Hükümet sağlıkta devrim yaptığını iddia ediyor. Şu an sağlık sisteminde yaşananlar hakkında bilgi verebilir misiniz?**

- İktidar, şu anda milyonlarca hastanın hem acillere hem polikliniklere başvuruyor olmasından oldukça memnuniyet ifade ediyor. Her yıl artan başvuruyu bir başarıymış gibi kamuoyuna sunuyor; başta şehir hastaneleri olmak üzere her köşede hastane yaptıklarıyla övünüyor. Fakat artan bu hastane başvurularının, aslında sağlıksızlığın bir göstergesi olduğunu düşünüyoruz. Türkiye’de AKP iktidarıyla birlikte daha da fazla piyasalaştırılan bir sağlık sistemi var. Toplumun hastalıkları ya da toplumun bireylerindeki hastalıklar iktidar eliyle sağlık sermayesi tarafından bir rant alanına dönüştürülmüş durumda.

Bunun son örneğini aslında kamunun da bu işe şehir hastaneleriyle birlikte girdiğini görüyoruz. Buralara şirket hastaneleri diyoruz. İktidar tarafından, insanların, bireylerin hastalanması, hastalanıyor olması oldukça memnuniyet verici bir şey olarak görülüyor. Şu bile zaten çok çarpıcı bir şey; Türkiye’de sağlık sistemini yıllardır hastane sahibi, hastane patronu bireyler yönetiyor. Sağlık Bakanı olan bireylerin hastane patronu olması, aslında sağlığa bakış açısını çok çarpıcı bir şekilde ele veriyor. İnsanlar nitelikli bir sağlık hizmeti alamadıkları için hastaneden hastaneye gidiyorlar; o hastane-bu hastane dolaşıyorlar ki, nitelikli bir sağlık hizmeti alabilsinler, hastalıkları teşhis edilsin ya da tedavi edilsin.

Burada en önemli problem şudur; Bakanlık ya da devlet, iktidar, şu anda sağlıkla ilgili en temel noktayı gözardı etmiş durumda. Bunu önemsemiyor durumda. O da aslında hastalık oluşmadan önce önlem almak. Birinci basamak sağlık hizmeti diye tarif ettiğimiz şeyler yani. Sağlık Bakanlığı, son dönemde pandemi öncesinde “obeziteyle mücadele ediyoruz” gibi bir kampanya

başlatmıştı. Obeziteyle ilgili binlerce insan ameliyat oluyor şu anda. Mide küçültme ameliyatları, mide botoks ameliyatları çok popüler bir şey oldu. Bu, sağlık sermayesinin çok işine gelen bir durum. Özel hastaneler özellikle bunu çok yaygın bir şekilde pazarlıyorlar. Bakanın hastanesi de bunlara dâhil.

- **“Hasta-hekim diyalogu ortadan kaldırıldı!”**

- **AKP, “Sağlıkta Dönüşüm Programı” ile hastaneleri birer ticarethaneye dönüştürdü. Hastalar yeterli tedavi alamadıklarında, bunun suçlusu olarak hekimler ve sağlık çalışanları olarak görüyor ve çoğu zaman sağlık çalışanlarına şiddet uyguluyor. Bu konudaki görüşlerinizi bizimle paylaşır mısınız?**

- İktidarın baştan beri uyguladığı politikardan birisi de buydu. Sağlıkla ilgili herhangi bir sıkıntı varsa bu “*bakanlığımızla ya da devletle ilgili değildir, bu oradaki sağlık yürütücüleriyle, hekimlerle, hemşireyle, diğer sağlık personelleriyle ilgilidir*” gibi bir algı yaratılır. Toplumda da bu algıyı hem basın yoluyla hem birebir sayın Erdoğan’ın açıklamalarından duyduk. O yüzden Bakanlık, bütün eksikliklerini sağlık emekçilerine yükleyen bir yol izledi. Sağlıkta şiddetin temel sebeplerinden birisi budur. Toplumun sağlık emekçilerine, kendilerine şifa arayışında olan bireylere dönük bu saldırısı, doğrusu akla çok ziyan bir durum.

Sadece bir şiddeti ya da kendisine gelen baskıyı, sağlık emekçilerine yönlendirmek de değil aynı zamanda niteliksiz sağlık hizmeti de şiddeti doğuruyor. Bugün 100 tane hasta bakmak zorunda bırakılan hekim, hastasıyla göz göze bile gelemiyor. Bilgisayar başında hastasıyla ilgili verilere baktığı için, bilgisayar başında hastasına reçete yazdığı için hastasıyla yüz yüze dahi olamıyor. Bu sistemin mimarı çok açık bir şekilde bu iktidardır. “Mış” gibi yaparak bir sağlık sistemi yürütülüyor. Bu “mış” gibi yapılarak yapılan sağlık hizmeti hasta hekim arasındaki diyalogu tamamen kopardı ve birbirine yabancı bir ortam doğurdu. Hasta ile hekim arasındaki güven diyalogu, Türkiye’de iktidar eliyle ne yazık ki ortadan kaldırıldı. Şiddetle ilgili yasal düzenlemeler çıkarmak yetmiyor, şiddet uygulayanları, şifacılarına şiddet uygulama eğilimine giren bireyleri kesinlikle daha ağır cezalarla cezalandırmak gerektiğini düşünüyoruz. Tabi ne yazık ki, yozlaşmış sağlık sisteminin de bir an önce

düzeltilmesi gerekiyor.

- **Sağlık çalışanları, “5 dakikada hekimlik yapılmaz, 5 dakikada sağlık olmaz” şiarıyla 23 Kasım’da Ankara’ya “Beyaz Yürüyüş” gerçekleştirecek. Bu yürüyüş neden gerçekleştirilecek?**

- “5 dakikada hekimlik yürütülemez” bizim yürüttüğümüz kampanyanın ayaklarından sadece birisi. Çünkü az önce de ifade ettiğim gibi, niteliksiz sağlık hizmetinin en önemli ayaklarından birisidir. Pandemiyle birlikte bu işin yürütülüyor olması, çok akla ziyandır. Hala on binlerce yurttaşın hastalandığı bir dönemde hastanelere bu kadar insanın muayeneye getiriliyor olması; hiç havalandırılmamış odalarda muayene ediliyor olması vb. akıl alır gibi değil.

Biz 23 Kasım’da artık neredeyse tıkanma noktasına gelen hekimler için Ankara’ya yürümeyi hedefliyoruz. Biz meslektaşlarımızla birlikte iflas etmiş bir sağlık sisteminin yerine, yeni bir sağlık sistemini tekrar nasıl kurabiliriz tartışmasını başlatmak istiyoruz. Bize dayatılan “5 dakikada sağlık”, “5 dakikada muayene”, “performans sistemi” gibi uygulamalara karşı Ankara’ya yürümeyi hedefliyoruz.

Sağlık emekçileri giderek yoksullaşıyor, hekimler de bunun başında geliyor. Şu anda hastaneleri, sağlığı yöneten bakan bir patron olabilir ama sağlık emekçileri zor geçinmeye başladı. O yüzden kamudan binlerce istifa haberi geliyor. Bundan dolayı, binlerce hekim daha iyi koşullarda çalışabileceklerini düşünerek Türkiye dışındaki ülkeleri tercih etmeye başlamış durumdadır. Yılda neredeyse 1000’in üzerinde hekim, Avrupa ülkelerine doğru göç ediyor. Bunların hiçbirisi AKP iktidarının umurunda değil. Bununla ilgili hiçbir kaygı gütmedikleri çok açık. Aksine hastane zinciri sahipleriyle birlikte hekim emeğini, sağlık çalışanlarının emeğini daha nasıl ucuzlaştırabiliriz derdinde. İktidar ne yazık ki, bir çete formatında hem özel sağlık alanının hem kamu sağlık alanının maaşlarını daha da düşürerek dayatmalarını sürdürüyor. Bütün bu dayatmalara, yoksullaştırmalara, niteliksiz sağlık hizmetine karşı Ankara’ya doğru yürüyüş gerçekleştireceğiz. Bu bir başlangıç yürüyüşüdür. Sonrasında daha büyük etkinlikler planlıyoruz. Bunu sadece bir yürüyüşle değil iflas etmiş sağlık sistemine karşı daha büyük etkinliklerle gerçekleştireceğiz. Ama başlangıç etkinliklerinden birisi olan Ankara’ya olan yürüyüşümüz olacak.

PUSULA

Küçük Başarılar Büyük Zaferlere Zemin Hazırlar

“Devrim kitlelerin eseridir” ve devrim iddiasında olan her siyasi hareket, kitlelerin genel taleplerini, siyasal eğilimlerini ve sistemle olan çelişkilerinin düzeyini doğru analiz etmeden taktik politikalar belirleyemez. Ve bu taktik politikalara uygun olarak propaganda-ajitasyon araçlarını devreye sokamaz. “Somut şartların somut tahlilinde” ifade etmeye çalıştığımız bu düşüncelerin toplamıdır. Tabi ki asıl sorun bu söylemleri pratik eyleme dönüştürmektir.

Şöyle ki; bugün geniş emekçi yığınların önemli bir bölümü mevcut gidişattan ciddi derecede rahatsız. Ama aynı zamanda toplumsal sorunlara karşı da duyarsız. Bu duyarsızlığın temelinde yatan toplumsal bilinçteki zayıflıktır. Bu bilinçten yoksun olan yığınlar, kendi geleceklerini belirleme yerine hep başkalarının çizdiği sınırlar içinde hareket ederler. Yani tarihsel değişimin öznelere, aktörleri değil, sürecin figüranları olurlar. Çünkü tarihsel sürecin öznesi olmak, sınıf bilincini, örgütlülüğü zorunlu kılar. Örgütlülük demek, eylem demektir. Eylemin olduğu yerde örgüt, örgütlülük vardır. Ya da diğer bir anlatımla siyasal mücadele örgütsel bir duruşu zorunlu kılar. Emperyalizm ve proleter devrimler çağında bunun en ileri, en çağdaş yapıları enternasyonal proletaryanın tek tek ülkelerdeki komünist partileridir.

Hiç tartışmasız emperyalistler, gericiler ve faşist diktatörler tarihin yaratıcısı olan yığınların örgütlü gücünden her zaman korkmuşlardır. Korkmaya da devam ediyorlar. Estirdikleri devlet terörüyle geniş emekçi yığınları kitle örgütlerinden, devrimci ve komünist güçlerden uzak tutmaya çalışıyorlar. Özellikle Türk egemen sınıflarının son elli yılı bu gerçeğin en somut ifadesidir. O halde bizim de en fazla yoğunlaşmamız gereken nokta sınıf düşmanlarımızın en çok korktuğu noktalar olmalıdır. Nedir o noktalar: Proleter öncünün kitlelerle olan bağıdır, örgütlülük düzeyidir. Açık olan şu ki, kendi güçlerimizi örgütleyemezsek kitleleri de örgütleyemeyiz. Çünkü örgüt demek güç, disiplin ve değiştirme eylemi demektir. Elbette ki kendiliğinden gelişen hareketler süreç içinde belli düzeyde mücadele deneyimi kazanırlar. Ama siyasal iktidar mücadelesine kilitlenemezler. Her şeyden önce o ideolojik-siyasal donanımına sahip değildiler. Siyasal iktidar mücadelesi devrim partisinin, militan

kadrosunun varlığını şart koşar. MLM ideolojisi etrafında kenetlenmiş kadroların kolektif enerjisi zorluklarla savaşmanın en güçlü silahıdır. Bu silaha sahip olan enternasyonal proletaryanın her bölümünün önderlik kapasitesi yetkin, stratejik hedeflerine uygun olarak taktik politikalar geliştirmede yaratıcı olur. Bu nedenle karşı karşıya olduğumuz zorluklarla dışı dışı mücadele etmek için dinamik, üretken, söylem ve eylemi uyumlu kadro ve militanlara ihtiyacımız vardır.

Artan devlet terörünün de etkisiyle örgütlü güçlerde bir zayıflamanın olduğu tartışılmaz bir gerçektir. Bu gerçeğin varlığının güncel gelişmelere müdahalede, devrimci seçeneği kitlelere taşıma çabasında ciddi olumsuzluklara yol açtığı açık. Tarihi tecrübelerimizle biliyoruz ki, sınıf savaşımında her başarılı deneyim yalnız sürecin öznesi olan güçlerin moral ve motivasyonunu yükseltmiyor, aynı zamanda yeni güçlerin bu devrimci pratiklerden etkilenmesini de sağlıyor. Ters durumda ise, mevcut olumsuzlukları daha da derinleştiriyor. Bu duruma fırsat vermemek için küçük büyük demeden başarılı, sonuç alıcı pratiklerde yoğunlaşmalıyız. Her başarı bir özgüven yaratır. Yeni ve daha büyük başarılar için daha koparıcı bir tarzda harekete geçmeyi tetikler. Karamsar, umutsuz, örgütsüzlüğü dayatan küçük burjuva anlayışlara karşı daha kararlı bir tutum almayı sağlar. Böylesi süreçlerde küçük burjuva düşünüş tarzının, siyasal kararsızlığının ileri kitleleri olumsuz yönde etkileme tehlikesi vardır. Dolayısıyla bu kararsızlığa karşı daha güçlü bir duruş sergilemenin yolu ideolojik mücadelede düşman saldırılarına karşı cüretli ve cesaretli çıkışlar yapmaktan geçer. Tüm dinamik öznelerin şu gerçeği iyi görmeleri gerekir: Saflarımızdaki umutsuz, yilgın anlayışlara karşı tavizsiz bir mücadele şarttır. Çünkü umutsuzluğun olduğu her yerde ortaya kişisel kaygılar çıkar. Görevlere yaklaşımda kayıtsızlıklar baş gösterir ve devrimci saflardaki çürüme-çözölmeler de böyle başlar.

Tüm bu olumsuzluklara karşı öncelikle ideolojik cephelede kararlıca bir duruş sergilemeliyiz ve kolektif iradenin önümüze koyduğu görevleri yaratıcı bir tarzda uygulamaya çalışmalıyız. Keza çalışmalarımızın her aşamasında umutsuzluk mikrobuna karşı umut aşısını yapmalıyız.

Kavgada Ölümsüzleşenler

Aziz Gözetmen: Siverekli Aziz Gözetmen, Proletarya Partisi’nin militanlarından. Yaptıkları eylemleri hedef alan DDKD’li faşistlerce 4 Kasım 1979 günü Viranşehir’de katledildi.

Veli Karasu-Eşref Şahlar

Adana’da öğrencilik yıllarında Proletarya Partisi ile tanışan Veli Karasu ve Eşref Şahlar, 8 Kasım 1979’da İGD, DDKD, SGB ve Emeğin Birliği sosyal faşistlerinin ortaklaşa kurdukları bir tuzakla katledildiler.

Nubar Yalımyan: 1957 Şırnak-Silopi doğumlu Nubar Yalımyan, 1976 yılında Proletarya Partisi ile tanışarak Hollanda’ya gittiği 1978 yılına kadar mücadele verir. Hollanda’da da faaliyetine devam eden Yalımyan, 5 Kasım 1982’de Utrecht kentinde bıçak darbeleri ve tabanca kurşunlarıyla MİT tarafından katledilir.

Ali Haydar Aslan (Ali Bom): Ali Haydar Aslan, 1957’de Dersim’in Mazgirt Sindam köyünde dünyaya geldi. Proletarya Partisi üyesi ve Halk Ordusu Birim Komutanlarından. 8 Kasım 1983’te Nazimiye merkezine bombalı pankart asmak isterken bombanın elinde patlaması sonucu şehit düştü.

Yaşar Yiğit: 1963 Erzincan Refahiye doğumlu Yaşar Yiğit, Proletarya Partisi’nin düşünceleriyle 1977 yılında tanıştı. Maltepe Süreyyapaşa Hastanesi’nin karşısındaki ormanlık alanda 30 Ekim 1980 tarihinde yoldaşlarıyla birlikte bomba eğitimi yaptıkları sırada elinde bombanın patlaması sonucu ölümsüzleşti.

Ahmet Yılmaz-Erdinç Yılmaz

Rize doğumlu Ahmet Yılmaz ve Erdinç Yılmaz kardeşler, Proletarya Partisi ile 1970’lerin ortasında tanıştı. 1980 AFC’sinin ardından iradeleri dışında partileri ile bağları kopan kardeşler, memleketleri Rize Fındıklı’ya geçerken kontra güçler tarafından 2 Kasım 1980 yılında katledildiler.

Tekin Çakmak (Altıparmak): Dersim Hozat Tavuklar Köyü’nde 1959’da dünyaya geldi. Proletarya Partisi ileri militanı olan Altıparmak kod adlı Tekin Çakmak, 30 Ekim 1983 tarihinde Hozat Incıca Köyü kırsalında TC güçleriyle girdiği çatışmada ölümsüzleşti.

Huriye Çıtak (Özlem): 1968 Çorum doğumlu Huriye Çıtak’ın (Özlem) devrimci mücadeleye atılması İbrahim Kaypakaya’nın düşünceleriyle tanışması sayesinde olur. Gençlik içinde başladığı örgütlü yaşama 1989 yılında katıldığı gerillada devam eder. 28 Ekim 1991 günü Hozat’ın Koçeri Köyü’nde askerlerin ateşi sonucu ölümsüzleşir.

Tuncay Çarıkçıoğlu(Çetin): 1962 Kastamonu doğumlu Tuncay Çarıkçıoğlu (Çetin) Proletarya Partisi ile 1982 yılında tanıştı. Birçok alanda faaliyet yürütmesinin ardından 1989 yılında gerilla faaliyetine katıldı. 2-3 Kasım 1992’de Tokat’ın Almus ilçesi Arısı Köyü Eskici mezrasında saatler süren çatışma sonucunda ölümsüzleşti. Ölümsüzleştiğinde Proletarya Partisi üyesi olan Tuncay Çarıkçıoğlu (Çetin), İsmail Oral’la birlikte Komsomol’u kuran önderler arasındadır.

Fethiye Batmaz: 1976 yılında Dersim Ovacık’a bağlı Ada köyünde doğdu. İlkokulu köyünde bitiren Fethiye Batmaz, ortaokul ve liseyi Ovacık’ta okudu. 1993 Eylül’ünde lise son sınıftayken gerillaya katıldı. Proletarya Partisi militanı ve Halk Ordusu savaşçısı olarak yürüttüğü mücadelede 7 Kasım 1993’te Dersim Hozat’ta çıkan bir çatışmada ölümsüzleşti.

Aslan Yıldız: Proletarya Partisi militanı olan Aslan Yıldız, Dersim Ovacık Karaoğlan Köyü’nde dünyaya geldi. 1994 yılının Ekim ayında kontrgerilla tarafından kaçırılarak katledildi.

Hızaralan Şehitleri

1 Kasım 1999 tarihinde Tokat’ın Erbaa ilçesi Hızaralan deresi mevkiinde TC askerlerinin pususu sonucu Halk Ordusu gerillaları Barış Aslan ve Cem Ergüldü ölümsüzleşti.

Muharrem Yiğitsoy (Deniz-Ahmet):1970 Yozgat doğumlu Muharrem Yiğitsoy, Eskişehir Anadolu Üniversitesi’nde okurken Komsomol saflarında örgütlenmiştir. Devrimci yaşamında birçok görevi başarıyla yerine getirdikten sonra 2002 yılında Karadeniz gerilla alanına geçmiştir. 2 Kasım 2004 günü MKP ve Halk Ordusu gerillalarıyla TC ordusu arasında yaşanan çatışmada ölümsüzleşmiştir.

İTÜ Öğrencisi Damla Gümüş: Saldırıları Egale Etmenin Tek Yolu Direnişi Büyütmekten Geçiyor!

Türkiye’de 8 milyon üniversite öğrencisinin yaklaşık 6 buçuk milyonu barınma sorunu yaşıyor. Öğrenciler, devlet yurtlarına yerleşemediği gibi fahiş fiyatlı özel yurtlara ve kiralık evlere de geçemiyor. Devletin yıllardır çözmediği yurt sorunu esasta değişmeyen bir senaryonun parçası olarak karşımızda sürekli. Yurtsuz kalan öğrenciler, devlet destekli tarikat ve cemaatlerin yurtlarında kalmaya zorlanıyorlar. İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) öğrencileri barınma ve yurt sorununa karşı eyleme başladı ve bunun akabinde ÖGB’lerin saldırısına maruz kaldı.

Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak, İTÜ son sınıf öğrencisi **Damla Gümüş** ile hem İTÜ’de hem de diğer üniversitelerdeki barınma sorununu ve buna karşı geliştirilen eylemleri konuştuk.

- Hem sizin okulunuzda hem de genel olarak Türkiye’de birçok öğrenci yurt ve barınma problemi yaşıyor. 8 milyon üniversitelinin sadece 1 milyonu barınabiliyor. Sizce şu an yurtlar bu sorunu çözebilecek kapasitede mi?

- Karşılayabilecek seviyede değil. Birçok öğrenci yedeklerde bekliyor, bunun dışında geçici çözümler üretilmeye çalışılıyor. Tanıdığında, pansiyonda, akrabaların yanında kalmaya çalışan arkadaşlarımız var. Yurtlarda kalan arkadaşlar ise çok uzak yerlerden gelmek zorunda kalıyor. Yemek gibi temel ihtiyaçları da karşılanamıyor bu yurtlarda. Şu an barınma sorunu yaşayan 2 bin öğrenci yani yedeklerde

bekleyen 2 bin arkadaşlarımız var.

Bunun dışında ben bu sorunların aslında bilinçli olarak çözülmediğini düşünüyorum. Bizim okulumuzda mesela vakıflara çok fazla yer ayrılıyor, “okulda yurt yapacak yer yok” deniliyor ama teknoloji vs. doğrudan rektörün kendisinin kâr elde ettiği alanlara bırakılırken, öğrencinin barınması için bir çaba gösterilmiyor. Bunun Türkiye genelinde de böyle olduğunu düşünüyorum, buraya dair verilen KYK burslarından, yurt ücretlerine kadar öğrenci dostu bir politika izlediğini düşünmüyorum, daha çok rant odaklı bir bakış açısı var maalesef. Bu da aslında hem barınma hakkımızın hem de eğitim hakkımızın da önüne geçmiş oluyor.

“Öğrencinin değil devletin çıkarları esas!”

- AKP ile arası bozulmadan önce Fethullah yurtları vardı ve o vakıflar üzerinden öğrenciler yurt buluyordu ya da bilinçli olarak bulunması isteniyordu. Şimdi ise TÜGVA meselesi var ortada. Buna dair ne söylemek istersin hem AKP’nin vakıflara bağışına hem de gençliği bu şekilde dizayn etme çabasına dair?

- Bence özel yurtlara mecbur bırakılıyor olmamız ya da farklı kurumların yurtlarının tercih edilmesi veya edilmek zorunda bırakılıyor olmamız aslında bizim doğrudan barınma ihtiyacımızı karşılanmaması ile alakalı. Bu da evet bir devlet politikası olabilir, AKP değil de başka bir

parti olsaydı da çok farklı bir durum olmayacaktı bence. Hem dediğiniz gibi ideolojik politik anlamda hem de ekonomik anlamda devletin kendi çıkarlarını gözettiği bir durum var ortada. Yani basitçe ifade edecek olursak; öğrencinin değil devletin çıkarları gözetiliyor.

- Siz yurt sorununa karşı İTÜ öğrencileri olarak bir açıklama yaptınız, nöbet eylemi gerçekleştirdiniz. Bu eylemde de ÖGB saldırısına maruz kalırsınız. Bu saldırılara ilişkin ne söylemek istersiniz?

- Şu an aslında bütün üniversitelerde irili ufaklı direnişler var. Ve bu direnişlerden devlet ve yönetimler çok korkuyor açıkçası. Bu yüzden buralara yönelik saldırılar artmış durumda, bizim uğradığımız saldırının da açıklaması bu, aslında bizim direncimizi kırmaya çalışıyorlar. Buna karşı da çeşitli yollarla eylemlerimize devam ediyoruz. Dayanışmayı bu şekilde bölemeyeceklerini tekrar dile getiriyoruz çünkü hem saldırıyla hem de birebir bize tehditlerle, ajanlaştırma politikasıyla bizi bölmek için uğraşıyorlar. Ancak bunlara mahal vermiyoruz, bugün Boğaziçi’nde de saldırılar hala devam ediyor ve tutuklanan iki arkadaşımız var. Saldırıları hala sürüyor bildiğiniz gibi, direnişi söndürmeye çalışıyorlar. Ama bu saldırıları egale etmenin tek yolu, direnişi büyütmekten geçiyor. Bu konuda biz öğrenci dayanışmasının gücünü görüyoruz, burayı büyütmek için de aslında elimizden geleni yapıyoruz.

- İTÜ öğrencileri olarak talepleriniz nelerdir?

- Yedeklerde bekleyen 2.000 arkadaşımızın derhal yurtları yerleştirilmeli, yeni yurtların yapımını derhal başlanmalı ve yurtlar yapılana kadar arkadaşlarımız bir yerlere yerleşmeli. Veya okul başka bir yer kiralayıp arkadaşlarımızı oraya yerleştirmeli. Ayrıca vakıfların üniversiteden gitmesini istiyoruz. Son olarak şunu söylemek istiyorum; aslında direndik, öğrendik ve biraraya geldikçe ortaya koyabileceğimiz iradeyi de göstermiş olduk bir kere daha. Evet, dayanışma ve direnişi büyütmek... Burada bizim için asıl önemli budur.

İTÜ Dayanışması: “ÖGB Terörünü Kabul Etmiyoruz!”

İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) Dayanışması, Arı Kapı önünde barınma hakkına ilişkin taleplerini sıralayarak üniversite içerisinde geçtiğimiz günlerde yapılan ÖGB saldırısını protesto etti. Eyleme Koç Üniversitesi ve Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri de destek verdi.

“İTÜ yurtları istiyoruz”, “ÖGB terörünü kabul etmiyoruz” pankartlarının açıldığı eylemde basın açıklamasını okuyan **Turan Uykun**, dönemin başlamasıyla öğrencilerin yurtsuz kaldığını söyledi. Uykun, **“Dönemin başından beri sıra arkadaşlarımızdan yükselen ses sonucunda, İTÜ Dayanışması olarak yaşanan yurt krizine dair taleplerimizi ortaya koyduk ve bu talepleri gür bir sesle kampüsümüzde haykırdık”** dedi.

“Talepler görmezden geliniyor!”

Rektörlüğün öğrencilerin taleplerini görmezden geldiğine dikkat çeken Uykun, **“Bir yandan sesimizi afişlerle, pankartlarla ve bildirilerle büyütürken, barınma sorunumuz çözülmediğinden bazılarımız geçici konaklayabileceğimiz yerlere yerleştik. Artık bu çözümlerin de tükenmesinin ardından sesimizi daha da yükseltmek için 18 Ekim Pazartesi günü, geceyi Merkezi Derslik Binası’nda geçirmeye karar verdik”** ifadelerini kullandı.

“Barınma hakkımızı alacağız” diyen İTÜ öğrencileri, taleplerini şöyle sıraladı:

- Son 10 senedir İTÜ’de yeni yurt yapılmamasından dolayı körüklenmiş durumdaki barınma sorununun çözülebilmesi için acilen yeni yurtların yapımına başlanması.

- Kontenjanların devamlı artmasına rağmen yurt kapasitelerinde hiç artış olmaması sonucu yedek listeleri 2000 kişiye kadar uzanıyor. Bu yüzden yedek listesindeki arkadaşlarımızın mağduriyetinin derhal giderilmesi ve yurt kapasitelerinin artırılması.

- 2000 TL’ye kadar varan ve öğrencinin ödeyemeyeceği boyutlara ulaşan yurtlara yapılan zamların geri çekilmesi.

- Okul içerisinde oluşturulan rant kapılarından elde edilenlerin üzerine bir de yurtlar aracılığıyla öğrencinin sırtından kar elde eden vakıfların üniversiteden kovulması.

Uluslararası Komünist Hareket'ten Seçmeler: Dünya Devrimci Krizi Gelişiyor¹ (Gabi Fechtner)

DEVİRİMCİ YOL (REVOLÜTİONÄRE WEG)- 36 “Burjuva İdeolojisinin ve Anti-Komünizmin Krizi” kitabında tanımlandığı şekliyle, 2008-2014 arasındaki dünya ekonomik ve mali krizi “emperyalist dünya sisteminin siyasi üstyapısını siyasi ve ideolojik olarak devasa değişimlere tetiklemiştir.”²

Dünya devrimci krizi ilk defa on yıllardan bu yana gerçek bir seçenek olarak ortaya çıkmıştır. Dünya devrimci krizi, nesnel ve öznel etkenlerin olgunlaşmasıyla birlikte emperyalist dünya sisteminin hızlanarak artış eğilimi gösteren genel toplumsal krizin de ortaya çıkar.

2018 yılında patlak veren küresel ekonomik ve mali kriz, 2020 ilkbaharından itibaren uluslararası korona krizi ile birleşerek kapitalizmin krizlerini derinleştirdi. Dünyada ekonomi, sağlık, ekoloji, ideoloji, siyasal ve sosyal alanda yaşanan krizlerin etkileşimi ile çeşitli ülkelerin harap edilmesini yol açmıştır. Açlık, hastalık, hak gaspları ve devlet terörü, aylarca süren korona kısıtlamaları, milyonlarca insanın yaşamını zaten kısıtlı olan geçim kaynaklarının gasp edilmesiyle eziyete çevrildi.

Sadece bu sene açlık ölümleri tehdidi 135 milyondan 250 milyona yükseldi. IMF açıklamasına göre; kitlerin gelirleri emperyalist ülkelerde yüzde 11 düşerken bağımlı ülkelerde yaklaşık yüzde 20 civarında düşmüştür.

Burjuvazinin kriz yönetimi bir ikilemedir: Bir yanda küresel ekonomik ve mali krizle diğer yanda korona kriziyle mücadeleye yönelik önlemlerinin çoğu birbirini

engellemektedir. Korona pandemisi hala birçok ülkede kontrolsüz gelişiyor. Dünyada birkaç hafta önce kamuoyuna açıklanan verilere göre 163 milyon insana korona bulaşırken 3.4 milyon insan da koronadan kaynaklı öldü. Olağanüstü hızlı bir şekilde çok çeşitli ve işe yarayan aşılar üretildi. Buna rağmen sadece 195 dünya ülkesinin yarısı aşıya sahiptir. Emperyalist politikaları sonucu insanlığın çoğunluğu, özellikle de yeni-sömürgeciliğe bağımlı ve ezilen ülkelerde yaşayanlar, bugüne kadar yeterli aşıyı beklemek zorunda kalıyorlar. 2020-2021, emperyalizmin insanlığın sorunlarını çözme bir yana daha da çoğalttı.

Gelişen kitle hareketleri

Emperyalist dünya sisteminin hızlanarak artış eğilimi gösteren genel toplumsal krizi, son derece hareketli ve hızla gelişen bir dalgadır. 2020'nin başlarında tez olarak tanımlanan emperyalist dünya sisteminin hızlanarak artış eğilimi gösteren genel toplumsal krizi, devamında 12 ay içerisinde 19 ülkede başgöstermiştir. İlk önce Amerika, sonrasında Cezayir, Arjantin, Beyaz Rusya, Brezilya, Bulgaristan, Haiti, Hindistan, Irak, İran, İsrail/Filistin, Kolombiya, Lübnan, Fas, Myanmar, Peru, Filipinler, Polonya, Tunus ve Batı Afrika ülkelerinde işçi ve emekçilerin büyük direnişleri gerçekleşmiştir.

Açıkça görülmektedir ki, dünyada esas eğilim, uluslararası sosyalist devrimin hazırlanması doğrultusundadır. Bu bağlamda 2020 yılı içerisinde tüm kısıtlamalara rağmen işçi ve halk mücadeleleri canlandı. 2020'de 584 milyon insan, grev ve başka-

“75 yıldır böyle bir durum yaşamadık. Devrimci bir atmosfer var. İnsanlar sadece eğitim ücretlerinin geri çekilmesi gibi bireysel tavizlere gülerler. Hükümetin baskısı ve şiddeti daha da güçlenirse, daha azı değil, milyonlarca kişi daha yürüyüşlere katılıyor; bir önceki gösteride yedi milyon insan yer alırken, son gösterilere on iki milyon kişi katıldı. İnsanlar farklı bir toplum istiyor. Ama sosyalizm hakkında tartışmalar çok az. Bunun nedeni anti-komünizm engelidir.” (Monika Gärtner-Engel’le görüşmede)

ca işçi halk mücadelelerine katıldı. Bu sayı, 2019’a oranla artış göstermekle birlikte, 2019, 568 milyon katılımı rekor yılı. 2018’de katılım 24.3 milyon kadardı.

Mücadeleler yeni nitel özellikler geliştirdi: işçi sınıfı, özellikle uluslararası sanayi proletaryası, sadece sayısal olarak esas güç değil, aynı zamanda mücadelenin başında en belirgin güç olarak yer alıyor. Birçok ülkede özellikle maden işçileri itici rolünü oynamaktadır. Sınıf bilinci uluslararası ölçekte uyanmaktadır.

İşçi mücadeleleri; sağcı gelişmelere, işten çıkarmalara, özelleştirmeye, açlığa, emeklilik reformlarına veya gerici iş kanunlarına karşı genel grev de dahil birçok mücadele biçimi ile karşı mücadele ederken, mücadeleyi köylüler, gençlik ve kadın mücadelesi ile birleştirerek gerçekleştirmektedir. İşçi mücadelesi özellikle demokratik hak ve özgürlük mücadelesine nüfuz ettiğinde daha anlam kazandı, tıpkı korona pandemisindeki toplanma yasaklarında ve tam kapsamlı evrensel grev hakkı mücadelelerinde olduğu gibi.

Almanya’da 2021’de işçi ve halk mücadelelerine katılanların sayısı korona pandemisi ve geçici bir süre ilan edilen toplanma yasaklarından dolayı sert düşüşler gösterdi, ama işçilerin sınıf mücadelesini savunan çekirdek grubun gücü pekişti. Örneğin 1 Mayıs 2020 kazanımı... 2020’de toplam mücadele içerisinde işçi mücadelesinin payı yükseldi.

Toplumsal alternatif arayışlar büyürken, anti-kapitalist eğilim güçlenmektedir. Mücadelelerin uluslararası iç içe girmesi artmıştır, özellikle de gençliğin başkaldırısında, çevreci gençlik hareketinin “Fridays for Future”- “Gelecek için Cuma, veya “Black Lives Matter”- “Siyah Yaşamlar Önemlidir” kendini göstermektedir. Kadınların kitlesel mücadelesi Arjantin’den, Şili’ye ve Meksika’dan Polonya ve İspanya’ya kadar önemli rol oynamaktadır.

Krizin ağır yükünün, halka yüklenme-

sine karşı verilen mücadele genel toplumsal krizlerin içinde yönelmektedir. Kitlesel yoksulluk, işsizlik, açlık ve Covid 19’un yayılması, insanlık düşmanlığı kriz yönetimin etkisidir.

Kolombiya’da son haftalarda gerçekleşen ayaklanma benzeri işçi ve halk mücadelesinde öncülük rolü Marksist-Leninistlerin etkinliğinde madencilerin kavgası ve öğrencilerin protestolarıdır. El Cerrejon ocağında çalışan maden işçileri aylardır mücadele yürüttü. Aynı zamanda bu maden işçileri Uluslararası Madenciler Konferansı’nda da birlikte çalıştığımız işçilerdir.

Kolombiya’daki eylemler geliştirilmiş en iyi mücadelelerdir, devrimin mayalanması oluşmaya başlamıştır. ICOR’un Amerika Koordinatörü’nün 15 Mayıs 2021 raporunda şöyle denilmektedir:

“75 yıldır böyle bir durum yaşamadık. Devrimci bir atmosfer var. İnsanlar sadece eğitim ücretlerinin geri çekilmesi gibi bireysel tavizlere gülerler. Hükümetin baskısı ve şiddeti daha da güçlenirse, daha azı değil, milyonlarca kişi daha yürüyüşlere katılıyor, bir önceki gösteride yedi milyon insan yer alırken, son gösterilere on iki milyon kişi katıldı. İnsanlar farklı bir toplum istiyor. Ama sosyalizm hakkında tartışmalar çok az. Bunun nedeni anti-komünizm engelidir.” (Monika Gärtner-Engel’le görüşmede)

Devrimci bir mayalanmanın gelişmesi için bir esas ölçüt; kitlelerin devletin şiddet aygıtıyla çatışma ve artan baskı durumunda geri çekilmemesi, mücadelenin sertleşmesindendir. Genel toplumsal kriz; özellikle faşist hükümetler kadar açıkça gerici hükümetlerin sağcı gelişmeleri aracılığıyla tüm krizlerin alevlendiği yerlerde şiddetle gelişir. Örneğin, Mayıs 2020’de ABD’de ırkçılığa, anti-komünizme ve Donald Trump’ın kriz yönetimine karşı yaşanan kitlesel mücadelelere öncü oldu.

Faşist devlet başkanı Modi’ye karşı yüz milyonları kapsayan güçlü işçi genel grevle-

ri ve aylarca süren köylü ayaklanmaları ile Hindistan'daki gelişme önemliydi. Beyaz Rusya'da faşist devlet başkanı Lukaşenko'ya karşı, önder olan sanayi işçileri, özellikle de potasyum maden işçileri devlet baskılarına karşı kitlesel mücadeleler aylarca yoğunlaştı. Mynmar'da faşist asker rejimine karşı ölümüne yürütülen kitlesel ayaklanma zaman zaman demokratik-devrimci bir malyalanma karakterine sahipti.

Egemenler giderek artan bir şekilde genel toplumsal krizlere açıkça anti-komünist kışkırtma kampanyalarıyla karşılık veriyorlar. Filipinler'de, faşist Duterte hükümeti, Marksist-Leninistlere karşı açıkça anti-komünist devlet terörü kampanyası başlattı ve şimdiden yüzlerce kişinin öldüğünü iddia etti. Daha geçen hafta, CPP'nin tüm liderliği -ya da egemenlerin lider sandıkları yoldaşlar- Filipinler'deki terör listelerinin başına José Maria Sison'u aldılar.

Genel toplumsal krizler ne kadar çok ortaya çıkarsa, anti-komünizm ve sosyalizm arasındaki çelişki bir o kadar açık bir şekilde ideolojik alanın odağına girer. Bu durumda burjuva ideolojisinin krizi de açık patlak verir. Trump, Bolsanaro, Erdoğan ve diğerleri artan bir şekilde siyasetlerinin solundaki her şeye anti-komünist olarak saldırıyorlar. Kitler arasında küçük burjuva-anti komünist düşünce tarzı ile sosyalizme duyulan sempati arasındaki kutuplaşma yoğunlaşıyor.

İlerici hareket içinde bile küçük-burjuva düşünce tarzı ile, özellikle de küçük burjuva-anti komünist düşünce tarzı ile mücadele etme ön plana çıkıyor. Maynmar'da, Beyaz Rusya'da ve Batı Afrika ülkelerinde işçiler ve geniş kitleler arasında mücadele ruhuna ve ölümü hor görüşüne kadar giden fedakarlık yapma isteksizliği yoktur. Bilimsel sosyalizme, Marksist-Leninist felsefeye ve proleter strateji ve taktiklere, gerekli örgütlenme biçimleri de dahil olmak üzere nüfuz etmek belirleyici anahtar haline gelir. Ko-

lombiyalı yoldaşlar zincirin en önemli halkası olarak tanımlıyorlar:

“Daha büyük bir strateji bakış açısı ve daha sistematik bir yaklaşımla kendi (parti) yapımızı ilerletmek gerekiyor.” (PCCM Kolombiya temsilcisi ile bir görüşme hakkında rapor, 2 Mayıs 2021)

Emperyalist dünya sisteminin genel toplumsal krizine yönelik eğilimin, devrimci dünya krizine doğru olgunlaşması, nesnel ve öznel yanları olgunlaştığında niteliksel bir sıçramaya işaret eder: Bu, devrimci dünya krizinin olgunlaşması, güçlü Marksist-Leninist partilerle, onların uluslararası koordinasyonu ve uluslararası sosyalist devrim için ideolojik mücadele alanını yürütmeye yeteneğiyle devam eder veya düşer. Bu gelişimler büyük potansiyel barındırıyor.

Egemenler de bunun farkındadır ve açık patlak krizleri kontrol altına almak için geniş bir repertuar kullanırlar. Bu, elbette baskı tarafını ama aynı zamanda diğer yöntemleri de içerir. Çoğu “eski” emperyalist ülke, korona pandemisini ve çoğu zaman da genel toplumun krizlerini dizginleyebildi. Bununla birlikte, bu onlara hatırı sayılır bir çabaya ve bazı durumlarda küçük-burjuva düşünce tarzının kullanımıyla birlikte kapsamlı tavizlere mal olur. Örneğin ABD'de, zaten kitlelere hatırı sayılır meblağlar sağlayan devasa bir ekonomik teşvik paketiyle. Burjuvazinin bu tür göz boyama taktiklerinin iç yüzünü anlatarak kitleleri bilinçlendirmek ve proleter ile küçük-burjuva düşünce tarzı arasındaki mücadelede, proleter sınıf bilincini geniş işçi kitlelerine anlatmak ve kavratmak bu durumda daha da önem kazanmaktadır.

1) MLPD (Almanya Marksist Leninist Partisi) Genel Başkanı Gabi Fechtner'in MLPD'nin 11. Parti Kongresinin açılış konuşmasından kısa bir bölüm: Temmuz 2021

2) Stefan Engel, Burjuva İdeolojisinin ve Anti Komünizmin Krizi, 1. Kitap, s. 7, Almanca Basım

Avrupa'da “Georges Abdallah'a Özgürlük” Eylemleri

37 yıldır Fransız devleti tarafından tutsak edilen, Lübnanlı devrimci Georges Abdallah için Avrupa çapında eylemler gerçekleştirildi. ATİK-UPOTUDAK'ın çağrısıyla gerçekleştirilen eylemlerde “Fransız yasalarına göre; Abdallah'ın hapisanesindeki 14. yılından (1999) itibaren cezası bitmiş olduğundan serbest bırakılması gerekirken, tahliyesi ve Lübnan'a iadesi, ABD-Fransız emperyalizminin işbirliği ile engellenerek adeta savaş rehinesi muamelesi uygulanmaktadır. Mahkemeler; 9 kez yaptığı tahliye talebini reddederken, Lübnan devletinin taleplerini de aynı şekilde geri çevirdiler. Georges Abdallah, yargı sürecinde, Türkiyeli tutsaklar dahil, tüm dünyadaki devrimci tutsaklarla daima dayanışma içinde, direnişlerin yanında oldu. Devrimci kimliğini ve mücadelesini her koşulda savundu. Georges İbrahim Abdallah bugün Avrupa'nın en uzun süreli devrimci tutsağıdır” denildi.

ATİK-UPOTUDAK çağrısıyla gerçekleştirilen eylemler kısaca şunlardır:

23 Ekim tarihinde Londra'da, Fransız Konsolosluğu önünde eylem yapıldı. Eylem bitiminde, “Georges Abdallah'a özgürlük” posterleri Fransız elçiliği önünde bırakıldı.

24 Ekim'de Almanya'nın Hamburg şehrinde Fransız Konsolosluğu önünde “Georges Abdallah'a Özgürlük” denildi. Partizan ve Young Struggle'ın da katıldığı eylemde, Fransız Konsolosluğu önüne Abdallah'ın resimleri asıldı ve “Politik Tutsaklara Özgürlük” pankartı açıldı.

Bir diğer eylem Avusturya'nın başkenti Viyana'da yapıldı. Eylem 22 Ekim

Cuma günü, saat 14.00'de Schwarzenbergplatz'da bulunan Fransız Konsolosluğu önünde gerçekleştirildi. ATİK'e bağlı Avusturya Türkiyeli İşçiler Derneği üyeleri ve Yeni Kadın'ın katıldığı eylemde Almanca ve İngilizce açıklamalar okundu.

Strasbourg Dostluk ve Kültür Evi'nde de Abdallah'ın mücadelesini konu edinen Fedayin filmi gösterildi. Film gösteriminin ardından, kamuoyunda “Münih Komünistler Davası” olarak bilinen süreçte yargılanan Musa Demir tarafından bir konuşma yapıldı.

22 Ekim'de Almanya'nın Frankfurt şehrinde Fransız Konsolosluğu önünde “Georges Abdallah Özgürlük” eylemi gerçekleştirildi. Eyleme Filistinli Mahkumlarla Dayanışma Ağı-Samidoun, Yeni Kadın ve YDG'nin yanı sıra AGİF, İnter-Bündnis ve Young Struggle de katıldı.

22 Ekim'de Georges Abdallah için Zürih'te bir eylem düzenlendi. Fransız Konsolosluğu önünde Abdallah'ın özgürlüğü istendi. Eyleme İDHF, Rote Hilfe International, Rev. Aufbau ve Öncü Partizan destek sundu.

Hollanda'nın Lahey şehrinde de eylem düzenlendi. ATİK-HTİF tarafından organize edilen protestoya Revolutionaire Eenheid (Devrimci Birlik), Samidoun Hollanda, Demokratik Güç Birliği Hollanda destek sundu.

Ayrıca 23 Ekim'de Georges Abdallah'ın tutsak olarak tutulduğu Lannemekan Hapishanesi'nin önünde 1000'den fazla gösterici “Mücadelemizin bir parçası, biz onun mücadelesinin bir parçasıyız” şiarıyla bir eylem gerçekleştirdi.

Çöpteki Rant: Sermaye, Atık Kâğıt İşçilerine Saldırıyor!

“Çöp aslında kapitalizm kendisidir. Kapitalizm öncesinde çöp diye bir kavram yoktu; kapitalizmle birlikte ortaya çıkan bir kavram..”

Ağustos ayında İstanbul Valiliği'nin açıklamasının ardından atık kâğıt işçilerine ait onlarca depo, binlerce polis tarafından basıldı. Yüzlerce atık kâğıt işçisi bu operasyonlarda gözaltına alındı ve üç atık kâğıt işçisi tutuklandı. Baskınlarla beraber birçok ilde de operasyonlar yapıldı. Atık kâğıt işçilerine ait yüzlerce çekçeke el konuldu.

İstanbul Valiliği'nin yaptığı açıklama ve ardından gelişen atık kâğıt işçilerine yönelik operasyonlar, gözleri atık kâğıt işçilerinin mücadelesine ve rant tartışmalarına çevirdi.

Valiliğin yaptığı açıklamada *“Şehrimizde izinsiz-ruhsatsız atık toplama ve ayırma faaliyetleri; başta çevre ve halk sağlığı sorunları olmak üzere, kayıt dışı ve sağlıksız koşullarda istihdama yol açmakta, ayrıca kamu zararı ve haksız kazanca sebebiyet vermektedir. Bütün bu olumsuzlukları gidermek amacıyla denetimlerimiz devam ediyor, devam edecektir. Bu ilçelerimizde bir daha çekçekçi diye tabir edilen atık toplayıcıları olmaması için belediyelerimiz, muhtarlıklarımız ve hemşerilerimizin gereken duyarlılığı göstereceklerine inancımız tamdır”* denilmektedir. Aslında bu açıklamada çevre ve halk sağlığı propagandası altında gerçekler gizlenmeye çalışılmaktadır. Atık kâğıt işçileri hedef gösterilip suçlu ilan edilerek yapılan baskınların gerçek nedeni gizlenmeye çalışılmaktadır.

Atık kâğıt işçilerine saldırının nedeni büyüyen rant!

Atık kâğıt işi yoğunluklu olarak 1990'ların ortalarından itibaren artan köy boşaltma ve yakmalar ile birlikte T. Kürdistanı'ndan büyük illere zorunlu göç ile gelen Kürtler tarafından yapılmaktadır. Türkiye'nin batısındaki büyük illere gelip, işsizlik ve geçim sorunu ile yüz yüze kalan zorunlu göç nedeni ile mağdur olan Kürtler bir çözüm olarak atık kâğıt işçiliğine başlamak zorunda kalmışlardır. Daha önceki dönemlerde bu illerde yaşayan yoksul halk tarafın-

dan ek gelir kazanma amaçlı yapılmaktaydı. Geline aşamada göçmenlerden Kürtlere, Romanlara, işsiz kalanlara kadar yayılan geniş bir kesimi kapsamaktadır. Atık kâğıt işçiliği her geçen gün artmakta insanlar “çöpten” hayatlarını kazanmaya çalışmaktadır.

Atık kâğıt işçiliğinin artmasının yanında bu sektördeki rant tartışmaları da artmaktadır. Bugün atık kâğıt işçilerine yapılan baskının nedeni de burada yatmaktadır. Geçmiş yıllarda başka illerde aynı nedenlerle atık kâğıt işçilerinin depolarına baskın yapılmış, çekçeklerine el konulmuş, çeşitli para cezaları ile baskı altında tutulmuşlardır. Bu baskının sonucunda sermayenin sektöre özgün planlamaları net olarak yapamaması nedeni ile kendi lehlerine olan bazı düzenlemelerle atık kâğıt işçileri ile belli bir uzlaşmaya varmak zorunda kalmışlardır.

1991 yılında 14 sanayi kuruluşu tarafından ortaklaşa kurulan Çevre Koruma ve Ambalaj Atıkları Değerlendirme Vakfı (ÇEVKO), 2002 yılında uluslararası “Yeşil Nokta” markasının Türkiye'deki kullanım hakkını elde etmiş ve Türkiye'yi Avrupa Birliği'nde geri dönüşüm alanında temsil etme hakkı kazanmıştır. Türkiye'nin AB'ye uyum sürecinde 2005 yılında yayınlanan “Ambalaj ve Ambalaj Atıklarının Kontrolü Yönetmeliği” çerçevesinde TC Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından yetkilendirilmiş kuruluş ilan edilmiştir. ÇEVKO bu projeyi geliştirmekle yetkilendirilmiştir.

ÇEVKO'ya yetkiyi veren dönemin Çevre ve Orman Bakanı Osman Pepe, Invest Trading & Consulting AG(ITC) Mamak çöplüğündeki geri dönüşüm projesi ile ilgili yerinde yaptığı incelemede *“Çöp deyip geçmeyin. 35 milyon ton çöpün yüzde 20-30'unu geri dönüşümü olan kâğıt, plastik, metal gibi ekonomik değeri olan atıklar oluşturuyor. Bunların değerinin 500 milyon dolar olduğu söyleniyor. Türkiye'de sağlıklı geri dönüşüm yapılırsa bu parayı kazanmak mümkün”* demektedir.

Üretim faaliyetlerinin gerçekleştirilmesi için hammadde ihtiyacı katı atıkların geri dönüşüm sürecine sokulmasını da bir çözüm olarak ortaya çıkarmıştır. Atıkların işleminden geçirilip ikincil hammadde olarak üretim sürecine sokulması, işlenmemiş kaynağın elde edilerek hammadde olarak kullanılmasından daha ucuza mal olmaktadır. Bugün yaşadığımız tartışmaların ana nedeni bir hammadde olarak atığın değerinin artmasında yatmaktadır. Bu durum toplanılan atıkların kayıt altına alınması, atık işinin belediyeler ve lisanslı şirketler tarafından devralınmasını getirmektedir. Tam da bu noktada Avrupa ve Anadolu yakasında yeni iki ayrıştırma tesisinin kurulması, atık kâğıt işçilerine yönelik baskının nedenini netleştirmektedir.

Bugün geline noktada sermaye, bu alana özgü planlamasını daha net olarak yapmaktadır. Birçok ilde eşzamanlı yapılan atık kâğıt işçilerine baskı ve operasyonların nedeni bu kapsamdadır.

Emine Erdoğan'ın yüzü olduğu “Sıfır Atık Projesi” bu planlamanın ürünüdür. 2017 yılında başlanan sıfır atık projesinin 2023 yılına kadar tüm Türkiye'de uygulanması planlanmaktadır.

Sıfır atık projesi ile atıklar kayıt altına alınmaya ve yerinde ayrıştırılmaya başlamıştır. Birçok büyük şirket bu projeye dâhil olmuşlardır. Örneğin bir akaryakıt istasyonuna gittiğinizde atıkların cam, kâğıt, plastik vb. gibi ayrıştırıldığını görebilirsiniz. Sermaye geçmiş deneyiminden çöplerden atıkların ayrıştırılarak toplanması sürecinin kolay

bir iş olmadığı görmüştür. Geçmiş dönemlerde yapılmaya çalışılan toplama ve nakliye süreçlerinin yüksek maliyetli olması nedeni ile “sıfır atık projesi”nde yerinde ayrıştırma modeline geçilmek istenmektedir. Pazarın büyümesi ile birlikte yeni firmalara lisans verilmesi atık kâğıt işçilerinin kayıtlı hale getirilerek bu firmaların işçisi olması sağlanmaya çalışılacaktır. Geri dönüşümdeki gelişen pazarın sonucu olarak atık kâğıt işinde kendi bağımsız olarak çalışan insanların ekmeginin elinden alınması karşımıza çıkmaktadır. Atık kâğıt işçileri ile birlikte kendi deposu bulunan küçük firmalar pazarın dışına itilmeye çalışılmaktadır. Bu konuda iktidar, yerel yönetimler, sermaye ortak olarak çalışmaktadır. Rantın büyüklüğü bu alanda sermayenin işçilere karşı mücadelesi ise sağlıklı koşullara sokmak, düzenli hale getirmek çevre kirliliğini önlemek gibi hikâyelerle meşru hale getirilmeye çalışılmaktadır.

“Çöp aslında kapitalizm kendisidir. Kapitalizm öncesinde çöp diye bir kavram yoktu; kapitalizmle birlikte ortaya çıkan bir kavram ve kapitalizm kendisi ve laboratuvarı. ...Biz şunu istiyoruz aslında: Biz kendi varlık nedenlerimizi ortadan kaldırmak istiyoruz, çöpün kendisi ortadan kalsın istiyoruz...”()*

*TMMOB Elektrik Mühendisleri Odası Ankara Şubesi, “Kapitalizmi Tarihin Çöplüğüne Atmayın Beş Para Etmiyor!” Ankara Geri Kazanım Derneği Başkanı Ali Mendillioğlu ile röportaj-2007

Suruç Davası Kapatıldı; AKP-MHP İktidarı Aklandı!

SGDF tarafından 6 yıl önce “**Beraber Savunduk, Beraber İnşa Edeceğiz**” şiarıyla örgütlenen kampanya ile Kobanê’nin yeniden inşası için yola çıkan kitleye yönelik İŞİD saldırısında çoğunluğu genç 33 devrimci, yurtsever ve anarşist İŞİD-AKP işbirliğiyle katledildi.

Suruç katliamı davası, AKP-MHP iktidarı tarafından kapatıldı. AKP iktidarının gözetiminde düzenlenen katliam anından bugüne kadar İŞİD çetesini koruyan yargı, aileleri, yaralıları fail ilan etti. Katliam davasını Yakup Şahin’e 34 kez ağırlatılmış müebbet, 70 kez müebbet ve bin yıldan fazla hapis cezası vererek kapatan Urfa 5’inci Ağır Ceza Mahkemesi, yaralıları, aileler ve avukatlar hakkında ise suç duyurusunda bulundu.

Karar öncesinde mütalaaya ilişkin savunma yapan davanın tek sanığı Yakup Şahin, yine duruşma salonuna getirilmedi. Suruç davası avukatlarına hakaret eden Şahin, Suruç İçin Adalet Platformu avukatlarının kendisini adaletten mahrum bıraktığını ve suçsuz olduğunu iddia ederek beraatını istedi.

Kararı SEGBİS üzerinden Yakup Şahin’in yüzüne okuyan heyet, 34 kez ağırlatılmış müebbet, 70 kez müebbet ve bin yıldan fazla hapis cezası verdi. Mahkeme heyeti, İlhami Bali ve Deniz Büyükçebe dosyalarının da aramaları devam ettiği gerekçesiyle ayrılmasına karar verdi. Katliamın gerçek sorumluları ve diğer failleri ise cezasızlıkla

ödüllendirildi. Duruşmaya katılanlar kararı “**Suruç’un hesabı sorulacak**”, “**Suruç için adalet, herkes için adalet**” sloganlarını attı.

Duruşma sonrası jandarmanın Urfa Valiliği’nin yasağını gerekçe göstererek açıklama yapılmasını engelleme girişimine rağmen mahkeme önünde açıklama yapıldı.

İstanbul’da protesto

İstanbul Emek ve Demokrasi Güçleri, Suruç katliamı davasında tek bir kişiye ceza verilerek davanın üstünün örtülmek istenmesini Kadıköy’de Süreyya Operası önünde protesto etti.

“**Suruç’un hesabı sorulacak**” pankartının açıldığı eylemde “**Katil İŞİD, işbirlikçi AKP**”, “**Karar sizin, kavga bizim**”, “**Biz bitti demeden bitmez**”, “**Suruç davası kapatılamaz**” dövizleri taşındı. Eyleme HDP İstanbul Milletvekili Musa Piroğlu da katıldı.

Burada bir konuşma yapan Piroğlu, “**Halklara karşı işledikleri suçları örtmek ve katilleri korumak için sorumluluğu bir kişinin sırtına yıkıp, o davayla hesaplaştığı yanılsamasını yaratmaya çalışmışlardır. Ülke tarihinin en kanlı katliamlarından birinin davası bir kişiye ceza verilerek kapatılmak isteniyor. Suruç için adalet arayışı, adil bir dünya kurma arayışıdır**” dedi.

“**Suruç’un hesabı sorulacak**”, “**Unutmak yok, affetmek yok**”, “**Katil İŞİD, işbirlikçi AKP**” sloganlarının atıldığı eylemde İstanbul Emek ve De-

mokrazi Güçleri adına basın açıklamasını ESP İstanbul İl Eşbaşkanı **Ezgi Bahçeci** okudu.

Bahçeci, “**20 Temmuz 2015’te SG-DF’nin çağrısıyla ‘Beraber savunduk beraber inşa edeceğiz’ şiarıyla örgütlediği, yıkılmış bir kent olan Kobanê’yi inşa çalışmasına katılmak için Amara Kültür Merkezi’nde buluşan yüzlerce sosyalist ve anarşist, devlet-İŞİD işbirliğiyle yapılan katliamının davası 22 Ekim’deki duruşma ile sonuçlandırıldı. Suruç ile başlayan katliamlar 10 Ekim Ankara Gar katliamı, Antep katliamı ile devam etti ve sayısız katliam gerçekleş-tirildi. Suruç davası gibi Antep davası da kapatıldı**” dedi.

Suruç katliamının suç ortağı olan devletin katliamın ardından 18 ay boyunca dosyaya gizlilik kararı uyguladığını da kaydeden Bahçeci, “**Aileler, yaralıları, avukatlar ve sosyalistlerin mücadelesi sonucu 21 ay sonra sanıksız başlayan Suruç katliamı davasında, dosyanın tek tutuklu sanığı ve aynı zamanda Ankara Gar katliamının da sanığı olan Yakup Şahin bir kez olsun mahkeme salonuna getirilmeyerek korundu. Dava Urfa’nın Hilvan ilçesine alınarak gözlerden uzak bir yargılama süreci sürdürülmeye çalışıldı. Aileler ve avukatların tüm talepleri yargılama süresince reddedildi, katiller ve işbirlikçileri korundu**” ifadelerini kullandı.

Mahkemenin verdiği kararın yok

hükmünde olduğunu ifade eden Bahçeci, “**Suruç ve tüm katliamların aydınlatılması için sokakta olmaya ve mücadele etmeye devam edeceğiz**” diye konuştu.

“Biz bitti demeden bu dava bitmeyecek!”

Kararın ardından çeşitli gençlik örgütleri İstanbul ve İzmir’de sokağa çıktı. Kadıköy-Beşiktaş vapurunda konuşan gençler “**Bizler katledilen 33 yoldaşımızın inadını ve umudunu paylaşıyoruz. Bilsinler ki, onlar bu katliamı ne kadar meşrulaştırmaya çalışırlarsa, bizler de adalet mücadelemizde o kadar inat ediyoruz. Bu dava biz bitti demeden bitmeyecek**” dediler.

Kadıköy sokaklarında yürüyen YDG’nin de aralarında olduğu gençlik örgütleri, yaptıkları açıklamada katliamın devlet desteğiyle yapıldığı ifade edilirken yine devlet eliyle de dosyanın kapatıldığına dikkat çekti. Sokaklarda adalet mücadelesine devam edeceklerini ifade eden gençlik örgütleri, “**Suruç Davası kapatılamaz**” dediler.

İzmir’de ise Kıbrıs Şehitleri Caddesi’nde yürüyüş yapan çeşitli gençlik örgütlerine polis saldırdı. Saldırıya rağmen açıklama yapan gençler, “**Suruç’un faillerinin kim olduğu bellidir. Suruç’un failleri Meclislerde söz alanlar, 1000 odalı saraylarda yaşayanlar, 33 düş yolcusunun yoldaşlarına onları anmak istedikleri için saldıranlardır. Failleri işte burada önümüzde dikiliyor**” dediler.

Gökhan Güneş’in Kaçırılma Soruşturmasının Kapatılmasına Tepki

Birleşik Mücadele Güçleri (BMG), Gökhan Güneş’in kaçırılması soruşturmasının takipsizlikle sonuçlandırılmasına ilişkin Çağlayan’daki İstanbul Adliyesi önünde bir basın açıklaması yaptı.

19 Ekim günü yapılan ve “**Bas-kılarla, gözaltı ve kaçırımlarla mücadelemizi engelleyemezsiniz! Yaşasın birleşik mücadelemiz**” pankartının açıldığı eylemde “**Gözaltılar,**

kaçırımlar, baskılar bizi yıldıramaz”, “**Gökhan Güneş yalnız değildir**”, “**Suruç’un hesabı sorulacak**”, “**Yaşasın devrimci dayanışma**” vb. sloganlar atıldı.

BMG adına basın açıklamasını okuyan Yeşim Tükel, “**Arkamızdaki koca yapının üzerinde yazan adalet sarayı yazısına aldanmayın. Bu adalet işçilerin ve emekçilerin değil Saray’ın adaletidir**” dedi.

Kartal'da Coşkulu Miting: “Emeğimiz ve Özgürlüğümüz İçin Mücadeleye!”

İstanbul'da iş ve hakları için direnen işçilerin çağrısıyla biraraya gelen 41 siyasi parti, demokratik kitle örgütü, işçi sendikası ve dernekleri ve de gençlik örgütleri Kartal Meydanı'nda “İşçi Mitingi” düzenledi.

Kitle Savarona Caddesi'nde biraraya gelerek kortejler halinde miting alanına doğru yürüyüş gerçekleştirdi. Soğuk ve yağışlı havaya rağmen biraraya gelen bini aşkın insan, “Emeğimiz ve özgürlüğümüz için birlik olalım, mücadele edelim”, “Sermaye düzenini tarihin çöplüğüne süpüreceğiz” ve “Biz bu oyunu bozarız” pankartları taşıdı.

İşçiler sık sık “Yaşasın sınıf dayanışması”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek” ve “Baskılar bizi yıldırılmaz” gibi sloganlar attı. HDP milletvekilleri Serpil Kemalbay, Musa Piroğlu ve Ömer Faruk Gergerlioğlu da mitinge katıldı. Mitinge “İşsizliğe, yoksulluğa ve güvencesizliğe karşı birleşirsek kazanırız” yazılı pankartla katılan Birleşik Mücadele Güçleri (BMG), “Direnen işçiler kazanacak”, “Söz-yetki-karar işçilere”, “Yaşasın birleşik mücadele-miz” sloganlarıyla yürüyüşe geçti.

Yeni Demokrat Gençlik (YDG) “Geleceği zenginlere yedirmeyeceğiz” yazılı pankart ve “Geleceğimizi zenginlere, patriarkaya, kayyuma yedirmeyeceğiz”, “Yaşasın öğrenci dayanışması”, “Yaşasın sınıf dayanışması” sloganlarıyla yürüyüşte yerini aldı.

Kitle, miting alanına geldikten sonra ortak basın metni okundu. Miting Düzenleme Kurulu'ndan Tamer Doğan ve Nazlı Şen, işçilerin hazırladığı ortak metni okudu. Pandemi ve krizin faturasının işçi ve emekçilere kesildiğini

ifade eden Şen, “Sermaye sahipleri bu dönemde kârlarına kâr kattılar” dedi.

Pandemi döneminde günde ortalama 500 işçinin Kod 29'la işten atıldığını aktaran Şen, “Kod 29'a karşı verilen mücadeleler sonucunda Kod 29'u kaldırmak zorunda kaldılar. Ancak farklı kodlar vererek Madde 25/2'yle işten atmalar devam ediyor” diye ekledi. Açıklamanın sonunda Şen, işçilerin taleplerini şöyle sıraladı:

- * Madde 25/2 (Kod 29) kaldırılınsın.
- * Herkese iş ve gelir güvencesi sağlansın.
- * Taşeron çalışmak yasaklansın.
- * İş yerlerinde taciz, baskı, mobbing son bulsun.
- * KHK'lar iptal edilsin.
- * Sendikal örgütlenmenin önündeki engeller kaldırılınsın.

Ortak açıklamanın sonunda 20'ye yakın direnişçi işçiye söz verildi. Konuşma yapan işçiler, direniş süreçlerini aktardı.

İlk sözü alan TOMİS üyesi Sinbo direnişçisi Dilbent Türker, süren metal grup toplu iş sözleşme sürecine değindi. Dilbent şöyle konuştu; “Bu duruma son verecek, tabandan birliğini kuracak işçilerdir. Başta Grup TİS kapsamındaki fabrikalar olmak üzere her yerde söz-yetki-karar hakkının gerçek anlamda işçilerde olduğu, fiili- meşru mücadele hattının hayat bulduğu bir süreci birlikte örgütlemek hepimizin görevidir.”

Türker'in ardından CarrefourSA direnişçisi Gülbin Demirel söz aldı ve direnişe başlama sürecini anlattı. Neo-Trend Tekstil direnişçisi Mehmet Bilal Doğan ise konuşmasında direniş vurgusu yaptı.

Ardından SML Etiket'te 136 gün boyunca keyfi işten atmalara ve sendika düşmanlığına karşı direnen Seçil Arı söz alarak kadın işçilerin yaşadığı katmerli sorunlara değindi.

İstanbul Geri Dönüşüme Katkı Der-

neği (İGEKATDER) Başkanı Mesut Aygün de “Öfkeliyiz” diyerek “Yandaş şirketlerin yüzlerce milyonluk vergi borcunu silenler, günde 100 TL'yi zor kazandığımız çekçeklerimize göz dikti. Zengini daha zengin, yoksulu daha yoksul yapan bu düzeninin adaletsizliğinden bıktık. Müslümanlığı ile övünen iktidar, her gün milyonlarca insanın aç kalmasına neden oluyor. İşte sizin düzeniniz” sözleriyle tepki gösterdi.

Alba Plastik direnişçileri adına Ender Konda “Direnişimizin 69. gününde buradayız. İki ayı aşkındır kadın düşmanı, işçi düşmanı, sendika düşmanı yönetime karşı direniyoruz” dedi.

KHK'lılar adına yapılan konuşmada şunlar ifade edildi: “Sadece işimizden ihraç edilmedik, yüzlerce insani hakkımız yok sayıldı. KHK'lılar devlet eliyle işlenen hukuksuzluk, siyasi işkencedir. Bize kader tayin eden, ağaç kökü yiyin diyenlerden adalet talep etmekteense direndik, mücadele ettik.”

Bakırköy Belediye işçileri adına söz alan Nazife Toprak, DİSK Genel-İş Sendikası adına kitleyi selamlayarak konuşmasına başladı. Direniş sürecini anlatan Toprak, sendikal haklarının gasp edildiğini ifade etti. 2018 yılından bu yana hak mücadelesi yürüttüklerini belirten Toprak, 2 kişinin Kod-29 ile işlerinden edildiğini belirtti. Sendikadan istifa ettirildiğini söyleyen Toprak, işçilere baskı yapıldığını vurguladı.

Bayrampaşa Belediye işçileri adına İzzet Akan da işten atılma sürecini anlattı ve dayanışma çağrısı yaptı. Miting konuşmalarının ardından çekilen halaylarla coşku ile sona erdi.